DENNIS McSHADE

CONTRACTUL CRIMEI

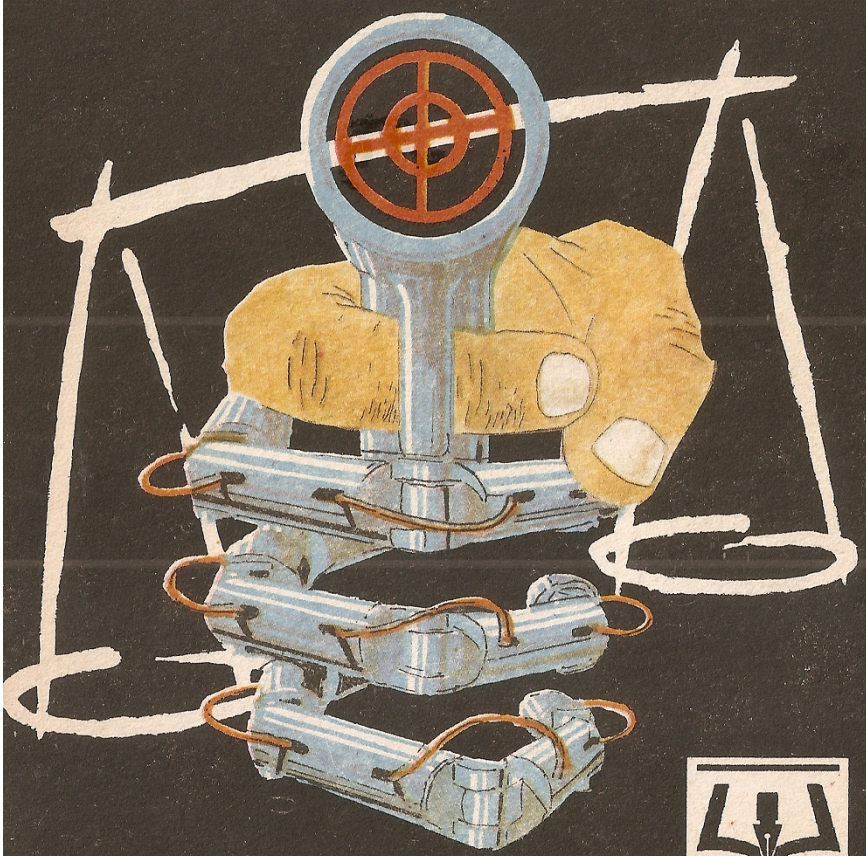

EDINTER

DENNIS McSHADE

CONTRACTUL CRIMEI

Traducere

PAVEL MOCANU

www.virtual-project.eu

Coperta:

CORNELIU – VLAD CHIRVAI

DENIS McSHADE
Mulher e arma com guitarra espanhola
©. Dinis Ramos e Machado, Lisboa

Editura EDINTER
1991

„A face bine mişeilor este ca
şi cum ai arunca apă în mare”.

MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA

UNU

— De ce n-ai rămas la Roma? a întrebat Johnny.

Am făcut un semn cu capul. M-am ridicat de pe fotoliul pe care şedeam şi m-am dus să mă aşez pe altul, în cealaltă parte a camerei. Johnny m-a privit şi s-a frecat pe bărbie. Şi-a întors scaunul şi se uita pe fereastră. Spatele îi era mai adus sau aşa mi s-a părut mie.

— Peter, a zis ca şi cum ar fi vorbit cu fereastra, dacă ai mai fi rămas la Roma poate că nu se întâmpla asta. Te-ai întors într-un moment nevralgic pentru Sindicat. Un caz ca Big Shelley nu se întâmplă în fiecare zi.

— E o probă de forţă, Johnny. Dacă nu era Big Shelley, era altceva.

Johnny şi-a întors iarăşi scaunul şi m-a privit cu o seriozitate însoţită, ca întotdeauna, de o notă de pudoare.

— Ştii că circumstanţele sunt foarte importante, Peter, a zis încet. E ca în politică. Acum e adevărat că între tine şi Sindicat va fi totdeauna o prăpastie.

— Prăpastie?

— Independenţa ta. Să nu speri că o să-ţi treacă cu vederea refuzul tău sistematic de a te încadra. Oricum ai lua-o, pentru ei eşti o formă de concurenţă. Nu poţi să negi că între tine şi ei există permanent o situaţie ambiguă, neîncheiată.

— Asta am mai auzit-o, am răspuns privind raza de soare ce tăia biroul pe la mijloc.

— Şi ce a urmat? a insistat Johnny. Ai mai auzit-o. Şi ce dacă ai mai auzit-o? Când ai plecat la Roma l-ai lăsat pe Charlie Di Luca într-o situaţie foarte proastă. Dacă nu era Sindicatul ocupat cu alte chestiuni poate că n-ai mai fi putut niciodată să pui piciorul în ţara asta. Ştii asta, Peter.

M-am sculat şi am început să mă plimb prin cameră.

— În ziua în care vei obosi să mă protejezi, Johnny, am zis vârându-mi inimile în buzunarele pantalonilor, băieţii o să aibă grija de sănătatea mea. Dacă o să-i las, bineînţeles. Ai să vezi că grija lor nu este suficientă ca să treacă peste mine.

Câteva minute am tăcut amândoi. Apoi Johnny zise:

— E ceva adevăr şi în asta, dar nici eu nu ştiu până unde pot să te ajut. În timp ce erai la Roma au fost certuri mari la Sindicat. S-a ajuns până acolo că şi Charlie a fost exclus de cei din vârf, dar apoi lucrurile au luat o altă întorsătură şi a rămas. Dacă acum ar fi fost un alt boss la New York poate că nici n-aş fi acceptat propunerea asta. Cred că nu mai puteai să intri aici.

— Tu ai fost? am întrebat.

— Ce să fiu?

— Tu ai fost acela care ai găsit soluţia asta?

Johnny şi-a scos pila din buzunar şi a început să-şi pilească unghiile.

— Nu, n-am fost eu. Cred că Charlie a găsit ieşirea asta gândindu-se şi la mine, şi la Sindicat. Acum facem cu toţii jocul ăsta diplomatic.

— Bine, am zis, scărpinându-mă după ureche, a găsit o formă să mă umilească. Vezi tot aşa de bine ca şi mine că aici se ascunde o provocare. Sindicatul are o creşă de asasini.

— Ai zis bine, o creşă. De aceea vor pe cineva de meserie, care să nu fie legat de Sindicat. Din câte am putut să mă dumiresc, cazul Big Shelley are importanţa sa. Şi fiindcă e important, s-au hotărât să-ţi ofere şansa asta.

— Asta am priceput-o, am răspuns.

— Depinde de modul în care vezi lucrurile, continuă Johnny.

— Cu contractul ăsta îţi plăteşti libertatea. După ce îl execuţi, te întorci la independenţa ta. Într-un anumit sens, schimbul e, corect. În rest, primeşti ca pentru oricare altă acţiune. Nu s-ar putea spune că este o situaţie chiar aşa de umilitoare, cum ai zis. Şi, cum am mai spus, ţinând cont de circumstanţe…

— Johnny, l-am întrerupt, este umilitor ţinând cont de faptul că n-am vrut niciodată să lucrez pentru Sindicat iar acum mă văd obligat s-o fac. Este umilitor pentru că n-am libertatea să

accept sau nu propunerea. Totdeauna am analizat contractele pe care urma să le execut. Acesta mi-a fost impus.

Johnny a pus deoparte pila şi s-a lăsat pe spate dând din cap.

— Şi dacă te aşteptau când ai coborât din avion? Nu era mai rău? Ştii mai bine decât mine ce treburi ai făcut. Charlie aproape că înnebunise când au dat de cadavrul lui Nick Collins, toată lumea căuta urme iar numele tău era pomenit până sus de tot. Sincer să fiu, credeam că izbucneşte războiul între tine şi Sindicat. Un război pe care, evident, l-ai fi pierdut.

— Nu mai am sănătatea necesară pentru lucrurile astea, am zis vorbind mai mult pentru mine decât pentru el şi continuând să mă plimb prin cameră. Mă chinuie rău ulcerul.

— Peter, a continuat Johnny cu blândeţe, – cât timp am să fiu în Sindicat am să fac totul ca să nu-ţi complic viaţa. Şi când zic totul, înseamnă totul. Dar şi tu trebuie să faci un efort şi să nu exagerezi. Îl ucizi pe Big Shelley, iei douăzeci de mii de dolari pe lângă cele douăzeci de mii pe care le ai, şi termini. La nevoie şi Sindicatul ştie să-şi respecte regulile.

— Ştie? – l-am întrebat surâzând.

— Ştie, a insistat Johnny cu încăpăţânare. – Sunt aici să le amintesc ce au promis, dacă va fi nevoie.

— Bineînţeles.

— Mai pot să-ţi spun că acest contract va face sindicatul mai binevoitor cu tine. Trebuia să vină o zi în care să le oferi şi tu ceva în afară de refuzul sistematic de a colabora cu ei. O să te aprecieze pentru asta.

— Sunt băieţi buni, am zis.

— Dacă ai putea să te gândeşti ca la un contract obişnuit, zise Johnny trecând peste cuvintele mele, dacă nu te-ai frământa şi nu ai amesteca mândria într-o chestiune practică, toate ar fi mult mai simple. Spui numai copilării.

— Johnny, vrei să mă necăjeşti.

— Băiete, spui numai copilării. Îţi masori puterile cu Charlie şi cu Sindicatul. Vechea poveste.

M-am oprit în faţa sa.

— Ascultă, i-am zis încet, e o chestiune intenţionată. Ştii şi tu că o fac intenţionat. Oricât mi-ai vorbi, ştim amândoi că o

fac intenţionat.

— Şi ce dacă, Peter? a zis Johnny ridicând uşor tonul. O fac intenţionat şi o fac fiindcă au nevoie. Orice ar fi. Eşti un profesionist, trăieşti în lumea în care trăim cu toţii şi trebuie să te supui.

— Bineînţeles.

— Nu zic că e ziua cea mai fericită din viaţa ta. Dar asta e.

— Bineînţeles, asta e.

— Evident că poţi să refuzi. Dar în cazul acesta ar fi mai bine să pleci de aici. Dacă ai refuza s-ar termina orice ipoteze de „modus vivendi". Dacă execuţi contractul relaţiile vor fi altele. O să dispară atmosfera asta înveninată. E o uşă deschisă spre o situaţie de compromis. Poate că te lasă în pace. Cine ştie.

L-am privit pe Johnny cu ochii mijiţi.

— Johnny, i-am zis, treaba asta are în ea şi ceva politic. Eşti din ce în ce mai diplomat.

— Foarte bine.

— Uneori mă gândesc cum te-ai simţi dacă ai fi braţul drept al lui Charlie?

— Ca un rahat. Eşti mulţumit?

Mi-am coborât ochii în pământ.

— Ai mai văzut-o pe Olga? m-a întrebat Johnny.

— Uneori.

— De ce nu ai rămas la Roma?

— De aia.

M-am uitat la el.

— Cine e Big Shelley? l-am întrebat.

— Un potentat. Singurul lucru pe care pot să ţi-l spun, ca să începi, este unde locuieşte Mildred Shelley, fosta lui nevastă. Şi mai are un frate. S-au certat şi au ajuns la tribunal. Dar asta cu mulţi ani în urmă.

— Nu se poate începe altfel?

Johnny şi-a încruntat sprâncenele şi a pus la loc tamponul de pe birou.

— Sunt pe dinafară în treaba asta, Peter. Fac doar legătura între tine şi Sindicat. N-am de ce să mă bag. Şi nici nu pot. Sindicatul nu vrea să pară amestecat în treaba asta.

— Pentru ce vrea Sindicatul să-l elimine pe Big Shelley? – am întrebat.

— Nu mai pune asemenea întrebări, Peter. Nimeni nu ştie.

Am dat din cap şi am început să vorbesc singur:

— Acum o să pornesc să-l vânez pe Big Shelley, să bat pe la toate uşile etcetera. Ce plăcere! Charlie ăsta e un glumeţ.

Am tăcut amândoi câteva minute. Apoi Johnny zise:

— La o adică, nici Charlie nu are prea mult de a face cu treaba asta. Peter, ştii cât de complicate sunt lucrurile acestea. Adevărul este că trebuie să mergem înainte.

— Unde locuieşte Mildred Shelley?

Johnny mi-a dat adresa şi m-a întrebat:

— Vrei să vorbeşti cu ea?

— Cred că da.

— Ea îl urăşte. A fost o căsnicie dezastruoasă.

— Ce păcat, am zis.

M-am îndreptat spre uşă.

— Peter, zise Johnny în spatele meu, să-mi spui ce faci ca să le comunic. Am să te ajut cât am să pot, dar nu pot nici eu prea multe. Acum am un mare necaz. Caut geranţi pentru trei baruri, dar oameni serioşi, cu scrisori de recomandare. Iar Sindicatul are pretenţiile sale…

Am ajuns la uşă şi m-am întors.

— Ştii ce mă deranjează, de fapt, în treaba asta, Johnny?

— Ştiu. Mi-ai mai spus.

— Nu. Nu ştii. E că nenorocitul ăsta are un nume de poet.

— De poet?

— Shelley, un poet englez.

Johnny dădu din umeri.

— Foarte bine, zise.

Am ieşit şi am trântit uşa.

DOI

Mildred Shelley era o femeie care la treizeci şi cinci de ani arăta foarte bine graţie naturii şi grijii pe care o purta faţă de persoana sa. Avea o faţă frumos conturată şi fină, buzele cărnoase şi răsfrânte, ochi adânci, cu ape violete, de care nu-mi aduc aminte să mai fi văzut şi o piele trandafirie încât părea că era imposibil s-o atingi şi să n-o pătezi. Părul negru îi cădea bogat, parcă murind, peste urechea dreaptă. Privită din profil, te ducea cu gândul la un tablou de Modigliani deoarece gâtul parcă nu i se mai termina. Din faţă îţi trezea sentimente foarte amestecate. Vinovată era nuanţa violetă a ochilor care o făcea să pară plină de o senzualitate întunecată trezind o imaginaţie extraordinară.

— Mă numesc Mildred Bruce. Aţi greşit întrebând de Mildred Shelley. Puteam să nu vă primesc, dacă eram prost dispusă. Shelley este un nume blestemat.

— Aşa o fi, am zis.

Era îmbrăcată într-un taior, cenuşiu, cu mâneci scurte şi foarte decoltat. Braţele albe erau foarte lungi şi pe degetul cel mic de la mâna dreaptă avea un inel de argint. Îl tot învârtea cu degetele de la mâna stângă. Am observat că avea unghiile tăiate scurt şi fără lac.

— Ce doriţi?

Avea o voce catifelată, aproape răguşită, ca şi cum ar fi venit de undeva din adâncul ei şi ieşea cu dificultate, învăluită în umbră şi ceaţă.

— Să vorbesc cu dumneavoastră, am zis. Am rămas în picioare, aşa cum stăteam de când am intrat. Camera era mică şi pătrată, o nuanţă castanie învăluia totul, biroul, scaunele, etajera cu cărţi, măsuţa mică din mijlocul camerei, parchetul

fără covor, totul lăsând impresia seriozităţii. Lipseau culorile ţipătoare sau pastelate care le plac femeilor. Simţeam cum începe să mă cuprindă o vagă neîncredere. Una din acele intuiţii ale mele, una din acele minuscule sonerii care mă anunţă de departe.

— Nu mai staţi în picioare, îmi zise cu vocea învăluită în nu ştiu ce fel de ţesături privindu-mă din partea cealaltă a biroului. Şi-mi arătă un scaun cu mâna stângă.

— Cum vă numiţi? mă întrebă dintr-o dată.

— E vorba de o anchetă pe care o întreprindem, am zis făcând-o să priceapă că trec intenţionat peste întrebarea ei.

— O anchetă?

— Financiară, am zis şi m-am aşezat.

Ochii îi sclipiră aruncând raze scurte şi violete.

— Dar despre ce este vorba?

— Probabil de o evaziune, am răspuns rar. Oricum, trebuie să cercetăm. Sunt lucruri care durează foarte mult şi suntem nevoiţi să plictisim oamenii. Procesele acestea sunt făcute din mii de formalităţi. Orice informaţie privitoare la fostul dumneavoastră soţ ar putea să ne fie utilă. Fel de a fi, obiceiuri, relaţii. S-ar putea ca până la urmă să nu fie nimic. Dar guvernul trebuie să controleze lucrurile acestea, mai ales într-un caz ca al fostului dumneavoastră soţ. O mare fluctuaţie de capital et caetera, et caetera.

Mildred Bruce îşi făcu repede calculele. Mă şi vedea un aliat căzut din cer, inelul lui Borgia, instrumentul. „Ah, Maynard, Maynard, porumbel călător al inimilor otrăvite”.

— Sunteţi un fel de poliţist, nu-i aşa? – mă întrebă punându-şi coatele pe birou şi apucându-şi mâinile.

— Mai bine am zice un agent fiscal.

— Aveţi multe de controlat, zise zâmbind ironic. Niciodată n-am priceput ce afaceri învârte, fiindcă erau lucruri pe care nu le puteai pricepe. Dacă vă interesează părerea mea despre el ca soţ, pot să vă spun că era o ciumă. O adevărată ciumă. Ştiţi ce înseamnă cruzime inutilă?

— Cred că da, am zis. „Cruzime inutilă, Mildred Bruce, poate să însemne multe lucruri, inclusiv scânteile din ochii tăi de

culoare violetă.”

— Mister Shelley, zise ea cu un aer aproape visător învârtindu-şi inelul, era un om de o cruzime inutilă, de un egoism odios. Un om care se gândea numai la el, care se servea de ceilalţi fără nicio jenă, care se folosea de oameni ca de nişte lucruri. Ar trebui să vă vorbesc de chestiuni foarte intime ca să vă faceţi o idee despre ceea ce vă spun. Folosea oamenii într-un mod agresiv şi respingător. Înţelegeţi?

Am făcut un semn cu capul şi ea continuă:

— Anthony Shelley este făcut din materia scârboasă a celor ce se servesc fără a se gândi la alţii, ce au o noţiune feudală a posesiunii, o brutalitate tipic masculină şi un mod dibaci de a jigni oamenii în ceea ce au ei mai vulnerabil. O anumită comportare primitivă, dacă pricepeţi ce vreau să spun, care se ascunde în spatele luciului pe care şi-l asigură prin relaţii…

Am priceput, în sfârşit, că vocea ei încerca să pară catifelată. Asta e, catifelată. Era o femeie rănită pe dinăuntru, cu catifeaua sfâşiată, cum îi stă bine unei aristocrate frustrate.

— Afacerile în care este băgat, prestigiul de mare financiar, toate acestea ascund o fiinţă insuportabilă, tiranică, libidinoasă. A fost…

Auzeam vocea joasă a unei femei triste care vorbea despre reversul dragostei, cu ochi plini de dorinţe nemărturisite, de fel şi fel de complexe, care mă priveau fără să mă vadă, învârtea inelul de la mâna dreaptă, creând o distanţă absolută între două fiinţe într-un limbaj nemaiîntâlnit, care lăsa să se simtă o pasiune fără niciun ecou.

— Ca să vă întâlniţi… – am vrut să spun.

— … Anthony Shelley este un exemplar obscen, trebuie că duce viaţa pe care o ducea înainte, ceea ce îl interesează este să chinuiască oamenii, să-i sugă ca un vampir…

Auzeam tot felul de lucruri fără noimă. Era o boală de a vorbi, de a vorbi. „Bolile nu vorbesc, Maynard, cei ce vorbesc sunt oamenii. Oamenii sunt bolile. Tu eşti bolnav, Maynard, îţi porţi crucea o dată cu ulcerul din stomac, cu tristeţea ta chinuită, aşa că taci, Mildred Bruce, dacă nu taci dau cu vaza asta din stânga mea, cred că o să sune frumos porţelanul

spărgându-se de perete.”

— Mulţumesc, Miss Bruce, am zis nu mai ştiu când.

Când am ajuns în stradă îmi vâjâia capul.

Am intrat într-o cabină telefonică şi l-am sunat pe Johnny.

— Johnny?

— Da, zise de la celălalt capăt al firului.

— Johnny, Mildred Shelley e o nebună. Cât timp zici că a fost măritată cu Big Shelley?

— Bănuiesc că trei ani.

— Dacă Big Shelley a rezistat trei ani înseamnă că este un sfânt.

— Bine, ei s-au despărţit de două ori în aceşti trei ani.

— Fiule, cred că au stat despărţiţi tot timpul. Toţi s-au separat de Mildred Shelley. Asta o să termine umblând pe străzi ca să aline copilele dacă înainte de asta n-o să nimerească într-o casă de nebuni.

— Ai aflat ceva util? – Vocea lui Johnny era puţin amărâtă.

— Nimic.

— Şi ce faci acum?

— Nu mi-ai zis că mai avea un frate, acela care l-a târât la tribunal pentru nu ştiu ce?

— Şi a pierdut procesul. Îl urăşte.

— Aşa e, am zis privind prin geamul cabinei la picioarele unei femei înalte ce trecea pe acolo.

— Roger Shelley. După câte ştiu, locuieşte sau a locuit în Palm Beach. Te duci acolo?

— Nu ştiu. Poate că mă duc, am răspuns. Sau poate că mă duc direct în casa lui Big Shelley ca să termin o dată cu asta.

— Chiar aşa, dintr-o dată? Băiete, are gardă personală, este păzit.

— Fratele său ştie de asta? am întrebat.

Johnny a ridicat tonul:

— Dar eu sunt cel care vrea să vorbească cu el sau tu? Peter, fă tot posibilul ca să fii mai coerent.

Am băgat încă o monedă în aparat.

— Mai eşti acolo?

— Mai sunt, răspunse Johnny.

— Ascultă, am zis. Nu mă interesează doar felul în care pot ajunge la Big Shelley. Vreau să ştiu cine e Big Shelley. Îmi place să ştiu cine este persoana pe care trebuie s-o ucid.

— Pentru ce, Peter?

— Pentru că e absurd, Johnny. Este, într-adevăr, absurd să ucid un om numai pentru că Sindicatul zice să-l ucid. Şi fiindcă Sindicatul îmi zice să fac asta simt dorinţa să-l las în viaţă. Fiindcă totuşi trebuie să-l ucid, am nevoie de motive care să mă determine să consider că am făcut un act de dreptate. Pricepi, Johnny?

— Fac tot posibilul, Peter, zise blând.

Am pus receptorul, am împins uşa cabinei şi am pornit-o pe trotuar. Mă durea stomacul şi m-am îndreptat spre o farmacie ca să cumpăr nişte pilule. Mi-am amintit de „Beretta” aruncată de multe luni într-un colţ şi care trebuia curăţată. Eram într-o dispoziţie foarte proastă.

„Ulcerul influenţează buna dispoziţie iar buna dispoziţie influenţează ulcerul. Un tot este format din suma părţilor iar suma părţilor formează totul. Plus asta şi aia. Aşa e.”

TREI

În mod normal, timpul pentru mine nu este timpul arătat de ceasornice, este timpul meu interior, când mai întins, când mai restrâns. Reflectare a ceea ce se întâmplă sau nu se întâmplă în jurul meu. Este timpul în care secundele se grăbesc sau mă grăbesc sau e chiar timpul în care rămân cu gura căscată ascultând „Simfonia a Cincea" sau a „Noua".

Pentru câteva zile am dat Palm Beach-ul de o parte. De fapt am dat de o parte tot ce avea un sens practic. Umblam neostoit, chiar obstinat, tot căutând muzică sacră, intrasem într-o perioadă de „recviem" cu dirijori şi coruri alese. A trecut multă vreme, nu ştiu câtă, fiindcă nu mă grăbeam. Timpul meu interior nu mă presa. Povestea că trebuie să-l ucid pe Big Shelley, mi se părea atât de absurdă încât m-am hotărât să-l recitesc pe „Ulise", de Joyce, poate ca să mă răzbun. Mă învârteam prin casă, am fost de două ori la Olga şi i-am simţit apoi parfumul pe umărul meu.

La un moment dat mi-a telefonat Johnny ca să-mi spună că Sindicatul îmi lasă o săptămână ca să rezolv cazul lui Big Shelley. Spunea că se fac presiuni asupra lui Charlie, că şefii de sus sunt nerăbdători etcetera. Am ascultat tot ce îmi spunea cu nemulţumire în glasul care mi-ar fi părut ameninţător dacă n-aş fi ştiut că mă cunoaşte relativ bine, cel puţin la suprafaţă. Asta mă făcea să par indiferent, deşi nu eram, era un semn de criză, cum îmi ziceam în sinea mea; o stare în care nu făceam nimic tocmai fiindcă trebuia să fac ceva şi să gust situaţia paradoxală pe care o implica starea asta. Eram într-un fel de aşteptare înainte de a dezlănţui ceva serios. Uneori era ulcerul care mă trezea şi care făcea să intre în joc factorul timp, dar de data aceasta, timpul real, cu ceasornice şi cu ace ce se mişcau. Dar

niciodată un Charlie n-ar fi putut să mă trezească. „La urma urmei, cine e Charlie?” m-am întrebat fără să aştept nicio secundă răspunsul.

Eram într-o astfel de stare de spirit, respirând această atmosferă, când, într-o după amiază, am ieşit din casă cu intenţia să cumpăr un recviem de Berlioz. Nici n-am făcut bine zece paşi pe trotuar şi am fost înconjurat de trei tipi în paltoane. Unul dintre ei, arătându-mi o maşină, mi-a zis:

— Urcă-te, Maynard.

Aveau mâinile vârâte în buzunare şi cu siguranţă, arme în mâini. Faptul că locuiam într-o zonă nu prea circulată le uşura sarcina în caz că aş fi refuzat să dau curs invitaţiei lor. Atât eu, cât şi ei, ne-am gândit în acelaşi timp la asta. Şi eu, ca şi ei, ştiam că nu am decât o singură cale de urmat: să mă urc în maşină. Aşa că am intrat în maşină şi am zis:

— Nu e vreme de palton.

Maşina a mers multă vreme, am ieşit din oraş şi am observat că tipul care conducea era o veche cunoştinţă de a mea. A fost boxer de categoria a doua. Nu-l mai văzusem de mulţi ani. L-am recunoscut după privirea bovină pe care o vedeam în oglinda retrovizoare. Era tot aşa de mare ca un urs, doar că avea labele albe, nasul mai desfigurat şi pometii de culoare verzuie, semn al viitoarei descompuneri.

— Billy Bear, am zis, mai trăieşti, băiete? Cred că mă cunoştea mai mult după nume decât după faţă. În ochii bovini apăru surpriza, care, însă, dispăru imediat. Cred că nu i-a făcut plăcere că l-am recunoscut. Motivele erau diferite, inclusiv faptul că eram încadrat de ceilalţi doi, mai ales de cel care şedea lângă mine pe canapeaua din spate, şi se deosebea de ceilalţi printr-un palton de culoare galbenă. Ceilalţi erau în paltoane de culoare închisă. Mai avea şi o claie de păr imposibil de desfăcut din cauza briliantinei, ca şi un fel de a privi cu ochii albaştri în sus, de parcă n-ar fi fost prea sigur de ce face.

Maşina mergea şi pe lângă drum au început să apară copacii. Păsărelele cântau în arbori. Ba un moment dat Billy Bear opri lângă o casă izolată, un fel de vilă, ce părea scoasă dintr-o carte de Edgar Poe. M-au silit să cobor şi să trec în faţa lor, apoi tipul

cu claia de păr deschise uşa de la intrare cu o cheie „Yale”. Mi s-a părut o cheie prea mică pentru o casă aşa de mare, şi i-am zis tipului:

— E o cheie prea mică pentru o casă aşa de mare.

Mă privi surprins. Nu aprecia umorul „à la Chandler”. Când am intrat în casă Billy Bear a început să dea la o parte divanele şi scaunele vechi împingându-le spre marginile sălii unde urma să ne instalăm. Era un fel de „mise-en-scène” cam silită deoarece Billy Bear îşi încrucişă mâinile privindu-mă, în timp ce tipul cu claia de păr îşi scoase paltonul cu un gest de toreador, când îşi dă jos mantia, se uită în jur strâmbând din nas şi zise:

— Căsoaia asta e plină de rahat.

Se referea bineînţeles, la casă şi la praf. Îşi puse paltonul cu grijă pe un scaun şi-mi aruncă o privire albastră cu scânteieri amestecate de sadism şi obscenitate. Apoi se aşeză în aceeaşi poziţie ca şi Billy Bear. Îi vedeam din profil.

Al treilea din acest trio. Cel care a mers în maşină alături de Billy Bear, şi care mi s-a părut a fi intelectualul grupului, mă privi cu un zâmbet foarte studiat şi-şi strânse şi mai tare între dinţi ţigaretul fără ţigară, din care supsese fără milă tot drumul, şi zise:

— Maynard. Întârzii cu ceea ce ai de făcut. Şi-şi trase mai bine mănuşile de antilopă pe mâini.

— Aşa o fi.

— Nici nu ştim despre ce este vorba. Avea o voce monotonă. Te-am adus aici doar ca să-ţi amintim.

Ne-am uitat unii la alţii câteva minute, tipul cu mănuşi de antilopă mă privea în ochi iar ceilalţi doi, care îl încadrau, stăteau cu mâinile la piept. Nu aveam nimic să le spun iar timpul ţinea cu mine, deoarece nu mă grăbeam. Până când situaţia a explodat. Se aruncară toţi trei dintr-o dată asupra mea silindu-mă să-i lovesc pe toţi trei în acelaşi timp cu picioarele şi cu mâinile. Prima mea intenţie a fost să nu mă las prins. Şi am făcut tot ce am putut ca să nu se întâmple aşa ceva.

Am reuşit să desfac claia de păr de lângă ochiul albastru printr-o stângă rapidă eschivându-mă la timp de o lovitură a lui

Billy Bear şi silindu-l să se dezechilibreze şi să alerge prin casă ca un taur înnebunit prin arenă. Tipul cu mănuşi de antilopă, care a încercat să-mi prindă mâinile, se retrase strategic cu gândul să mă prindă pe la spate. Între timp cel cu claia de păr şi Billy Bear o porniră iarăşi la atac. L-am lovit pe fostul boxer cu piciorul în burtă, dar celălalt mi-a dat o lovitură foarte puternică cu latul mâinii peste partea stângă a gâtului. Am lăsat să-mi zboare mâna dreaptă şi am spart ceva, cred că nişte dinţi. Am ridicat piciorul stâng dar l-am lăsat la loc deoarece unul dintre ei m-a prins şi m-a făcut să mă învârtesc de câteva ori, aşa că stabilitatea era foarte dificilă. În sfârşit, cel cu mănuşi de antilopă şi-a atins scopul iniţial deoarece am simţit un braţ în jurul gâtului, ceea ce m-a făcut să dau capul pe spate. Am rămas cu stomacul descoperit şi am simţit o lovitură care mi-a provocat o durere cum n-am simţit niciodată în viaţă.

Având încă mâinile libere, am lovit în dreapta şi în stânga, dar în clipa următoare am simţit o lovitură cu un obiect dur, de fier sau de oţel, în omoplatul drept care m-a făcut şi mai vulnerabil la a doua lovitură în stomac. M-am făcut că nu simt durerea şi m-am întors brusc silindu-l pe tipul cu mănuşile de antilopă să intre în raza mâinii mele stângi. L-am nimerit drept în ochi şi tipul a grohăit. Cu o altă lovitură de picior l-am îndepărtat iarăşi pe cel cu claia de păr făcându-l să se apuce cu mâinile de burtă. Dar a fost un moment de relaxare care mi-a fost fatal deoarece Billy Bear a profitat de asta ca să se arunce asupra mea cu capul proiectându-mă în perete. Am căzut şi n-am mai avut timp să mă scol, căci, pe când încercam asta, tipul cu claia de păr mi-a prins picioarele. Billy Bear mi-a tras mâinile spre gât. Am rămas cu stomacul descoperit şi ei au început să mă bată în burtă şi în coaste. M-au ciocănit multă vreme, sau aşa mi s-a părut, apoi m-am lăsat moale căutând să-mi reţin respiraţia, ca să pot să suport durerile. Intrasem într-o stare de semi-inconştienţă, căci nu mai eram sigur că n-am murit. Dar nu eram mort deoarece aveam dureri ascuţite în stomac şi în coaste.

M-am trezit când unul dintre ei mi-a pus o cârpă umedă pe obraz. Am deschis ochii şi l-am văzut pe tipul cu claia de păr

surâzând satisfăcut şi gâfâind deasupra mea. El era acela care mi-a pus cârpa pe obraz cu o tandreţe de domnişoară şi cu ochii albaştri radioşi.

— Hai, Maynard, zise vocea monotonă a celui cu ţigaretul.

Acesta stătea sus, în planul al doilea, în picioare şi în spatele celui cu claia de păr şi mi s-a părut că avea un singur ochi, că uitaseră să i-l mai facă şi pe celălalt sau că-l pierduse, căci avea doar o protuberantă cărnoasă în locul ochiului. Billy Bear nu era în raza mea vizuală.

Am vrut să ridic capul dar durerea din coaste era prea puternică şi l-am lăsat la loc pe duşumea. Căutam să respir cât mai puţin din cauza acelor pe care le simţeam în mine. Am închis ochii şi am rămas aşa.

Cel cu claia de păr zise:

— Se pare că tipul leşină iar.

La un moment dat m-au ridicat în picioare în timp ce eu făceam exerciţii respiratorii ca să pot să merg. Billy Bear a apărut în fundul sălii şi l-a întrebat pe tipul cu ţigaretul.

— Mergem?

Tipul, care nu mai avea ţigaretul în gură, dar continua să mă privească cu un singur ochi mormăi:

— Aşteaptă.

Am început să merg încet, de la un capăt la celălalt al camerei şi tipul cu claia de păr îmi zise cu un surâs nervos:

— E bine. Peste o jumătate de oră poţi să faci balet.

Am mai mers câteva minute într-o parte şi în cealaltă căutând să uit de durerile din stomac, din coaste şi de la omoplat. Individul cu mănuşi de antilopă se uita la mine şi şi-a amintit că trebuie să-mi spună ceva ca să mă sprijine moral:

— Asta nu-i nimic, Maynard. Mâine sau poimâine vei fi pe picioare. Trebuie să faci ceea ce ţi s-a comandat. Ştii cum sunt treburile acestea.

Cel cu claia de păr i-a susţinut ideea cu un alt surâs nervos.

— Ştie asta. Ştie că n-avem nimic cu el personal.

Billy Bear insista cu încăpăţânare:

— Mergem?

— Du-te dracului, măi, i-a zis cel cu claia de păr. O să

mergem când o să-ţi spunem.

Peste o jumătate de oră m-au băgat în maşină şi m-au dus în oraş. Am vorbit puţin pe drum. Indivizii au încercat ceva ce semăna cu o conversaţie dar nu era o atmosferă propice şi până la urmă au tăcut. Billy Bear a încercat iarăşi să înnoade o discuţie zicând ceva despre pariurile de la cursele de cai dar cel cu claia de păr i-a retezat-o:

— Ajunge un cap de cal ca al tău.

S-au oprit la vreo două sute de metri de Broadway. Tipul cu mănuşi de antilopă, care îşi ţinea iarăşi ţigaretul între dinţi, privind tot numai cu ochiul din dreapta, i-a zis lui Billy Bear:

— Opreşte aici, şi şi-a întors faţa spre mine. Coboară, Maynard.

Am deschis portiera ca să cobor când cel cu ochii albaştri mă strânse de braţ şi îmi zâmbi, pentru a treia oară, nervos.

— Fără ranchiună? – mă întrebă. Abia acum mi-am dat seama că avea o voce de domnişoară.

N-am răspuns, am pus piciorul pe trotuar şi am plecat. M-am uitat într-o vitrină şi am rămas surprins văzând că aveam, într-adevăr, o faţă acceptabilă. Bine, asta însemna că ştiau ce aveau de făcut. Erau şi ei profesionişti. Au lăsat vânătăile pe unde nu se văd.

Am chemat un taxi şi m-am dus acasă. Mă durea tot corpul, în toate părţile simţeam dureri ascuţite. Am făcut un duş foarte cald şi m-am întins gol complet în pat. Se înnopta. Am băut câteva înghiţituri de lapte dintr-o cană pe care o pusesem pe noptieră. L-am sunat pe Johnny dar n-a răspuns nimeni. La un moment dat durerile începuseră să se separe între ele. O pată neagră foarte mare acoperea tot stomacul întinzându-se spre coaste. Mă durea mult şi omoplatul şi mai era ceva în mine care mi se părea că nu mai e la locul său, ori că intrase prea adânc în mine. Poate că stomacul se lipise de şira spinării. „Tipii ţi-au mutat organele, Maynard. A fost un fel de intervenţie chirurgicală. Nu sunt băieţi răi. Acum stau cu teamă gândindu-se la „Beretta” ta. Bine, sunt băieţi duri, dar o vreme o să fie foarte nervoşi”.

M-am sculat şi am pus un disc cu muzică de Bach. Mi-ar fi

plăcut s-o am pe Olga alături, să-i mângâi părul cu degetele. Dar de acum ştiu prea bine că nu le poţi avea pe toate. Căutam să mă concentrez la muzica lui Bach dar Bach era în plină fugă şi mi-am recunoscut incapacitatea de a-l însoţi. Acum stomacul meu era ca o tobă şi cineva bătea în el. „Te-au lovit în ulcer, te-au lovit în ulcer, tâmpiţii". Am început să-mi fac masaje, dar durerile tot nu dispăreau, doar că erau amestecate. Nu reuşeam să atenuez durerea autentică, cea care provenea de la ulcer. Uneori mi se părea că ulcerul fuge până în omoplaţi.

Am luat câteva pilule contra durerilor, m-am gândit la Big Shelley, mi-am amintit de o „ragazza" din Roma, care îmi cânta mereu în surdină şi îi plăcea să mă sărute pe ceafă, mi-am zis că durerile corporale sunt strâns legate de puterea de a stăpâni voinţa, îl ascultam pe Bach, am mai scornit o mulţime de lucruri, dar tot n-am reuşit să adorm şi dimineaţa m-a găsit treaz. Când soarele m-a lovit peste faţă, am fugit să trag perdeaua şi, în sfârşit am reuşit să închid ochii.

M-am trezit brusc cu o durere puternică de ulcer. Nu mai aveam forţă nici să-mi mişc capul ca să văd cât e ceasul.

PATRU

„Eşti beat, Maynard. Şi începi să vezi tot felul de lucruri în tine, lângă tine, lovindu-se unele de altele ca într-un joc de lumini şi umbre. Acum cauţi albastrul, vrei să te vezi albastru, eşti o mare umană ce face valuri, valuri. Te plimbi cu cana într-o mână de la un colţ la altul, cealaltă mână îţi tremură cuprinsă de o nelinişte rahitică şi consideri că totul este greşit, că Rimbaud a murit prea devreme, că Beethoven, la urma urmelor, nu era surd, că avea o ureche secretă în mânecă, ceea ce nu era legal, că trebuie să vină o zi în care la Camera Comunelor să se prezinte tragediile greceşti, că faptul că Shaw a fost un vegetarian este un simplu amănunt şi că viaţa este făcută din amănunte, tot mai mărunte, că o să dormim mult trecând peste toate amănuntele, inclusiv peste amănuntul că omul găseşte totdeauna mii de modalităţi cinice ca să-şi bată joc de nenorocire. Dacă vei continua să bei, albastrul se va transforma în negru, ştii bine că sentimentele sunt supuse daltonismului, că până la urmă trebuie să-l ucizi pe Big Shelley şi că cel mai mare necaz e că poartă numele unui poet. Ah, plimbările acestea în tine (bătrâne, te plimbi mereu prin tine şi încă nu-ţi cunoşti toate colţurile, văile şi munţii, cascadele subite care te orbesc, ariditatea pustiului enorm din care nu poate nimic să răsară), vorbesc de aceste plimbări pe câmpiile din tine, cu trenuri şuierând în urechile tale de copil, când te întindeai după o floare şi îţi apărea o armă în mână. Acum armă ţi-e mâna iar degetele gloanţe, simţi un frig de oţel în articulaţii, asasin trist şi romantic, ce eşti! Oare are justificare reală sau, pur şi simplu, o justificare faptul că mama ta nu te-a născut mort? Totul este imens de absurd, dar ţine minte, Maynard, că şi absurdul poate să fie pitoresc sau poetic, nu este obligatoriu să fie totdeauna

tragic, depinde de perspectivă, depinde de culoarea ochiului celui care se uită, depinde de greutatea pe care o poartă în piept, de locul de la parter, de felul în care un om se aşează într-un fotoliu ca să citească o carte ştiind că totul din jur s-a oprit sau, dimpotrivă, neştiind, deoarece în jur nu există nimic. (Omul care murise a mers toată după-amiaza spre soare. Lawrence.) Dintr-o dată adevărul se ridică în faţa ta şi, totuşi, tu auzi părerea linguşitoare pe care o ai despre tine: Peter Maynard, angajat de unii şi de alţii ca să-l ucidă pe unul şi pe altul, este un profesionist curajos, cel mai bun dintre profesionişti, mâna dreaptă a Diavolului, mâna stângă a lui Dumnezeu, „Califul", omul-care-ia-pilule-pentru-stomac-din-cauza-ulcerului. În orele de răgaz recită versuri la pereţi, se distrează cu Olga, îşi vâră degetele în părul ei, o simte respirând lângă el, tot mai repede, din ce în ce mai repede, până când se evaporează şi se linişteşte de parcă ar muri. Iar el îi sărută ochii. Atât de uşor că îţi vine să plângi. Apoi îşi curăţă Beretta, ia tocul amortizorului şi cad foile din calendar, cad şi frunzele din copaci, dacă e toamnă, cad şi oamenii iar groparii fac gropi, şi aşa trece timpul, timpul teroarei cu mici intervale pentru un sărut, pentru muzică şi cărţi, pentru palatul de cuvinte şi sunete prin care îţi plimbi sufletul rătăcitor, sorbind viaţa şi moartea din acelaşi pahar (de lapte), şi cu ulcerul din tine la fel de viu ca şi plămânii sau inima, poate chiar şi mai viu, cu masajele la stomac făcute cu mâini obişnuite să mute durerea, s-o uşureze, s-o liniştească aşa cum linişteşti o copilă nebună care vede fulgere şi aude tunete. (Ceaţa din faţa ochilor să fie whisky, emoţie sau astigmatism? Poate e umbra zilei care se duce?) E adevărat, bătrâne, vine noaptea şi în noaptea asta vei avea o mare petrecere cu ochii deschişi, ai să auzi toate zgomotele, ai să scorneşti şi altele, o insomnie albastră, un om beat căutând albastrul, şi nu există nimic care să te facă să dormi; a dormi este un premiu pentru oboseală, dar nu există premiu pentru oboseala ta, care nu e o oboseală ci orice altceva. Ochi închişi, în acelaşi timp deschişi, căci nu poţi să închizi ochii pe dinăuntru şi nu poţi să nu-l vezi pe Big Shelley, încă o fantomă ce se chinuieşte în palatul tău, în timp ce ochii

rătăcesc în spatele perdelei somnului („cerem tuturor fantomelor din toate palatele lumii, de la fantoma din Canterville, care există deja, până la viitoarea fantomă a lui Peter Maynard, să treacă uşor prin pereţi şi să nu populeze visele simplilor muritori care n-au nimic de a face cu lucrurile acestea"). Acum, Maynard, nu-ţi mai ajung frazele existente, îţi imaginezi altele, s-a terminat şi whisky-ul şi ar fi bine să te culci şi să dormi neîntors, să nu mai umbli ca un condamnat căutând să vezi ce poate fi albastru în corpul Olgăi, în mâinile tale albastre mângâind-o pe Olga, lasă-ţi vaga nostalgie după casă-nevastă-copii-cadouri la aniversări, nu mai umbla toată după-amiaza după soare fără să fi murit".

CINCI

Din şase în şase ore mă sculam, mâncam, mă duceam la baie şi mi se făceau iarăşi injecţii. Din când în când doctorul Lodge se apleca spre mine şi mă întreba:

— Cum merge?

Camera era albă şi eu cădeam repede în întunecimea somnului. Trecerea era rapidă, mai ales pentru mine, obişnuit aproape toată viaţa să dorm cu un ochi deschis. Mai era şi o infirmieră roşcovană care îmi tot punea mâna pe frunte, îmi aranja cearşaful şi zâmbea. Mai târziu apărea infirmiera şefă, cu mâinile pe burtă, care îşi arunca privirea spre mine.

— Injecţiile.

Vedeam salata, sucurile, ceva ce aducea a mentă, pe infirmiera mea roşcovană deschizând uşa şi spunând:

— Adu seringa, Betty.

După câteva ore mă sculam iarăşi, mă duceam la baie şi începea chiar să mă distreze când trăgeam apa. Infirmiera-şefă, stând pe coridor cu ochi de vultur şi cu mâinile pe burtă, mă întreba:

— Te simţi mai bine?

Apoi iarăşi eram trezit noaptea cu un gust de izmă în gură, cu umbra infirmierei mele desenându-se pe pereţii albi.

— Injecţiile.

Sau îl auzeam pe doctorul Lodge spunând:

— Omule, aveai sistemul neurovegetativ într-un hal fără de hal, erai intoxicat de pilule, trebuie să terminăm cu ulcerul. Evident, o să terminăm cu ulcerul dacă ne ajuţi. Ulcerele de natură nervoasă se vindecă cel mai greu. Omule, îţi spun, acum arăţi mai bine. Un regim riguros, însoţit de somnoterapie face parte dintr-un proces terapeutic raţional…

Odată infirmiera roşcovană şi-a uitat pentru câteva secunde mâna stângă pe cearşaf lângă gâtul meu. M-am făcut că nu pricep nimic, în clipa următoare zise:

— Injecţia. Şi m-a privit cu tandreţe în ochi. Era iarăşi noapte. Doctorul Lodge şi infirmiera-şefă vorbeau la capătul patului meu. Infirmiera-şefă s-a uitat prin uşa deschisă şi i-a spus cuiva de pe coridor:

— Fişa de tratament.

I s-a adus fişa de tratament. Medicul a aprins lumina de pe noptieră şi a început să roadă braţul ochelarilor pe care îi ţinea în mâna stângă.

— Aproape că ne-am vindecat, zise. Omule, a mai rămas puţin.

— De câte zile dorm? am întrebat.

— De opt zile, zise infirmiera-şefă.

— Dacă am văzut pe cineva care să aibă nevoie de o cură de somn, atunci să ştii că erai dumneata, zise doctorul.

— Aşa o fi.

Mă alimentam cu lapte, salate, în sfârşit am văzut un biftec, iar la capătul celei de-a noua zile infirmiera roşcovană mă întrebă:

— Care este profesiunea dumneavoastră?

— Inadaptat.

— Eu credeam că hoţ de inimi, zise râzând. Injecţia.

Nu ştiu de ce m-au mutat într-o cameră de culoare crem. M-au transportat pe când dormeam, fără să-mi dau seama, cu patul meu pe role. Simţeam că iarăşi încep să nască în mine forţe obscure. „Olga”. Infirmiera roşcovană intră şi mă întrebă:

— Te temeai să nu fug?

— Nu.

— Doctorul Lodge păstrează totdeauna aceleaşi infirmiere pe lângă bolnavi. Asta înseamnă că trebuie să vă suport până la sfârşit.

— M-am cam săturat de asta. Şi mă simt foarte uşor. Nu sunt obişnuit să mă simt aşa de uşor.

— N-aţi spus că sunteţi un inadaptat? Trebuie să vă adaptaţi.

— Aşa o fi.

Am privit-o în ochi câteva secunde până când a simţit nevoia să-i coboare în pământ. Apoi zise:

— Radiografia.

M-am întors, pe când dormeam, în camera mea cu pereţii albi. Doctorul Lodge mi-a luat pulsul şi a zâmbit. A muşcat braţul ochelarilor şi apoi zise:

— Încă câteva zile şi poţi sa pleci. Un om nou.

Uşa era deschisă, cineva a ieşit din toaletă şi am auzit cum a tras apa. Doctorul Lodge făcu un semn cu mâna spre coridor şi zise:

— Mai multe legume. Daţi-i legume.

Se întoarse spre mine, se aplecă dintr-o dată şi îmi ridică pleoapa ochiului stâng.

— Ochii spun multe, monologa în timp ce se uita. Ochi sănătoşi, asta-i important, în ultimă instanţă. Ochii sunt oglinda corpului.

Lăsă ochiul stâng şi începu să se uite la ochiul drept.

— Excelent, zise. Apoi lăsă şi ochiul drept.

Se duse până la capătul patului, se uită în fişa de tratament şi începu să se gândească. Apoi zise fără să se uite la mine:

— Radiografia arată că ulcerul este aproape eliminat. Dar după ce vei pleca de aici trebuie să respecţi cu rigurozitate tratamentul pe care am să ţi-l indic. Trebuie să-l respecţi.

— Şi când voi pleca de aici?

— Omule, mai ai puţin, zise.

Plecă şi eu am rămas să mă uit la pereţii albi. Infirmiera mea roşcovană n-a întârziat să intre.

— Bună, zise.

— În sfârşit, cum te cheamă? – am întrebat-o.

— Madge, zise.

Când mi-a făcut injecţia şi-a pus mâna stângă pe umărul meu, peste pijama, ca şi cum ar fi vrut să ia o aţă sau altceva. A fost un gest neaşteptat şi mi-am lăsat capul pe spate.

— Stai cuminte, îmi zise cu tandreţe în glas.

Au început să sosească legumele în cantităţi mari, apoi încă nişte pilule mici şi rotunde de culoare verde. Infirmiera-şefă îmi zise cu aerul unei femei care îşi aminteşte că a uitat să pună o

vază pe pervazul ferestrei:

— Pilulele astea verzi pe care le iei sunt pentru încheierea tratamentului.

— Bine, am zis.

A doua zi sau a treia, când prin geam se vedea căzând o ploaie măruntă, doi bărbaţi mi-au împins patul pe coridor făcându-l, apoi, să alunece spre camera de culoare crem. Apoi intră Madge şi îmi zise:

— Scoate pijamaua. Radiografia. Doctorul Lodge a apărut iarăşi, după ce am mai făcut un somn de vreo şase ore, însoţit de încă un medic scund, zbârcit, cu două pungi foarte pronunţate sub ochi şi cu păr bogat şi încărunţit. Începură să se uite în fişa mea de tratament, doctorul Lodge sugea braţul ochelarilor iar celălalt îşi clătina capul.

— Doctorul Grant, zise doctorul Lodge zâmbind.

— Îmi face plăcere, am zis adresându-mă doctorului Grant. Acesta a zâmbit, nu-şi mai legăna capul şi zise:

— Sper că vă simţiţi bine.

— Foarte bine.

— Ştiţi că sunteţi aproape vindecat?

Am zis da făcând un semn cu capul şi amândoi s-au dus. Când apăru Madge, îmi zise:

— Era doctorul Grant, directorul clinicii.

— Aşa o fi, am zis. Trebuie să mă duc la toaletă.

Apoi multă vreme n-am mai văzut-o pe Madge. Doctorul Lodge mi-a făcut de două ori injecţii şi mi-a zâmbit tot de atâtea ori. Începeam să mă simt destul de bine pe dinăuntru. „Asta ar putea să fie ceea ce se numeşte bucuria de a trăi, băiete”.

— Mâine, la ora unsprezece, vine pe-aici un prieten de-al dumitale. Mi-a telefonat şi i-am dat voie. Vei pleca de aici în câteva zile.

Am zis că da făcând un semn cu capul şi am închis ochii. Când i-am deschis Madge era în faţa mea.

— Radiografia? am întrebat.

— Injecţia, zise.

Cred că m-a sărutat douăsprezece ore mai târziu deoarece a

fugit din braţele mele răsuflând grăbit şi zicând:

— Afară aşteaptă un prieten de-al dumitale. Johnny a intrat şi mă privea în picioare cu un surâs obosit pe buze.

— Cum e, Peter?

— Suntem aici, băiete.

Şi-a tras un scaun, s-a aşezat şi a început să se uite la unghiile de la mâna stângă.

— Charlie n-a avut nimic de-a face cu povestea aceea cu cei trei tipi. Ordinul a venit de sus.

— Am mai auzit undeva că ordinele vin de sus.

— Serios, Peter. La urma urmelor ce ai făcut atâtea zile?

— L-am citit pe „Ulise” de Joyce.

— Eşti nebun, Peter.

— Probabil că sunt. Doctorul Lodge ştie mai bine. Sistemul neurovegetativ, zice. A mai zis că ochii sunt oglinda corpului.

— De ce te-ai băgat aici, Peter?

— Ca să mă odihnesc, să-mi tratez ulcerul şi să nu mai fiu plictisit.

Johnny respiră adânc, îşi strânse nasul cu degetele de la mâna dreaptă şi zise:

— Peter, ăia aşteaptă să-ţi îndeplineşti contractul.

— Aşa o fi.

— Charlie nu ştie dacă eşti supărat din cauza celor trei indivizi. Nici nu ştie unde te afli. I-am promis Olgăi că n-o să spun nimic şi nici n-am să spun. Totuşi trebuie să le comunic ceva.

Câteva secunde am tăcut amândoi. Apoi am zis:

— Trebuie să ies de aici poimâine şi am să mă gândesc.

— Peter, zise Johnny vorbind rar, Cassino s-a întors.

Am zâmbit.

— Bine, dacă tot va trebui să lucrez, poate că o să am nevoie de Cassino.

— La asta mă gândeam.

— Asta e.

Am tăcut amândoi. Johnny se ridică, se duse până la fereastră, privi pe geam, afară, apoi se întoarse şi zise:

— Arăţi bine, Peter.

— Să lăsăm asta, fiule, acum o să plec de aici şi parcă văd că iarăşi se schimbă situaţia.

— Dă-mi un telefon când ieşi de aici. Vin cu Cassino la tine acasă. Iar lui Charlie o să-i spun că ai să rezolvi problema foarte… Repede.

— Asta e. Spune-i asta. Johnny se îndreptă spre uşă.

— Arăţi odihnit, Johnny, am zis.

— Vrei să vină Olga aici?

— Nu. Ţi-am spus că plec de aici poimâine. Johnny ieşi şi intră Madge.

— Ei, inadaptabilule, hai să dormim!

— Noi doi?

— N-ar fi o pierdere de vreme dacă am dormi amândoi?

Am alunecat pe pat, am simţit un sărut pe buze şi o injecţie în pulpă. Într-o dimineaţă de sâmbătă am luat ultima pilulă verde. Iar doctorul Lodge îmi zise:

— Omule, acum să fii cuminte. – Şi mi-a băgat în mâna stângă o reţetă iar în cea dreaptă nota de plată.

Era exact ora prânzului când a venit Madge să-mi zică:

— Taxiul este la poartă. Poţi să-mi telefonezi aici, la clinică, în fiecare zi lucrătoare între şase şi şapte.

Am pornit spre taxi cu impresia că lăsasem cincizeci de kilograme pe patul din clinică. Cincizeci de kilograme mai mult chinuri decât de carne.

ŞASE

Johnny l-a lăsat pe Cassino în camera mea de zi şi s-a dus. Pudoarea sa admirabilă nu putea să reziste la întâlnirea a doi oameni despărţiţi prin trădare.

— A trecut un an şi jumătate, Cassino, şi parcă a fost ieri, am zis ca să încep conversaţia.

Cassino zâmbi.

— „Califule", m-am gândit mult la cele întâmplate.

— Te cred, am zis. Cum să nu te gândeşti. Am început să mă plimb prin cameră cu un Eduard, legat, sub braţ.

— Tot timpul ăsta ai stat la Roma, „Califule"?

— Acolo, am zis.

— Eu mi-am petrecut vremea pe aici. Zise cu o voce destul de joasă, aproape falsă. M-am întors la New York acum patru luni, după certurile acelea de la Sindicat.

— Ce certuri?

— Charlie a fost înlocuit, apoi s-a întors. Nu ştii nimic?

— Ceva vag, am răspuns. Mi-a povestit Johnny. Sunt rufele murdare ale Sindicatului.

M-am aşezat în fotoliu şi am zis:

— Cassino, vei câştiga cinci mii de dolari şi îmi vei deschide drumul spre un om numit Big Shelley.

— Big Shelley, murmură cu fruntea încreţită, Numele parcă îmi spune ceva, dar..

S-a întrerupt, şi-a trecut mâna prin părul lucios şi a întrebat:

— E vorba de un contract?

— Da. Am zis sculându-mă şi punându-l pe Eluard în raftul cu cărţi. Apoi m-am aşezat iarăşi. Da, e pentru Sindicat.

— Cum? Cassino rămăsese cu gura deschisă.

— Pentru Sindicat, am subliniat.

— Ai acceptat un contract al Sindicatului?

— Am acceptat.

Un timp Cassino stătu cu ochii în jos. Apoi zise:

— Să cred eu că toate astea s-au întâmplat din cauza mea…

— Cassino, fă-mi o favoare, i-am zis aproape afabil. Lasă-ţi fantasmele din conştiinţă. Lasă-l în pace pe Joe Filippo şi tot rahatul ăsta. Găseşte-l pe Big Shelley, vezi cum se ajunge la el, cine e şi toate celelalte. Are importanţă şi cine e. Mă cunoşti, Cassino, ştii că-mi place să ştiu pe cine ucid.

Cassino dădu din cap.

— O să ne ocupăm de asta, „Califule”.

— Asta e.

— Mi-am păstrat reţeaua, zise căutând parcă să se dezvinovăţească şi să se explice în acelaşi timp. – Herbie s-a retras, dar am păstrat contractele. Sindicatul ştie că o să lucrez cu tine?

— Nu. Dar asta nu interesează.

— O să rămâi legat de ei? întrebă Cassino cu o notă de neîncredere în glas.

— Nu. Fac asta ca să mă văd liber faţă de ei.

— Pricep.

— Nimic nu are atâta importanţă ca legăturile dintre oameni, am zis. De a descoperi în alţii ecoul din noi.

Cassino râse.

— Mereu spui lucruri filozofice pe care nimeni nu le mai zice.

— Aşa e.

Cassino şi-a mai trecut o dată mâna prin părul lucios.

— Mă bucur că o să lucrez iarăşi cu tine, „Califule”.

N-am răspuns.

— Pari puţin întinerit.

— Şi tu pari la fel.

— Bine, atunci am plecat, zise. Îţi dau un telefon mai târziu.

După ce Cassino a plecat, mi-am băut cana cu lapte şi m-am uitat peste reţeta pe care mi-o dăduse doctorul Lodge. „Trebuie să cumpăr rahatul ăsta. Corpul este barometrul spiritului”.

Mi-am amintit de corp şi mi-am amintit de Olga. Aşa că peste

o oră eram la ea. Am bătut la uşă şi când mi-a deschis, i-am spus:

— N-am folosit cheia deoarece voiam să te duc în braţe de la uşă la pat.

— Asta sună a căsătorie, Maynard, îmi zise în ureche.

— E o căsătorie, am zis. – Ne căsătorim totdeauna de câte ori vin la tine.

Am lăsat-o pe pat, am sărutat-o de mii de ori, i-am mângâiat cu vârful degetelor mătasea de pe spate, apoi i-am desfăcut cordonul şi am rămas mulţumit când am auzit-o spunând:

— Te iubesc, Maynard. Şi-mi place să-ţi simt dragostea.

— Aşa.

— Te-ai făcut bine la clinică. Eşti vesel. Bine, aproape vesel.

— Nu mai simt ulcerul.

— Te-ai însănătoşit? mă întrebă.

— Poate.

— Şi acum?

— Ce, acum?

A tăcut câteva minute. Apoi mă întrebă.

— Şi noi doi?

— Femeile sunt posesive, Olga, sunt nerăbdătoare. Nu sunt în stare să trăiască minutul ce trece fără să se gândească la minutul următor. Şi se gândesc mult la ele. Femeile nu ştiu să iubească, zicea Camus.

Privirea i s-a întristat.

— Maynard.

Era ceva ce amintea de adierea florilor în felul în care îmi spunea numele. Nimeni nu mi-l spunea cu un glas ce amintea de adierea florilor legănate de vânt.

— Acum am o treabă de făcut, am zis închizând ochii. – Apoi ne vom duce pe o plajă ca să ne bronzăm, sa ne desenăm paşii pe nisip şi să dormim goi cu fereastra deschisă. Iar după baie să-mi săruţi buzele sărate de mare.

Olga mă strânse şi mai tare.

— Apoi, am zis cu ochii închişi, tu ai să prăjeşti peştele pe care am să-l pescuiesc. Am să-l pescuiesc cu mâna, ca adevăraţii pescari, primitivii. Iar după aceea am să-ţi fac o pălărie din

solzi de peşte. Solzi cu irizaţii albastre, roşii. Iar după aceea, la duş, o să cântăm „Manon” în duet. Şi ne vom plimba cu barca Ia miezul nopţii ca să-ţi văd profilul în lumina lunii convins că este mult mai important decât „Guernica” de Picasso. Chestii de oameni nebuni.

— N-o să facem nimic din astea, Maynard, zise Olga. Niciodată n-o să facem asta.

M-am întors acasă spre seară. Aduceam cu mine o nostalgie vagă. „Iarăşi te cuprinde tristeţea, sau ce-i cu tine, băiete? Lasă-te de astea”.

Am intrat în noapte fluierând agale.

ŞAPTE

Cassino s-a apucat de lucru cu o minuţiozitate neaşteptată. Era activ ca întotdeauna, lucra cu aceeaşi rezistenţă şi resemnare neobosită, dar acum mi se părea mai organizat, avea aerul unui om care vrea să-şi reînceapă viaţa după tipare sigure şi bine definite. Mi-a telefonat de două ori, mi-a spus câteva chestii de importanţă minoră, apoi mi-a lăsat în casă o informare procurată de Edwin Brett, unul din marii rechini subterani ai oraşului, care lucra, de asemenea, în stil organizat.

Iată ce spunea informarea:

„Anthony Shelley, cunoscut ca Big Shelley, e o figură relativ cunoscută începând din anul l948, când a intrat în legături cu proprietarii de plantaţii din sudul ţării făcând stocuri de diferite produse pentru oraşe şi manevrând mâna de lucru foarte ieftină. Din punct de vedere politic este conservator, de un conservatorism moderat, aşa că a ajuns să fie considerat în unele cercuri că ar avea o atitudine în favoarea negrilor. O perioadă a dispărut de pe firmament, apoi s-a întors în primele rânduri în diferite organizaţii care se ocupau de pariuri la cursele de cai, maşini agricole, produse chimice, stupefiante. Numele său apare în frauda comisă de o societate din Memphis, despre care mai târziu s-a ştiut foarte puţin, ceva legat de „protecţia şi apărarea drepturilor salariaţilor” sau aşa ceva, foarte vag. Chestiunea a fost trecută repede sub tăcere s-a vorbit de legături politice importante, în afară de acţiunea unui avocat numit Ron Porter. A mai fost o problemă de partaj, adusă în faţa tribunalului de fratele său, Roger Shelley, care a pierdut procesul. A făcut multe călătorii neaşteptate în Europa, numele său apare pe firma unei fabrici de material de război, face exporturi de bumbac (se presupune că şi-a păstrat

legăturile cu sudul), apoi iarăşi tăcere, de parcă cineva ar fi şters totul cu buretele. Numele său reapare fiind citat în legătură cu o mare reţea de contrabandă în zona Philadelphia, dar se pare că nu s-a putut proba nimic. În l957 autorităţile americane (sau cineva în numele lor) au cerut informaţii din partea autorităţilor italiene în legătura cu un oarecare Albert Simms, cetăţean american care făcea multe călătorii la Roma. Nu se cunosc rezultatele acestui demers. S-a căsătorit cu Mildred Bruce la Salt Lake, dar s-a despărţit după trei ani. Mildred Bruce apărea din când în când, ca ecou al societăţilor mondene, în jurnalele de duminică fiindcă aparţinea unui anumit tip din înalta societate decadentă americană. Au trăit o vreme în Europa. Au fost în Suedia şi se vorbea de relaţii cu familia Peters, un nume cunoscut al marii finanţe suedeze. Apoi, dintr-o dată, numele lui Anthony Shelley apare legat de o serie de afaceri, eliminând puteri, creând altele, influenţând Bursa. Acuzat de proxenetism la Seattle, câştigă procesul în faţa tribunalului. Numele său mai apare în legătură cu un spital ce urma să se construiască la Detroit, care, însă, nu s-a construit niciodată. Se gândea să construiască un cartier pentru muncitori la marginea New York-ului, dar lucrarea a fost oprită din cauze puţin cunoscute. A avut o legătură trecătoare cu cântăreaţa Eilleen Sandor. În intimitate se comportă moderat, este un individ de birou cu o viziune largă şi cu procese nu prea clare. Trebuie să aibă vreo şaizeci de ani, este un om bolnav şi detestă publicitatea."

Am mototolit partea de sus pe care scria „Confidenţial" mi-am zis că bătrânul Edwin Brett a făcut ceea ce artiştii spun, în materie de pictură, un tablou de familie. Omul era pe perete, dar nu era nimeni acolo. „Partea proastă a informărilor, mi-am zis, este că se face un grafic al vieţii unui individ de sus până jos, cu un aer ce pare precis şi dogmatic, dar din care aflăm mult mai puţin decât ştiam înainte. În sfârşit, informarea nu e proastă, dar e o simplă informare. Şi o pată difuză se aşează peste toate.

La urma urmelor, ce voiam? Poate că nu doream nimic sau poate că voiam să mă conving că Big Shelley poate să moară şi

că în privinţa asta nu greşeam cu nimic. Aveam nevoie de o justificare ca să avansez. Voiam să aşez amortizorul la „Beretta” cu ideea că puteam să fac ceea ce trebuia fiindcă aşa s-a hotărât. Poate că era singura manieră de a accepta supunerea mea faţă de Sindicat. Îl ucideam pe Big Shelley nu pentru că Sindicatul mi-a ordonat ci numai pentru că vorbea justiţia scuipând prin gura amortizorului. Dar vocea mea lăuntrică nu mă lăsa să mă înşel. „Scorneli, băiete, numai ca să te poţi uita în oglindă şi să nu-ţi fie ruşine”.

I-am telefonat lui Cassino şi i-am cerut să vină acasă la mine. A sosit peste o oră cu un elan ce-i arăta oboseala.

— Ai citit informarea, „Califule”?

— Am citit-o. Dar nu te nelinişti. Brett, la urma urmelor, este un fel de Louella Parsons, doar că de sex masculin.

— Cum?

— Vreau să spun că informarea este precisă, dar nu prezintă importanţă. I-ar putea interesa doar pe cei de la secţia de anunţuri mortuare când Big Shelley o să moară.

Cassino a făcut un semn cu capul puţin deziluzionat.

— Nu ţi-a fost de niciun folos?

— Aproape deloc, am zis.

— Ce vrei să fac acum?

— Nu ştiu.

S-a lăsat o tăcere foarte grea şi simţeam că Cassino era gata să sară şi pe fereastră numai ca să mă mulţumească. Am încercat să-i explic:

— Cassino, aici e vorba de o chestiune pur personală. Poate că treaba asta nu este bine condusă. În cazul lui Big Shelley nu este voinţa mea. Este voinţa Sindicatului. Şi asta e prea puţin. Aş vrea să găsesc motive ca să acţionez din voinţă proprie.

Cassino tăcea şi eu am continuat:

— În rest, mi se pare că prea puţin se poate face în privinţa asta. Am de pe acum impresia că încerc să inventez lucruri care să justifice ceea ce n-are justificare. Adevărul este că uciderea lui Big Shelley este unul dintre cele mai mari sacrificii din viaţa mea. Mă înţelegi?

— Mai mult sau mai puţin.

— Asta e.

Iarăşi s-a lăsat tăcerea, apoi Cassino mă întrebă:

— Bine, şi eu ce fac acum?

— Aş vrea să vorbeşti cu fratele lui. Ce impresie are despre el. Vreau să cunosc omul pe toate feţele, pricepi? Fratele său a pierdut un proces cu el, poate că zice ceva ce să mă ajute. Cassino, îmi vine foarte greu să-ţi explic.

— Gata, „Califule", vorbesc cu fratele său.

— Roger Shelley. Se pare că trăieşte la Palm Beach.

— Numai atât?

— Da, poţi să-mi deschizi drumul ca să rezolv problema. Unde îşi petrece timpul şi la ce ore. Poate că într-o zi mă scol hotărât să termin odată cu treaba asta.

Cassino se ridică, dădu să plece, apoi, dintr-o dată, se întoarse spre mine ca şi cum ar fi uitat să-mi spună ceva.

— „Califule".

— Da.

— Uneori mă întreb de ce duci viaţa asta. Nu eşti ca ceilalţi.

— Din răzbunare. Am vrut să mă fac paznic de muzeu, dar nu m-au primit fiindcă eram prea tânăr.

Cassino zâmbi şi se duse spre uşă.

— Acum parcă şi mie îmi pare rău că trebuie să-l ucizi pe Big Shelley.

— Gânduri de asasin milos, Cassino.

Râse cu superioritate.

— Semeni tot mai mult cu Shakespeare.

Şi ieşi. „Semeni tot mai mult cu Shakespeare". Ce ştie măgarul ăsta de Shakespeare?

OPT

În timp ce Cassino se îngrijea de viaţa sa, care era, de fapt, a mea, Charlie Di Luca a poruncit să fiu chemat. Ne-am întâlnit peste câteva zile, într-o după-amiază, în casa lui Johnny. Când am sosit, Charlie şedea trântit cu tot corpul său gras într-un fotoliu pufăind dintr-o ţigară de foi. Johnny mi-a făcut semn să mă aşez în alt fotoliu şi a rămas în picioare sprijinit de birou.

— Când rezolvi problema, Maynard? – mi-a trântit-o Charlie fără niciun fel de introducere.

— Poate zilele astea, am zis fără să-l privesc.

— Trebuie să-ţi spun, Maynard, că e un caz urgent.

— Am priceput. Au apărut şi trei indivizi ca să-mi amintească. A fost un praznic.

— Unul din motivele pentru care am vrut să vorbesc personal cu tine, zise repede Charlie, era şi ăsta. N-am avut nimic de a face cu asta. Cineva i-a trimis la tine fără să-mi spună nimic. Lucrez ca şi tine pentru Sindicat. Faptul că mi se zice „boss” e un fel de a vorbi.

— Eu nu lucrez pentru Sindicat, am răspuns închizând ochii şi punându-mi mâna la ceafă. Am acceptat să fac o treabă extra pentru Sindicat ca unică formă de a rămâne aşa cum am fost până acum, adică în afara cluburilor. E limpede că o voi face, chiar dacă este împotriva voinţei mele. Dar găsesc că este inutil, chiar dăunător, să mi se trimită profesionişti ai pumnului. Misiunea acestor indivizi nu mai e de actualitate.

Charlie scutură ţigara în scrumiera de pe braţul fotoliului şi respiră profund privindu-l pe Johnny. Acesta zâmbi şi îmi aruncă o privire.

— Maynard, zise Charlie ca un copil care nu vrea să meargă la şcoală, este un caz urgent şi de aceea l-am trimis pe Johnny

Arteleso să-ţi spună să rezolvi chestiunea într-o săptămână. Presimţeam să o să se întâmple ceva dacă nu te grăbeai. În rest, ai acolo douăzeci de mii de dolari şi ar fi bine…

— Dacă dumneata nu pricepi că o fac împotriva voinţei mele, l-am întrerupt, atunci niciodată n-o să ajungem la un rezultat. Eu sunt, Charlie, după cum şoptiţi între voi, un tip deosebit. M-a costat mult, ca să zic da, dar am înţeles că nu există o altă formă de a rămâne la New York şi de a lucra. Cum zicea Johnny, e un fel de taxă. Eu i-aş zice mai curând şantaj. Dar asta-i pentru ultima oară.

— Exagerezi, Maynard.

— Adevărul este, am continuat cu ochii întredeschişi, ca şi cum nu l-aş fi auzit vorbind, că am nevoie să mă pregătesc psihologic ca să execut un contract care îmi întoarce maţele pe dos. În tot cazul deja i-am cerut informaţii lui Johnny cu privire la Big Shelley deoarece se pare că e un tip la care se ajunge greu. Pe de altă parte l-am chemat pe Cassino ca să-mi deschidă drumul. Evident, a fost o perioadă în care m-am detaşat de problemă şi i-am citit pe clasici şi pe moderni, una din metodele mele de a învinge orele, după cum şi dumneata obişnuieşti, de exemplu, să fumezi ţigări de foi şi să mănânci languste, dacă într-adevăr, ţi-or fi plăcând. Concluzia care se poate trage este următoarea: o să vă fac treaba cât mai repede posibil, voi încasa cele douăzeci de mii de dolari şi nici măcar n-o să mă simt onorat că aţi avut nevoie de mine pentru asta, deoarece eu sunt cel mai bun. Elogiile voastre le dau la o parte cu vârful degetelor şi nici nu le aud când cad deoarece nu fac niciun zgomot. Elogiile voastre n-au nicio valoare. În afară de asta voi vreţi ca Sindicatul să rămână deoparte, deoarece ştiţi că, dacă n-aş reuşi, aş putea să compromit un client. Sunt tipul deosebit, v-aţi gândit voi, parcă făcut pentru aşa ceva. Şi că trebuie s-o fac, deoarece altfel n-aş mai putea face nimic niciodată. Şi am s-o fac, Charlie. Asta-i totul.

Johnny dădu ocol biroului şi se aşeză pe scaun în partea cealaltă. Charlie, care stătea cu ochii în pământ în timp ce vorbeam, surâse arătându-şi dintele de aur şi zise:

— Mă interesează să ştiu când rezolvi problema.

— Data şi ora sunt greu de spus, am murmurat, în curând. Aştept informaţii de la Cassino. În afară de cazul în care poţi să-mi spui ceva să mă ajute.

— Nu ştiu nimic şi nici nu vreau să ştiu, zise agitându-şi mâna cu ţigara. Dumneata trebuie să rezolvi problema, să-ţi aranjezi lucrurile cum poţi şi cât mai repede. Sindicatul nu vrea nici măcar să audă. Sindicatul vrea să vadă treaba terminată.

Am zâmbit.

— Aşa e.

— N-ai pierde nimic, Maynard, dacă ai fi puţin mai cooperant. Sindicatul îţi tolerează lucruri pe care nu le tolerează nimănui. Dacă într-o zi unul dintre şefii mari îşi pierde capul, ai să te trezeşti mort.

— Am insomnii, Charlie, am zis. Şi chiar când dorm, am un somn foarte uşor.

Clătină din cap şi zise parcă pentru sine.

— Eşti curajos, dar şi inconştient.

— Aşa e.

— N-ai să termini bine. Dar e treaba ta.

— Evident.

— Nu mă interesează decât să văd cazul rezolvat. Nu vreau să mai fiu chemat la telefon şi să aud lucruri neplăcute din cauza ta.

— Nu mai răspunde la telefon.

S-a creat un moment de tensiune şi Johnny zise:

— Calm, Peter.

— Charlie, am zis sculându-mă, găsesc că ar fi mai bine să terminăm recreaţia şi să ne întoarcem în clasă. Spune-le celor care îţi telefonează că voi lucra cât pot de repede. Şi dacă încep să mă împingă de la spate, o să iasă un mare rahat.

— Fă cum ştii, zise. Contactează-l pe Johnny Arteleso, la nevoie, dar nu băga Sindicatul în asta.

— E limpede.

— La revedere.

Mi-a zis la revedere ca şi cum ar fi vrut să spună: n-o să mai trăieşti mult.

NOUĂ

Telefonul meu a sunat pe la mijlocul săptămânii următoare, la căderea nopţii. Petrecusem, o seară plăcută văzând câteva filme mute cu Chaplin la un cinema care prezenta reluări. Am pus mâna pe receptor:

— Alo?

— „Califule", am mormane de informaţii, zise Cassino.

— Atunci vino repede la mine.

Peste un sfert de oră Cassino era la mine.

Era îmbrăcat neglijent, nebărbierit, cu cravata într-o parte şi gulerul desfăcut. Avea ceva din Frederic March în filmul „Moartea unui comis-voiajor".

— Încă n-am nimic de la Palm Beach, îmi zise trecându-şi mâna prin părul lucios. Încă n-am ajuns acolo. Dar am obţinut câteva lucruri foarte importante.

M-am ridicat, i-am turnat un whisky şi i-am pus paharul în mână. Cassino începu să-vorbească:

— Deocamdată Big Shelley n-are un domiciliu fix. Când este aici, în New York, când la vila lui de la ţară, prin împrejurimi, când se plimbă cu yachtul său. În afară de asta nimeni nu poate să ajungă la el decât trecând printr-o mulţime de site. După cum se vede, este băgat într-o mulţime de afaceri, vreo douăzeci sau treizeci, toate importante, în care este reprezentat de o mulţime de oameni, unii aici, alţii dincolo. Se pare că este o organizare perfectă, deoarece la el ajung numai lucrurile aranjate şi realmente importante. Periodic face o cură de ape minerale, din cauza ficatului. Asta îi ia cam două luni pe an.

— Chestia cu cura de ape minerale mă interesează, am zis.

— Ştiu la ce te gândeşti, dar problema nu e uşoară. Foloseşte diferite staţiuni în cursul anului, n-are un loc unde-şi face

tratamentul. A fost de câteva ori şi în Europa. Dar asta, bineînţeles, se află după aceea. La timpul respectiv ştiu numai oamenii săi de încredere. Deocamdată are un grup în garda personală, oameni profesionişti, care îl apără de probleme, iar alţii îl apără de sâcâiala afacerilor.

Am observat că omul foloseşte mult cuvântul „deocamdată". Descoperise cuvântul acesta şi se părea că îi face plăcere.

— E un tip plin de bani, cu mare putere şi cu mulţi duşmani, accentua Cassino cu o anumită gravitate. – Nu vreau să te necăjesc, dar Sindicatul ţi-a aranjat un contract de mâna întâi. O chestiune foarte serioasă.

— Aşa se vede.

— Când o să cadă Big Shelley, o să facă mult zgomot, continuă Cassino. Şi după aceea pot urma o mulţime de lucruri.

— Vrei să zici, Cassino, am zis strângându-mi mâinile, că Sindicatul a creat o situaţie care îi convine de două ori: să scape de Big Shelley din motive pe care numai ei le ştiu şi să scape de mine din motive pe care le ştim noi. Este o ipoteză, Cassino. Chiar foarte probabilă. Doar nu Sindicatul a inventat povestea cu doi iepuri omorâţi dintr-o singură împuşcătură.

Cassino dădu uşor din umeri.

— În sfârşit, n-am vrut să zic chiar asta.

— Bine, şi eu găsesc că nu e cazul să mergem atât de departe, am zis. Ştiu şi ei că nu sunt un naiv. Ştiu şi ei, că, dacă aş avea cea mai mică suspiciune în privinţa asta, s-ar îneca cu un os de peşte în gât. Cred, însă, altceva: m-au ales pe mine fiindcă este un contract care cere precizie şi riscuri. Iar dacă o să fiu înghesuit, n-o să verse ei lacrimi când o să-mi audă clopotele. Îmbină utilul cu plăcutul. În cazul acesta utilul, în primul rând este Big Shelley. E mult mai important decât mine. Şi ei ştiu că pricep şi eu asta. O să vedem.

Cassino termină de băut whisky-ul şi zise:

— Bine, avem câteva piste posibile ca să ajungem la Big Shelley. Nu mă refer la schiţe de case ca să intri pe furiş, asta n-ar da rezultate. Ar trebui să omori o armată ca să ajungi acolo. Ideea mea este să intrăm în contact cu cineva foarte apropiat ca să-i descoperim obiceiurile care ne pot fi utile. Un punct de

observaţie.

— Pricep, Cassino, am zis cu un aer gânditor. – De pildă că omul nostru merge în fiecare joi la nouă şi jumătate de dimineaţă la colţul Străzii Cincizeci cu Strada Nouă ca să cumpere un trandafir alb pe care să şi-l pună la reverul de la haină.

— Cam aşa ceva, zise Cassino arătându-şi degetul. Ceva ce numai un intim ştie şi pe care nimeni nu-l observă.

— Aşa e, am răspuns. Avem nevoie de un om apropiat.

— Dacă omul acesta ne-ar spune, nu-ţi rămâne decât să aştepţi prilejul.

Câteva momente am tăcut. Apoi l-am întrebat:

— Şi cum stăm cu apropiaţii aceştia?

— Avem câte ceva, zise. Deocamdată putem să încercăm ceva cu Eilleen Sandor. Este în turneu cu o trupă de operă prin ţară. Nu mai e o figură de mâna întâi. A fost. Nici nu mai e amanta lui Big Shelley, a fost.

— Vezi informarea lui Edwin Brett, mi-am zis.

— Poftim?

— Nimic. Continuă.

— Bine. Ea trebuie să sosească în câteva zile. Turneul este pe sfârşite. Poate că nu e contactul ideal deoarece povestea cu Big Shelley a fost acum mai bine de un an. A trecut multă vreme, pricepi?

— Evident.

— Aşadar, continuă Cassino vorbind ca şi cum şi-ar căuta cuvintele, poate că ar trebui să atacăm din altă parte, să mergem pe un drum mai sigur. Există un oarecare Jerry Jardine, care îl reprezintă în două sau trei companii. Este un individ legat de senatori şi de politicieni, foarte apropiat de Big Shelley. Dintre cei care îşi petrec week-end-ul pe yachtul lui, mă înţelegi?

— Evident.

— Jardine ăsta e considerat un individ foarte şmecher. E tipul omului inteligent şi dinamic. Are deja o anumită putere, putere pe care i-a pus-o în mâini Big Shelley.

— Şi altceva?

— Mai avem încă o figură, unul numit Sonny Sunflower. Bine, i se spune Sunflower fiindcă are o înfăţişare muieratică, dar niciodată nu-i spun în faţă. I se spune Sonny. Atâta şi nimic mai mult. Conduce o casă de jocuri de noroc, mai mult sau mai puţin clandestină, în spatele unui bar. Barul se numeşte Lilac Rain.

— Sonny i-o fi dat numele barului, trebuie să-l văd, am zis. Dar a fost un anumit lirism în alegerea numelui. Pare un titlu din poemele lui Breton.

— Nu ştiu, dar denumirea asta e tot atât de muieratică ca şi el, într-adevăr, continuă Cassino netulburat ignorând referirea mea la Breton. Deocamdată am aflat că la jocuri poate intra oricine care are o ţidulă liliachie. E un fel de parolă. Sonny domină, în special partea clandestină şi vine din când în când zâmbind clienţilor de la bar. E un gen de lacheu al lui Big Shelley. Se pare că îl venerează dar bănuiesc că nu într-atâta pe cât lasă să se creadă. Big Shelley nu e omul care să umble după aşa ceva.

Am tăcut câteva clipe şi Cassino zise:

— Aş mai bea un whisky.

— Asta deocamdată?

— Poftim?

— Nu-i nimic.

M-am ridicat, i-am mai pus un whisky şi el a continuat:

— În sfârşit, îl avem pe Ron Porter, un fel de centralizator al avocaţilor lui Big Shelley. Om cu experienţă, mare specialist în legi.

— Am mai auzit de el.

— E foarte cunoscut, accentua Cassino. Dar şi ăsta e foarte mare. E destul de greu să ajungi la el. Este totdeauna acolo unde Big Shelley are nevoie de el, dar asta numai Big Shelley o ştie.

— Este intimul intimilor, am zis.

— Aşa se pare, zise Cassino clătinând din cap. Este genul oamenilor-umbră, foarte greu de prins. Scapă de toţi. Îl cunosc pe unul care l-a auzit vorbind. Zice „bună ziua” sau „bună seara” şi nimic mai mult. Dispare ca fumul.

— Un om rar, superior, de o utilitate inestimabilă, am zis.

— Crezi?

M-am înclinat puţin în faţă:

— Ron Porter ar fi fost uşa la care aş fi vrut să bat, dacă aş fi putut. Dar n-aş vrea să-l provoc sau să încerc să cumpăr un om de calibrul acesta. S-ar putea termina cu sânge sau şi mai rău.

Cassino mă privi cu nişte ochi nedumeriţi, apoi murmură:

— Bine, dacă am pune mâna pe el şi l-am sili să vorbească…

— Metodele acestea nu sunt pentru oameni ca Porter. L-am putea folosi pe Porter doar la disperare. Avem variante mai uşoare.

— Atunci, ce zici?

— Zic să-mi faci rost de o ţidulă liliachie, poate că joc şi eu o partidă oarecare.

Cassino zâmbi:

— Sonny?

— În cazul acesta mai mult Sunflower decât Sonny, am răspuns şi eu zâmbind. O să îmbrac şi eu o cămaşă bleu-marine şi îmi pun o cravată albă. Şi o să-i fac cu ochiul lui Sonny. Numai că trebuie să ştiu dacă e din categoria acelora care îşi pierd capul cu primul om care face cu ochiul.

Cassino începu să râdă:

— Este din categoria asta. Uite, ca să ai cu ce să începi discuţia, poţi să-i vorbeşti de Ray Mendoza, ultima sa pasiune, un argentinian care a fost arestat pe când dansa tangouri cu un băiat de aceeaşi speţă din Kentucky. Sonny a suferit mult şi încă nu s-a refăcut. Nu fiindcă Mendoza a fost arestat ci pentru că l-a trădat. Dar l-ar ierta dacă s-ar întoarce, deoarece îl plăcea foarte mult.

— Probleme de inimă, am zis.

Ne-a pufnit râsul. Apoi, brusc, am redevenit serioşi şi Cassino zise:

— Bine, se pare că ai găsit drumul ce duce la Big Shelley.

— Da, s-ar putea să fie, am zis. Achile şi călcâiul său. Ai lucrat bine, Cassino.

Am tăcut amândoi câteva secunde.

— Ar fi bine să termini cât mai repede cu asta, „Califule”.

— Nu te mai enerva, Cassino.
— E în regulă. Am să încerc să-ţi aduc mâine ţidula liliachie.
— Foarte bine.

ZECE

Cu ţidula liliachie în mână, îmbrăcat cu o cămaşă bleu-marine, cu cravată albă, pantofi maro cu alb, un inel cu cap de şarpe pe degetul cel mic şi cu o serie de informaţii suplimentare furnizate de Cassino am intrat la Lilac Rain şi m-am aşezat la bar. M-am privit în oglinda din faţă şi am zâmbit în sinea mea. Barmanul aproape că nici nu s-a uitat la mine.

— Un whisky, am zis.

În timp ce cercetam barul prin oglindă a venit şi whisky-ul. Prin colţuri era multă întunecime. Pe acolo se mişcau umbre, fantasme de viciu sau de singurătate, făcând să se audă clinchetul cuburilor de gheaţă din pahare şi aprinzându-şi ţigările. Am văzut vreo trei sau patru perechi măcinându-şi timpul, un munte de om aplecat peste o femeie, care părea că nici nu-l ascultă cu capul întors în altă parte. La lumină, deşi şi asta foarte discretă, un bărbat cu ochelari bătea uşor darabana cu degetele pe masă. Cineva în spatele meu a râs, dar râsul a murit de cum s-a născut, foarte repede. O voce zise: „Mai bine s-o văd moartă.” Nu-l cunoşteam şi nici nu-l vedeam pe cel care vorbise, dar după tonul vocii am înţeles că niciodată n-ar fi dorit s-o vadă moartă.

La bar erau câţiva oameni. O femeie brunetă, îmbrăcată în negru, fără decolteuri, cu mâneci lungi, care stătea aproape întoarsă spre mine, în partea unde barul cotea. Semăna cu Juliette Greco, cu vreo opt sau zece kilograme în plus distribuite pe tot corpul. Mai era un bărbat uscăţiv, de vreo cincizeci de ani, care şedea la vreo doi metri de ea şi îşi lua din când în când ochii de la băutura din faţa sa ca s-o fixeze lung pe femeia în negru, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî dacă s-o invite la pat sau să-şi consume băutura. Mai era un individ încă

tânăr cu părul foarte ondulat şi cămaşă trandafirie, cu nas turtit şi mâini butucănoase. Un lănţişor îi lucea pe mâna dreaptă când ducea halba de bere la gură. Iar lângă mine era o femeie mică de statură şi cu nări fremătătoare ce părea că-l spionează pe individul de cincizeci de ani prin oglindă zâmbindu-i vag femeii în negru. Apăsa o tăcere încărcată de păcat, a cărnii ce tânjea după carne şi a cărnii ce aştepta bani.

Eram îmbrăcat şi mă comportam în ton cu ambianţa generală. Ştiam că crema acestei faune se afla de partea cealaltă a uşii din colţul stâng al barului, ascunse în întuneric. Acolo era Sonny urmărind mesele de joc. Dar uşa aceea nu se deschidea niciodată. Şi eu ştiam asta.

Mi-am băut paharul de whisky şi mi-am amintit de ulcer cum îţi aduci aminte de o rudă îndepărtată. „Mai devreme sau mai târziu tot se va întoarce. Ca femeile care au un bărbat în cap". Am lăsat banii pe tejghea şi m-am dus spre toaletă. Înainte de a intra în toaletă, am împins uşa din stânga, am coborât trei trepte de lemn şi am pornit pe un coridor lung cam de zece metri. La capătul coridorului era o uşă. Am bătut cu vârful degetelor. S-a deschis o vizetă. Am întins mâna cu ţidula liliachie şi am zis:

— Remo.

Remo nu era o parolă, sau vreun cod. Era unul dintre oamenii cu braţ de aur şi cu inel verde care îi aduceau pe iniţiaţi în sălile de joc primind un procent din câştig. Ziua îl chema Strauss, ca pe cel cu valsurile şi nu ţi-ar fi spart o farfurie, putea să treacă drept un funcţionar inofensiv dintr-un birou oarecare. Noaptea, însă, ieşea din mormânt ca vampirii şi aţâţa pasiunile pentru postavul verde, îţi băga inelul în ochi numai când era vorba de ceva gras, cum ar fi petrolul din Texas sau aşa ceva. Era Remo numai pentru oameni foarte apropiaţi, angajaţi temeinic în reţea. Cassino mi-a zis, cu un aer trist, că plătise două sute de dolari pentru informaţie.

Am aşteptat vreo două minute şi uşa s-a deschis. Un individ înalt şi puternic cu cămaşa desfăcută şi sprâncene încruntate s-a uitat la mine ca la un pui de găină. Un client de clasa a treia, s-o fi gândit. S-o fi gândit şi că Remo ar trebui să-şi aleagă mai

bine clienţii. Bine, el n-avea de unde să ştie că ideea mea şi cravata albă îl vizau pe Sonny Sunflower.

Am stat vreo jumătate de oră la o masă, am pierdut câteva zeci de dolari căutând tot timpul cu privirea un bărbat blond şi zvelt, cu faţa trandafirie şi buze fine. Acesta era portretul lui Sonny, însă eu nu-l vedeam. Imediat ce m-am aşezat la masă, partenerul meu din stânga îmi zise:

— Ochelarii.

— Poftim?

— Ochelarii.

— Nu-i vând, am zis.

— Arată-i, mi-a zis surâzând uşor.

I-am dat ochelarii, s-a uitat la ei în lumină şi mi i-a dat înapoi zicând:

— E în regulă. Dar ştii că trebuie să ai grijă cu poveştile astea cu ochelarii.

— Aşa e, am răspuns.

Voia să spună că puteam să folosesc ochelari de şarlatan. Mi-am pus ochelarii şi am jucat prost. De fapt nici nu venisem să joc, ci să-l caut pe Sonny. După vreo patruzeci de minute de joc şi şaizeci de dolari pierduţi, a apărut şi Sonny. Eram atent la joc când l-am văzut apropiindu-se de masa mea. Era îmbrăcat într-un costum crem şi dedesubt se vedea dunga măslinie a vestei. A stat câteva minute privind jocul şi urmărindu-mă discret deoarece eram acolo singura figură nouă. Până când mi-am scos ochelarii, mi-am şters lentilele şi l-am privit. Am zâmbit, mi-am lins buzele cu limba şi mi-am pus ochelarii. Sonny s-a îndepărtat încet oprindu-se ici şi colo, la mesele luminate. După vreo zece minute s-a întors şi s-a oprit în spatele meu. Apoi, brusc, a dat ocolul mesei şi privirile noastre s-au întâlnit. Şi-a luat ochii de la mine şi s-a dus.

Cu şaizeci şi patru de dolari pierduţi într-o oră de joc m-am ridicat şi m-am îndreptat încet spre uşă. Nici nu m-am uitat înapoi. Gigantul cu sprâncene încruntate nu mai era acolo. Un individ scund şi adus de spate, cu pete albe pe pielea neagră, sau invers, mi-a deschis uşa privindu-mă pe furiş. Am ieşit, am parcurs tot drumul în sens invers şi am păşit pe trotuar privind

în jos şi în sus ca unul care nu ştie încotro s-o apuce. Mă simţeam urmărit aşa cum sunt urmăriţi agenţii secreţi din romanele lui Le Carré sau Deighton, care ştiu că li se urmăreşte până şi ultima respiraţie. Mergeam încet cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor. La un moment dat m-am uitat înapoi. La o distanţă destul de rezonabilă am zărit costumul de culoare deschisă pe care aşteptam să-l văd. Numai după vreo zece minute, când m-am oprit în faţa unei vitrine pline de pantofi, l-am auzit pe Sonny.

— Sunt drăguţi pantofii aceia maro, zise. Era o remarcă stupidă, dar Sonny a făcut-o conştient de faptul că stupiditatea unei remarci nu are nicio importanţă. M-am simţit învăluit într-o atmosferă care îmi provoca o uşoară greaţă, amestecată cu dezgustul pentru această situaţie, de parcă aş fi mirosit ceea ce urma să se întâmple şi mi-ar fi intrat în nări mirosul de putred şi dulce. Sonny nu mirosea a parfum ci a ceva greu de definit, moale şi dulceag, lăptos. Evident, era o chestiune psihologică, ca şi cum cineva m-ar fi acostat pe neaşteptate şi mi-ar fi vârât sub nas o carte de erotism exotic fără să mă întrebe dacă îmi place. Ca şi cum Tennessee Williams m-ar fi împins în „Dintr-o dată în vara trecută”.

— Cred că sunt comozi, pantofii, am zis.

N-a fost un început strălucit. Dar a fost un început.

Nu-mi dau prea bine seama cum s-a întâmplat. Nu ştiu dacă gândurile i-au dospit încet în cap sau a avut o revelaţie fulgerătoare. Nici acum nu ştiu dacă tot ce a făcut, a fost premeditat. Ştiu doar că evenimentele s-au precipitat şi că am fost iremediabil depăşit de ele.

Ne aflam în apartamentul lui, într-o cameră arătoasă dar de un prost gust ostentativ. Tablouri abstracte pe pereţi, trei ferestre mari ce dădeau spre o terasă, cărţi şi reviste aruncate pe sofale şi scaune de culoarea mierii. Dezordinea era vădită, o dezordine din care rezulta, implicit, un comportament nevrotic amestecat cu o mare dorinţă de a se refugia în claustrare, în toate felurile de claustrare. Se vedea dorinţa de a trăi cum dă Domnul, o curiozitate evident morbidă, un ritm accelerat şi spaţiul necesar pentru realizarea acestui ritm. Sonny era

neliniştit şi se comporta artificial, vădea înclinaţii spre lucruri rare sau misterioase, deşi n-ar fi fost în stare să le simtă savoarea până la capăt. Cărţile şi revistele tratau probleme de spiritism şi forţe oculte, conţineau povestiri din expediţii şi călătorii. Pe pereţi, acoperind spaţiul alb dintre tablouri, erau amulete mărunte din fetru sau lemn. Un idol negru înalt de doi metri, cu şase mâini încrucişate deasupra ochilor şi un pumnal vârât în buric, cu tăişul cam de o palmă, din argint, lucea în partea dreaptă a peretelui, spre cămin, scos în afară şi părea primitiv, halucinant şi pornografic. Lângă cămin erau pietre de toate mărimile şi de toate culorile, de un prost gust ţipător. Sonny era un alchimist infantil din New York care căuta cu disperare să fabrice aurul liniştii într-un univers de vrăjitorie vădit şocant. M-a fascinat o sferă de cristal de mărimea unui pumn aşezată pe o măsuţă din mijlocul camerei. Sfera iradia o lumină verzuie, fără vreo sursă de lumină din interior, care când se ascundea, când apărea, era mereu în mişcare şi imposibil de fixat. O lumină foarte slabă, cu licăriri extrem de rapide, ce putea să pară un presse-papier al unui mare vizionar. Un fel de lumină pe care toţi oamenii o caută în viaţă: lumina ce fuge.

La asta m-am gândit în momentul în care mi-am luat ochii de la sferă îndreptându-i spre faţa lui Sonny. Am simţit pe pielea mea cum i se zbat pleoapele. Să fi văzut la mine ceva ce m-a denunţat? În puţinele cuvinte pe care le-am schimbat, am fost destul de precaut, fără exagerări. Când i-am văzut pleoapele bătând mă simţeam în largul meu. N-am mai avut nici măcar timpul să încep jocul de întrebări şi răspunsuri pe care-l pregătisem. Mi-am schimbat repede planul. M-am hotărât să am o atitudine decisivă, radicală. Din fericire pentru mine am intrat la momentul potrivit în joc. Exact atunci când m-a întrebat cu o voce tărăgănată:

— Nu fumezi? Şi şi-a băgat mâna dreaptă în buzunarul hainei.

Era la trei metri de mine, aşezat pe un scaun, iar eu şedeam într-o parte, pe sofa. Când şi-a scos mâna din buzunar am aruncat perna pe care mă sprijineam cu braţul. Am câştigat

timpul necesar ca să sar şi să-l izbesc cu mâna stângă. Am căzut amândoi, cu mâna stângă îi ţineam mâna dreaptă.

Sonny a luptat cu furie. Când, în sfârşit, am reuşit să-i scot pistolul din mână, a scos-un răcnet răguşit. Culcat peste el, l-am strâns de gât luându-i tot aerul, ca să mă pot scula şi să iau pistolul. L-am târât apoi până la canapea, i-am desfăcut gulerul şi am aşteptat să-şi revină. Am pus la pick-up un disc cu muzică uşoară şi m-am aşezat pe un scaun.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea, i-am povestit lui Johnny.

UNSPREZECE

— A fost o noapte lungă, am zis.

Mi-am scos butonii de la cămaşă şi mi-am suflecat mânecile. M-am dus la fereastră şi m-am uitat câteva minute în stradă, la oamenii care mergeau la soare. Era o după-amiază fierbinte. Mi-am băgat butonii în buzunarul pantalonilor şi am repetat:

— A fost o noapte lungă.

Johnny s-a apropiat şi el de fereastră şi ne uitam amândoi pe stradă.

— Nu ţi-a spus nimic? mă întrebă vorbind rar.

— Nimic.

— L-ai omorât de pomană?

— Nu e chiar aşa, am zis.

M-am întors în fotoliul meu. Johnny a făcut un ocol prin cameră şi s-a aşezat pe patul meu. Şi-a îndoit trupul şi şi-a strâns mâinile. Stătea cu profilul spre mine şi părea trist.

— Aştepta să-i cer ceva, dar am impresia că de-abia când i-am spus de Big Shelley a apreciat cum trebuie situaţia, am început ca şi cum m-aş fi gândit cu glas tare.

— Dar pentru ce te-a urmărit?

— Nu ştiu. Poate că atunci se gândea la altceva. Bănuiesc că a crezut că am să-i cer bani şi că eram dispus să merg cu el. Cred că s-a mai întâlnit cu situaţii asemănătoare. Dar nu ştiu exact.

Johnny şi-a întors faţa spre mine fără să-şi mişte corpul. Apoi s-a uitat în jos şi m-a întrebat:

— Cum a reacţionat când i-ai zis de Big Shelley?

— Înainte de asta a mai fost ceva, am zis.

Am tăcut câteva secunde.

— A mai fost ceva, am insistat. Vedea că este în mâinile mele

şi devenise conciliator. Dacă i-aş fi cerut bani, mi-ar fi dat.

— Ţi-a spus ceva de bani?

— Nu. Asta a fost după aceea. Părea resemnat nu ştiu de ce. Resemnat şi ar fi acceptat orice îi ceream. Credea că era vorba numai de bani.

— Şi după aceea?

— După aceea, am zis sprijinindu-mi bărbia cu mâna, i-am spus de Big Shelley. Unde pot să-l întâlnesc fără ca el să ştie. I-am zis: „Sonny, spune-mi ceea ce am nevoie să ştiu şi plec imediat". „Nu", mi-a zis la început rar, apoi tot mai repede, cu încăpăţânare, „nu, nu". „Trebuie să vorbesc cu el", i-am spus. „Nu-i aşa", răspunse Sonny. „Dacă ar fi fost asta, n-ai fi făcut ceea ce ai făcut. Vrei să-i faci un rău…" Am insistat: „Oricum, Sonny, trebuie să mă întâlnesc cu el şi tu ai să mă ajuţi. Nu spui la nimeni despre asta şi nici eu n-am să spun. Îţi salvezi pielea şi cu asta ai terminat". „Nu", zise. De data asta am priceput că ştia că am să-l ucid, orice s-ar fi întâmplat.

Johnny se uita tăcut. După un timp am continuat:

— Noaptea se lăsase dar mi s-a părut şi mai lungă când am început să-l bat. L-am bătut mult, mai ales cu picioarele, şi la un moment dat a trebuit să dau pick-up-ul la maximum ca să nu se audă ţipetele răguşite ale lui Sonny. Am început să mă gândesc că intrasem într-o situaţie stupidă. Eram mult mai grăbit decât el ca să termin odată. „Sonny", i-am zis, „am să te silesc să zici ce vreau. Nu-ţi dai seama de asta?" „Nu", zise iarăşi, mereu zicea că nu. Nu încerca nici măcar să câştige timp, să mintă, să spună jumătăţi de adevăr, să găsească o formă de compromis. Era o situaţie exasperantă. Încăpăţânarea lui avea caracteristicile feminine ale orbirii, doar că rezistenţa la durere mi se părea supranaturală. Apoi mai era masochismul care se întâlneşte uneori la dezechilibraţii sexuali. Era, însă, mai ales, o fidelitate câinească faţă de Big Shelley. Cassino mi-a vorbit de asta. Dar niciodată n-aş fi presupus.

M-am sculat dar Johnny tot continua să privească în jos.

— Vedeam că nu mai are sens. Îl băteam de nu ştiu când, mai ales în burtă. Şedea pe parchet îndoindu-şi trupul înainte şi înapoi, se ţinea cu mâinile de burtă şi scotea nişte gemete

mărunte. „Sonny”, i-am zis, „am să te omor în bătăi. Acum chiar că trebuie să mori. Dar poţi să mori mai repede. Alege”. „Nu”, zise. Nici nu mai era cuvântul „nu” ci un sunet oarecare care îi ieşea din gura înroşită şi care voia să însemne nu. Am înmuiat un prosop, i-am şters faţa şi şi-a revenit puţin. Făceam tot ce puteam ca să mă calmez, trebuia să fiu calm ca să scot de la el tot ce se putea. De-abia atunci a vorbit.

— A vorbit? întrebă Johnny.

— A zis: „Bani”. Iar apoi: „Seiful. Perete”. „Nu vreau bani, Sonny”, i-am zis rar. „Îl vreau pe Big Shelley. Mai avem timp să rezolvăm problema asta.” „Nu”, zise. L-am bătut iarăşi. Şi-a strâns dinţii şi a închis ochii. Şedea pe parchet iar eu îl izbeam cu picioarele. La un moment dat m-am oprit şi am scos pistolul pe care-l băgasem în buzunar. M-am uitat la el, apoi la pistol. „Să mai încerc o dată?, mi-am zis. „Am să-i telefonez lui Cassino şi am să-l duc de aici”. M-am gândit să-i dau un telefon lui Cassino ca să vină cu o maşină şi să ne ia de acolo. Trebuia să-l fac să vorbească.

Am făcut o mică pauză.

— La un moment dat, am continuat, Sonny s-a ridicat şi a încercat să meargă de la un capăt la altul al camerei. Îşi trăgea picioarele şi gemea. „Vrea să trăiască”, mi-am zis, „orice om vrea să trăiască”. Am început să vorbesc rar, să-i povestesc tot felul de lucruri şi-i urmăream reacţiile. Părea că nici nu mă aude. „Sonny”, am zis în sfârşit, „nu poţi să câştigi partida. Şi sunt convins că Big Shelley n-ar fi făcut asta pentru tine. Nimeni nu merită un asemenea sacrificiu”.

Mi-am scos butonii din buzunar şi m-am aşezat iarăşi în fotoliu. Am început să-i arunc în sus, unul câte unul, cum fac jonglerii cu mingile şi arcurile. Johnny mă întrebă:

— Peter, crezi că vrei să-mi povesteşti şi tot ce a urmat?

— Da Johnny, am zis încetând să mai arunc butonii în aer. De fapt nu mai putea să vorbească, mergea dintr-o parte în cealaltă târându-şi picioarele şi ţinându-se de burtă. Ochii îi sticleau şi saliva i se prelungea pe la colţurile gurii. Cred că era distrus pe dinăuntru şi mersul îmi provoca dureri foarte mari. Bănuiesc, însă, că înnebunise şi nu mai simţea durerea fizică.

M-am gândit la multe şi m-am hotărât să dau un telefon. I-am spus: „Sonny, telefonez acum şi am să te iau cu mine. O să am grijă să-mi povesteşti tot ce mă interesează”.

— Şi după aceea?

— A scos un ţipăt ascuţit. Tocmai mă întorsesem cu spatele la el şi mă îndreptam spre telefon. M-am întors cu pistolul în mână. L-am văzut târându-se spre perete şi n-am mai putut face nimic. Nu voiam să trag ca să nu fac zgomot. S-a aruncat asupra idolului negru îmbrăţişându-l pătimaş. Se aruncase, înainte de a muri, cu toată forţa spre idol astfel încât pumnalul să-i intre în stomac până la prăsele. Şi a rămas acolo atârnat.

Am stat câteva minute fără să vorbim. Apoi cred că eu am fost cel care a vorbit primul. Am zis cam aşa:

— Sunt bărbaţi care mor ca nişte fătălăi şi sunt fătălăi care mor ca bărbaţii.

Cam peste vreo jumătate de oră Johnny se sculă şi-mi zise înainte de a pleca:

— Fii calm, Peter. Fii calm.

Am continuat să mă uit la butonii de la cămaşă.

DOISPREZECE

În zilele următoare n-am ieşit din casă şi timpul parcă mă înţelegea: începuse o ploaie măruntă, lentă, neostoită. Apoi vremea s-a răcit, exact când ploaia s-a oprit, iar cerul a devenit şi mai albastru. În noaptea următoare m-am trezit brusc şi perdelele de la ferestre mi s-au părut mai albe. M-am sculat şi am privit pe geam. Ningea, pe afară nu era ţipenie de om, lumina felinarelor lupta cu întunericul, o pisică a trecut repede şi totul părea ireal. Ca în „Nopţile albe" de Dostoievski.

Nu m-am mai băgat în pat. Am făcut un duş fierbinte, m-am învelit în halat, m-am aşezat în fotoliu şi am stat mult pe gânduri. Mă gândeam la multe, îndeosebi la Sonny, la violenţa gratuită, la misterul „Big Shelley", la jocul de-a baba oarbă din afacerea asta. Cel legat la ochi eram eu, mi se părea că mă părăseşte înalta mea eficienţă profesională, vechea perspicacitate maynardiană, magnifica mea auto-mulţumire în care nu cred decât atunci când mă gândesc mai mult. Apoi a venit, alunecând ca o felină, Olga, şi m-a înduioşat puţin, dar chipul lui Sonny îmi intrase ca un cuţit în memorie. Dimineaţa se năştea, zăpada continua să cada şi m-am simţit bătrân. „Maynard, eşti bătrân, pe chipul tău e o melancolie care parcă s-a oprit pe marginea unui lac elveţian, eşti bătrân, eşti bătrân. „O, vază a tristeţii, o, vază taciturnă „(Baudelaire)".

Am făcut un efort ca să mă trezesc la realitate („Se interzice călcatul pe iarbă, se interzice să fii liric"), mi-am făcut o cafea, pâine prăjită, mi-am mai făcut câteva lucruri cotidiene. La un moment dat am început să mă simt mai bine. Timpul continua să mă înţeleagă: încetase să ningă. Am deschis fereastra şi am simţit intrând aerul proaspăt, întăritor. Am pus la pick-up un disc cu muzică de Beethoven. Cu aerul curat în nări şi cu

muzica lui Beethoven, ce se revărsa eroic pe fereastră, am priceput pentru a mia oară că totdeauna o poţi lua de la început.

Pilulele care mi-au fost recomandate la clinică erau frumos colorate: pe un fond galben aveau mici pete stacojii şi nişte striaţii albastre. Aveau ceva din pictura impresionistă.

— Înghit pictura impresionistă în miniatură, i-am zis lui Cassino.

— Ce înghiţi?

— Sunt pilulele pe care mi le-au recomandat la clinică. Jocuri de culori. Pentru nervi.

Am aruncat două pilule în gură şi am înghiţit o gură de apă. Am luat cana şi am pus-o pe masă.

— Bine, zi ce n-ai vrut să-mi zici la telefon, am spus şi m-am aşezat în fotoliu.

Cassino stătea în picioare cu mâna dreaptă băgată în buzunarul hainei şi cu mâna stângă mângâindu-şi uşor bărbia. M-a privit cu un aer preocupat.

— „Califule”, zise aşezându-se repede, n-am vrut să-ţi spun la telefon fiindcă nici eu nu mai pricep nimic. Dacă cineva ar vrea să-ţi dea ceva, fără să-ţi ceară nimic în schimb, l-ai crede?

— N-avem timp să culegem flori, am răspuns indirect.

— Ascultă, „Califule”, zise Cassino întorcându-se spre mine cu un aer neliniştit, am primit un telefon anonim.

Am tăcut aşteptându-l să vorbească mai departe. Cassino şi-a lins buza de jos şi părea că aşteaptă ceva.

— Dă-i drumul, i-am zis. Oricât de rău ar fi, chiar dacă este foarte rău.

— E de bine, „Califule”. Cel puţin deocamdată este excelent.

— Vrei un whisky? l-am întrebat.

— Vreau, zise cu un aer gânditor.

M-am ridicat, i-am pus un whisky şi m-am aşezat din nou în fotoliu. Cassino a început să răsucească paharul cu amândouă mâinile privind lichidul auriu. Dintr-o dată şi-a ridicat capul.

— Am primit un telefon, a repetat. Cineva mi-a telefonat ca să mi-l ofere pe Big Shelley pe tavă.

— Chiar aşa?

Cassino a tras o înghiţitură de whisky şi s-a uitat în fundul paharului.

— Uite cum a fost, zise. M-a întrebat dacă eram eu Lucky Cassino. I-am spus că da. Atunci, de partea cealaltă a firului s-a auzit: „Big Shelley va fi sâmbătă, la ora zece seara, pe yachtul său „Prima Donna". Caută cheiul numărul şase. Big Shelley va fi singur".

Trecură câteva minute. Apoi l-am întrebat:

— Şi mai departe?

— Am întrebat cine vorbeşte.

— O întrebare fără rost, am zis mijindu-mi ochii.

Cassino şi-a băut whisky-ul, a pus jos paharul şi şi-a trecut mâna prin părul lucios.

— A zis doar atât: „Un prieten".

— Aşa o fi, am zis rar. A zis asta ca să fie clar. Ca să-mi spui mie şi eu să mă duc acolo.

M-am ridicat şi am început să mă plimb prin cameră. Cassino şi-a aprins o ţigară şi se uita pe furiş la mişcările mele. După câteva clipe mă întrebă:

— Ce zici de asta, „Califule"?

— Când ai primit telefonul?

— Aseară. Te-am sunat, dar nu erai acasă. De-abia azi am putut să iau legătura cu tine…

— Aşa e.

M-am oprit în faţa vitrinei şi am rămas cu spatele la Cassino. Acesta mă întrebă:

— Să fie o urmare după cele întâmplate cu Sonny?

— Sonny a murit acum trei zile, am zis ca şi cum aş fi cântărit bine faptele.

— Avea tot timpul.

— Pentru ce? am întrebat şi am început iarăşi să mă plimb prin cameră. Cassino, nu există motive care să lege moartea lui Sonny de Big Shelley. Chiar dacă ar exista, lucrurile ar fi luat o altă întorsătură. Nu ar fi fost Big Shelley cel oferit pe tavă. Eu eram cel oferit lui Big Shelley.

Cassino a tăcut şi eu am continuat:

— Acum e adevărat că nimeni nu mă asigură că tava n-ar fi

pentru mine. Poate că mă aşteaptă pe mine pe yachtul „Prima Donna”.

— S-ar putea şi asta; murmură Cassino.

— Aşa e. Dar cum nu văd niciun motiv ca să legăm moartea lui Sonny de Big Shelley, situaţia se complică. Cine ştie că eu vreau să-l ucid pe Big Shelley?

— Exact, zise Cassino şi s-a dat într-o parte.

— Aşa e, am continuat. Ştie Sindicatul şi mai ştii tu. Dacă mai e cineva care ştie, asta n-o mai ştim. Iar dacă mai e cineva care ştie şi nu ştim noi, apoi asta ar fi foarte prost.

— La asta mă gândeam, zise Cassino.

— Toate astea îmi lasă impresia, am zis aşezându-mă iarăşi în fotoliu, că am încetat să mai fiu pisică şi am devenit şoarece. Exact cum ziceai: nimeni nu dă nimic fără să primească ceva în schimb. Şi individul care ţi-a telefonat trebuie că ştie că noi ne vom gândi la asta.

Câteva clipe m-am uitat în tavan gândindu-mă. Cassino aştepta cum aşteaptă câinele focul tras de vânător.

— Mă gândesc la diferite ipoteze. Una dintre ele este că s-ar putea că tu mă trădezi.

— „Califule”, zise şi s-a tras într-o parte.

— Dar ideea asta îmi răneşte simţul estetic, am zis continuând să privesc în tavan. Ar fi o prostie prea mare. Pe de altă parte pot să mă gândesc că ar fi o manevră a Sindicatului. Adevărul este că în faţa mea se deschide un evantai larg de posibilităţi şi că am încetat să mai fiu omul din umbră. Mă simt ca şi cum aş fi pe un câmp deschis cu toate luminile îndreptate spre mine. E o situaţie insuportabilă.

— De ce ar fi făcut-o Sindicatul? a întrebat Cassino aproape în şoaptă.

— Nimeni nu ştie, cum ar fi zis Johnny, am zis rar. Putem să admitem şi ipoteza că Sindicatul a găsit un prilej să mă avizeze că e cazul să termin cât mai repede. Dar n-aveau motive să-ţi telefoneze pe un ton sibilin. Asta e treabă de nebun sau de copil.

— Ne-au rămas patru zile până sâmbătă, zise Cassino.

Am început să rod pieliţa de la unghia mijlociului de la mâna

stângă.

— În aceste patru zile trebuie să aflăm totul. Poate că Sindicatul ştie ceva. Nu prea cred, dar am să vorbesc cu Johnny, poate că aflu ceva.

— E ciudat, zise Cassino şi pe frunte i-au apărut cute.

— Aşa e. Ascultă, Cassino, nu cumva ţi-ai dat prea mult drumul la gură căutând informaţii privitoare la viaţa lui Big Shelley? Vreau să zic, n-ai vorbit cu vreunul din informatorii tăi? Vezi că ţie ţi-au telefonat. Nu mie, ci ţie.

Cassino a dat din cap.

— Imposibil, „Califule". Oamenii mei de legătură nu dau informaţii, le vând. Iar uneori le obţin de la a doua sau a treia mână. Cine dă informaţia nu ajunge să afle pentru cine o dă. Iar intermediarii sunt nişte indivizi foarte speciali. Totul se face cu cea mai mare discreţie.

— Mă gândesc, am zis sculându-mă iarăşi, că poate cineva a aflat de sondajele tale şi le-a vândut lui Big Shelley. Aşa s-ar mai putea înţelege invitaţia aceasta. Deşi nada este cam primitivă, s-ar putea să muşc din ea.

Cassino trase trei fumuri la rând, apoi îşi stinse ţigara în scrumieră. Iarăşi a dat din cap.

— Nu înţeleg nimic. Eu nu pun niciodată întrebări directe, totul aici trebuie să fie foarte subtil. Nu ştiu cum să-ţi explic, ar trebui să-i cunoşti pe oamenii aceştia. Lucrurile se spun prin jumătăţi de cuvinte. Există un fel de cod. Dar chestiunea cu „Prima Donna" este foarte clară.

— Este absurdă.

— Aşa-i.

— Ca schemă este foarte primitivă. Şi înspăimântătoare. Până când n-avem mai multe amănunte nu putem să ştim cine vrea să joace şah cu tine sau cu mine, dacă e un înapoiat mintal sau un geniu. Doar dacă…

Cassino s-a uitat iarăşi la mine aşteptând ca pe o minune explicaţia mea.

— Doar dacă, am insistat, n-o fi vorba de o presiune. O chestiune făcută intenţionat ca să mă dezorienteze. Dar nu e sigur. Cineva ştie că eu vreau să-l ucid pe Big Shelley. În tot

cazul ştie că tu vrei să afli ceva. Îţi aduci aminte exact cum a decurs conversaţia?

— A fost aşa cum ţi-am zis.

— A întrebat doar de Lucky Cassino şi n-a pomenit de numele meu?

— Nu.

M-am oprit în mijlocul camerei şi mi-am desfăcut picioarele privind în jos.

— Asta e, am zis coborând vocea.

— Poftim? întrebă Cassino.

M-am întors spre el.

— O să stai cuminte, Cassino. O să rămâi în casă, cuminte, lângă telefon. Poate că individul o să mai sune. Probabil că până sâmbătă n-o să te mai sune, dar nu se ştie niciodată. Iar eu, dacă nu simt pământul tare sub picioare până sâmbătă, nu mă duc la „Prima Donna".

Cassino făcu un semn afirmativ cu capul şi de-abia după aceea zise:

— Da.

— Mănânci şi dormi lângă telefon, Cassino. Dacă individul mai telefonează, înregistrează tot ce zice. Poate că până sâmbătă nu se va întâmpla nimic, dar dacă eu nu muşc din nadă, o să încerce altceva. Iar eu dacă nu găsesc ceea ce caut, o să mai aşteptăm. O să aşteptăm ca să-i vedem jocul. Dar nu uita: să-i înregistrezi toate cuvintele.

— Perfect.

Cassino s-a sculat şi s-a dus spre uşă cu capul în jos. Iar eu am făcut un duş, m-am bărbierit şi am simţit ceva în stomac. Renăştea ulcerul. Din propria cenuşă, ca pasărea Phoenix.

TREISPREZECE

Am urcat în maşină, m-am aşezat alături de cel care conducea, am trecut de două semafoare după care Johnny a luat-o spre stânga oprindu-se într-o zonă slab luminată, cu construcţii răzleţe şi scunde. În dreapta noastră se vedeau luminile oraşului, cele mai apropiate pulsau cam la o sută de metri. Un om cu o lădiţă în mână a trecut pe stradă ca o umbră, în jurul nostru lumea dormea pregătindu-se pentru o nouă zi de muncă.

— N-a fost Sindicatul, Peter, zise Johnny foarte serios, cu mâinile încă pe volan.

— Totuşi a fost cineva, Johnny.

— Am vorbit cu Charlie, zise Johnny şi adânci silabele. Chiar se speriase aflând de cele întâmplate. Ti-am spus că ar fi fost mai bine să nu-i fi vorbit de asta. Sindicatul nu putea să facă aşa ceva. N-avea niciun motiv pentru asta.

Am respirat adânc.

— Johnny, dacă e vorba de o casă de nebuni, îmi fac bagajele. În afară de asta, n-am de ce să am încredere în Charlie sau în Sindicat. Iar telefonul pe care l-a primit Cassino mă deranjează foarte mult.

— Sindicatul nu ştie nimic de asta, Peter. Charlie zicea că poate Cassino a încurcat borcanele sau aşa ceva. Am făcut rău că i-am spus.

— Nu-i nimic; am zis. O dată ce au început telefoanele anonime, merită să mergem până la capăt. Poate că individul se va vedea obligat să ne arate jocul său. Iar eu trebuie să rămân, pe cât pot, deoparte.

Johnny a lovit de două ori cu pumnul în volan.

— Nu se poate, Peter. Ţi-am adus un ultimatum.

L-am privit cu ochii larg deschişi.

— Altul? l-am întrebat.

— Charlie e de părere că o lungeşti prea mult. Nu ştie cine a telefonat şi zice că nici nu vrea să ştie.

— Ca să vezi.

— Mai târziu mi-a telefonat şi mi-a spus să-ţi comunic că a luat hotărârea să te duci sâmbătă acolo şi să rezolvi afacerea. Că asta e problema ta. Şi că dacă n-o rezolvi sâmbătă, s-ar putea să nu mai apuci ziua de duminică.

Am coborât glasul privind spre strada întunecată.

— Johnny, sunt sigur că pricepe şi el că în treaba asta e ceva ce miroase a capcană. Chiar şi el, ca şi mine, s-ar îndoi că sâmbătă va fi un yacht denumit „Prima Donna" care să mă aştepte. Asta în cazul în care n-a fost chiar el cel care a scornit toată încurcătura asta. Adevărul este că nu mă duc sâmbătă la „Prima Donna" dacă între timp nu aflu ceea ce trebuie să ştiu.

Am tăcut amândoi câteva minute. Era o noapte rece, adia un vânt uşor, aproape imperceptibil.

— Să fi făcut Cassino o prostie, ce crezi? m-a întrebat Johnny la un moment dat.

— Nu, nu e vorba de Cassino. Este imposibil. Chiar când a avut prilejul s-a temut să mă trădeze.

— Dar nici nu e mâna Sindicatului, accentua Johnny. Şi asta te lasă fără ieşire?

— Cam aşa ceva.

Johnny a dat drumul la radio, şi am ascultat în surdină ceea ce crainicul anunţa că ar fi o selecţie de discuri sud-americane.

— Ai patru zile, Peter, zise Johnny. Poate că, totuşi, se poate face ceva.

— Ce?

— Am să vorbesc iarăşi cu Charlie şi poate că îl conving sâmbătă să te însoţească vreo doi-trei oameni. Dar asta e o treabă dificilă. Mi-e teamă să nu izbucnească ceva dintr-un moment în altul.

Am zâmbit.

— Johnny, nu vreau ca oamenii Sindicatului să se amestece în treburile mele, nici nu mai vreau să vorbeşti cu Charlie. Nu mai vreau nimic. M-am hotărât ce să fac: am să cercetez cât voi

putea. Din două una: ori aflu lucruri suficiente ca să accept invitaţia pentru sâmbătă, ori dacă nu, de duminică intru în război cu Sindicatul.

— În cazul acesta ar fi mai bine să te întorci la Roma.

— Băiete, tot timpul nu faci altceva decât să mă trimiţi la Roma. Dacă nu te deranjează, îl trimit pe Carlos Gardel la dracu', am zis şi am stins aparatul de radio.

Johnny a deschis puţin geamul maşinii din partea sa, a inspirat aerul nopţii, s-a dat pe spate, m-a privit şi m-a întrebat:

— Cine, dracu' să-l ia, o fi telefonat?

— Un prieten. I-a zis lui Cassino că-i un prieten.

— Te-ai gândit bine la asta, Peter? N-o fi pălăvrăgit, ceva Cassino?

— Am trecut totul prin ciur şi prin sită, Johnny. Dar dacă a transpirat ceva de la Sindicat sau de la Cassino, asta mi-e greu să ştiu. L-am lăsat pe Cassino lângă telefon cu speranţa că individul o să-i mai telefoneze.

— Acum aşteaptă să te duci acolo sâmbătă. Dacă mai telefonează, o face numai după aceea, dacă nu te duci.

— Asta aşa e. Dar n-am altă soluţie.

În maşină se făcuse frig şi am ridicat puţin geamul din partea mea.

— Trebuie să te gândeşti la toate ipotezele, Peter. Trebuie să te gândeşti şi la Cassino care ar fi putut să treacă de partea cealaltă. Nu spun că e aşa, dar e pielea ta în joc.

I-am spus că nu, făcând un semn cu capul, cu ochii închişi.

— Sunt tot atât de convins că Cassino lucrează cinstit după cum eşti tu de convins că nu este mâna Sindicatului. Psihologic, Cassino nu poate să mă trădeze. E convins că l-aş ucide înainte de a fi ucis. E un potlogar, dar ştie de frică.

Johnny porni motorul.

— În afară de faptul că-l ţii pe Cassino lângă telefon, ce te mai gândeşti să faci? mă întrebă.

— Am să încerc, în aceste patru zile, să mai sondez nişte oameni de-ai lui Big Shelley, pe un oarecare Jerry Jardine, eventual chiar pe Ron Porter. Deocamdată, până nu aflu despre ce este vorba, nu îndrăznesc să scot capul prea mult. Trebuie să

aflu nişte treburi, pe care trebuie să le ştiu, ceva sigur.

— Vrei să merg sâmbătă cu tine? întrebă Johnny cu un glas foarte coborât. Bine, am putea să mergem toţi trei, vorbeşte cu Cassino.

— Johnny, i-am zis cu reproş, „primadonele” sunt o treabă care mă priveşte numai pe mine. Nu te pricepi la operă. Ce oră e?

— Unsprezece şi treizeci şi cinci.

— Bine, lasă-mă pe undeva lângă un bar.

— Un bar?

— Da. Să cer un pahar de apă. La ora asta trebuie să-mi iau pilulele. Am să-ţi telefonez mai târziu.

PAISPREZECE

A doua zi am vorbit de două ori cu Cassino la telefon. Nu-l sunase nimeni. Atunci m-am apucat să-mi fac un plan pentru cele trei zile care rămăseseră. Nu ştiam cu ce să încep şi eram tot mai convins că anonimul nu va mai da niciun semn de viaţă.

Deşi ulcerul nu m-a mai deranjat, dimineaţa am băut numai lapte. Necesitatea de a-l ţine pe Cassino lângă telefon mă obliga să mă duc acasă la el ca să stabilesc încotro ar trebui s-o apuc: spre Ron Porter, Jerry Jardine sau altul. Aveam nevoie de informaţii, aşa că acum munca, pe care o făcea în mod normal Cassino, trebuia s-o fac eu. Şi numai eu puteam s-o fac.

Eram gata de plecare când m-am apropiat de bibliotecă şi ochii mi s-au oprit pe operele complete ale lui Kafka. „De asta ai nevoie acum, băiete, mi-am zis, de operele lui Kafka". Dar n-aveam chef de lectură. Mai că mi-am scos mâna din buzunar ca să scot volumul din raft, dar m-am oprit. Mi-am zis că poate ar fi mai bine să mă duc la Olga şi să mă scutur de toate gândurile chinuitoare între cearşafuri albe şi cuverturi azurii, însă mintea mi-a fugit iarăşi în alte zone. M-am întors la Bela Bartok şi l-am ascultat vreo două ore încercând să mă deconectez. Apoi am pus un disc cu muzică de Wagner. Unul dintre clopoţeii mei mititei şi îndepărtaţi suna acolo unde se mişcau straturile cele mai dense şi adânci din mine.

Vitalitatea muzicii lui Wagner n-a reuşit să mă învioreze. Mă întorceam tot mai mult în adâncurile mele într-una din acele călătorii introspective care duc pe calea cea mai scurtă spre miezul tainic al sensibilităţii. Mă încolăceam tot mai mult ca un melc, auzeam un clinchet venind din depărtare şi căutam să aflu ce fel de nelinişte mă cuprindea, o nelinişte soră cu insomnia, cu trăsături exprimate prin dorinţa de a înlătura crusta de întuneric care începea să se formeze în spatele ochilor

mei.

Încearcă să judeci, băiete. Fă ca Poirot al bătrânei Agatha”.

M-am dus până la fereastră şi m-am uitat pe stradă. Lumea trecea pe trotuare grăbindu-se. „Oamenii se grăbesc, Maynard, iar tu trebuie să construieşti piramide, piatră cu piatră”. Încet-încet, povestea cu telefonul începea să mă copleşească. „Fă-ţi o bază, Maynard. Şi porneşte de la această bază drept înainte, fără să te abaţi, fără autosugestii, fără nimic altceva. Presupune că Sindicatul nu are nimic de a face cu asta. Dă-l de o parte, zi că nu există. Acum, hai să vedem cazul lui Cassino. Trebuie să presupunem că nici Cassino n-a fost la originea acestui telefon. Aşa e. Dar dacă nici Sindicatul şi nici Cassino nu au nimic de a face cu asta, atunci cine mai rămâne? Tu, Maynard. Căci sunt doar trei elemente în jocul acesta: Sindicatul, Cassino şi tu. Acuma, excluzând Sindicatul şi pe Cassino, rămâi numai tu. Tu şi Olga. Pe Olga poţi s-o dai de o parte, automat. Rămâi doar tu. Dar n-ai telefonat, tu încă nu eşti atât de nebun. Totuşi concentrează-ţi toată atenţia asupra ta. Asupra ta, Maynard. Ai făcut vreo prostie? Recunoaşte, chiar dacă nu-ţi face plăcere. Ascultă-ţi vocile, clopoţeii, cărăbuşii”.

Eram aşezat în fotoliu şi m-am ridicat dintr-un salt, am oprit pick-up-ul, am fugit la telefon şi l-am sunat pe Cassino.

— Cassino?

— Da.

— Vino imediat la mine.

— Dar…

— Nu mai întârzia.

M-am întors şi m-am aşezat în fotoliu simţind un gol în suflet. Un gol al omului ce aşteaptă. Îl aşteptam pe Cassino cu nerăbdare deşi nu ştiam de ce. Mi l-am închipuit pe Cassino ca pe o lămâie. Voiam să-l storc ca pe o lămâie. Simţeam necesitatea absolută de a face asta, deşi nu ştiam la ce ar putea să ducă.

Când a venit, i-am citit curiozitatea în ochi şi o umbră de neîncredere. Mă privea ca şi cum ar fi aşteptat o sentinţă. Simţea nevoia să vorbească pentru ca să afle ce vreau.

— N-a sunat nimeni, „Califule”.

— Bine. Ascultă, Cassino. Povesteşte-mi exact cum a decurs conversaţia de la telefon. Dă-mi toate amănuntele.

Şi-a încruntat sprâncenele. Toată conversaţia?

— Toată.

— Bine, a durat puţin. A sunat şi a spus: „Lucky Cassino la telefon?" „Da", am răspuns. Apoi mi-a zis ceea ce ţi-am spus. După aceea am întrebat: „Cine e la telefon?" „Un prieten". Şi a închis telefonul.

— Cum era vocea individului?

— Puţin răstită. Nu. Răstită, cu un ton metalic. Nu mai ştiu exact.

— Vorbea rar?

— Da, rar.

— Ţi s-a părut că ar fi vorbit prin batistă? Cassino a dat din umeri.

— Poate. Nu ştiu. Era o voce liniştită.

— Liniştită, cum adică?

— Nu ştiu. Tărăgănată. Ca a unui om ce trebuie să transmită ceva.

— Şi care a ales modul acesta de a spune ce avea de spus?

— Da.

— Ca un actor care recită?

— Poate.

— Dar tonul era natural, sau aproape natural?

Cassino clătină din cap şi se uită la mine pieziş.

— „Califule", zise, crezi că asta ar duce la ceva?

— Poate. Cassino, Ascultă, te-a sunat din New York?

— Da.

— Eşti sigur?

— Bine. Să zicem că era din New York. M-a sunat direct.

M-am sculat, am făcut câţiva paşi prin cameră şi m-am întors în fotoliu.

— Ţi-a zis „Lucky Cassino"?

— Da.

— Aminteşte-ţi bine: Lucky Cassino sau numai Cassino?

— Lucky Cassino, de asta sunt sigur.

— Foarte bine. Prietenii tăi, informatorii ăştia ai tăi când te

cheamă la telefon îţi spun Lucky Cassino sau numai Cassino?

Îşi vârî mâna stângă în buzunar, îşi scoase un pachet de ţigări şi mă privi câteva secunde.

— Aproape toţi îmi spun numai Cassino, zise rar. Toţi îmi spun Cassino, se corectă.

E doar unul care îmi spune Lucky.

Îşi puse ţigara între buze, dar nu şi-a aprins-o. Mi-am strâns mâinile şi m-am aplecat spre el.

— Putem, aşadar, să zicem că n-a fost niciunul dintre prietenii tăi apropiaţi. Nu e ceva prea sigur, dar o facem ca să putem merge prin eliminare. Adevărul este că oamenii sunt sclavi ai obiceiurilor dobândite. Individul care a vorbit, chiar dacă avea discursul pregătit, a întrebat de tine aşa cum obişnuieşte să întrebe. Acesta e un gen de precauţiune pe care oamenii cu greu şi le însuşesc.

În sfârşit, Cassino îşi aprinse ţigara.

— Ascultă, am zis. Reprodu exact fraza pe care individul ţi-a zis-o şi care începea cu „Big Shelley va fi sâmbătă…”.

— Nu mai ştiu exact dacă a început cu asta, zise Cassino cu fruntea încreţită.

— Trebuie să-ţi aminteşti. Închide ochii, Cassino, şi vezi dacă poţi să-ţi aminteşti.

Îmi frecam mâinile şi Cassino se uita la ele.

— A fost cam aşa cum ţi-am zis. Mi-e greu să-mi amintesc fiecare cuvânt.

— Să încercăm şi altfel, am zis. Vocea avea ceva ce s-ar putea recunoaşte? Era tânără, bătrână? Dacă ai mai auzi-o, ai recunoaşte-o?

— Era o voce normală.

— Nu poţi s-o asociezi cu vocea vreunui cunoscut?

Cassino clătină din cap că nu, cu un aer descurajat. Trebuie că se gândea că eu urmăresc neobosit umbra unei umbre.

— Nu, zise în sfârşit.

Am schimbat tonul şi mi-am mijit ochii.

— Oamenii, Cassino, au lucruri tipice. Felul în care pronunţă frazele, unele expresii specifice.

— Pricep ce vrei să zici, spuse repede. Dar conversaţia a fost

foarte scurtă.

— Chiar aşa, Cassino. Adevărul este că în jocul acesta sunt doar trei elemente: Sindicatul, tu şi eu. Unica noastră ipoteză este să localizăm izvorul, dacă nu putem să-l identificăm pe individ. Îi cunoşti pe oamenii de la Sindicat, nu-i aşa?

— Îi cunosc.

— Îi crezi în stare de aşa ceva? Să dea un telefon scurt şi incisiv? Ar fi putut să fie cineva de la Sindicat?

— Ştiu şi eu, răspunse. Şi făcu un gest larg cu mâna stângă.

— Ascultă, am insistat. Să încercăm şi altfel. Să ne întoarcem la chestiunea expresiilor specifice. Eşti sigur că tot ceea ce ţi-a spus a fost doar strictul necesar?

Au trecut câteva secunde.

— Cred că da, a zis Cassino în sfârşit.

— Asta e. Uite, eu, de exemplu, zic de multe ori „asta e”. E posibil ca dând un telefon ca acesta să-mi scape printre întrebări şi răspunsuri un „asta e”. Expresiile acestea sunt ca nişte cărţi de vizită.

— Pricep, „Califule”. Dar conversaţia a fost foarte rapidă şi nu eram pregătit.

— Cassino, fii atent, am zis cu o voce înăbuşită. Concentrează-te şi nu mai mârâi atât. Johnny, de exemplu, zice de multe ori „porcărie” în loc de „rahat”. Tu, de exemplu foloseşti de multe ori cuvântul „deocamdată”. Cunosc un individ care nu era în stare să zică zece cuvinte fără ca să bage între ele „în mod necesar”. Astea s-ar putea numi „cuvinte de sprijin”. Cea mai mare parte dintre oameni le folosesc fără să-şi dea seama. Aproape toţi oamenii au câte un tic verbal. Acum: individul care ţi-a telefonat n-a folosit niciun cuvânt de genul acesta?

Pe măsură ce-l întrebam pe Cassino nişte unde hertziene indefinite pătrundeau tot mai adânc în venele mele făcându-mă şi mai sensibil la clopoţeii îndepărtaţi. Eram sensibil sută la sută, numai nu ştiam la ce. Mi se părea că avansam în interogatoriul pe care îl făceam.

— Ascultă, Cassino…

Cu mâna întinsă mi-a făcut semn să mă opresc. Toată fruntea

îi era încreţită şi pe tâmpla din stânga i se zbătea puternic o venă. Şi-a dus încet mâna la frunte, a trecut-o prin părul lucios lăsând-o pe ceafă.

— „Califule”, zise. Aşteaptă puţin…

— Aştept, am răspuns.

Cassino s-a sculat şi a început să-şi scarpine colţul gurii cu degetul mare de la mâna dreaptă.

— Cred că… Cred că… Tăceam aşteptând.

— A zis aşa, spuse dintr-o dată. Dar imediat dădu din umeri.

— Ce a zis?

— Când l-am întrebat cine e la telefon, a zis: „Omule, un prieten”. N-a zis doar „un prieten”. A zis: „Omule, un prieten”. Crezi că..?

A rămas cu fraza la jumătate. A urmat o pauză.

— Cât e ceasul? l-am întrebat repede.

— Şapte, zise.

— E ora la care trebuie să-mi iau pilulele. „Aşadar, doctore Lodge, noi suntem”.

CINCISPREZECE

S-a uitat mai întâi la „Beretta” şi apoi la mine. Avea ochelarii pe birou şi doar acum mi se părea că-l vedeam aşa cum era în realitate, fără pereţii albi ai clinicii, fără paşii înăbuşiţi din jurul meu, fără cuvinte greu de desluşit şi feţe ce apăreau şi dispăreau în planuri mari, feţe estompate, fără apatia mea şi liniştea profundă din spital. Cred că avea cincizeci sau şaizeci de ani, dar de-abia acum remarcam asta, ca şi cum doar în momentul acela încetase să mai fie un halat alb neutru care îmi veghea somnul şi clipele de luciditate dobândind, în sfârşit, o structură umană adevărată.

— Doctore Lodge, am zis şezând pe scaun şi aprinzând veioza cu mâna stângă.

Şi-a luat ochii de la mine şi a început să se uite la ţeava amortizorului.

— Ce se întâmplă? mă întrebă. Şi cum ai intrat aici?

— Sunt aici de la ora cinci. Ştiam că locuiţi singur, v-am aşteptat şi m-am uitat prin lucrurile dumneavoastră, E curios că n-am găsit nimic compromiţător, nici măcar ceva ce să-mi dea un indiciu.

— Omule, ce mai e şi cu tâmpenia asta?

Zise asta şi îşi duse mâna la reverul hainei mângâindu-şi cu degetul mare mica rozetă neagră care îi împodobea reverul. În spatele său era o vitrină cu sute de cărţi arătând că este o personalitate bine definită: lucrări de medicină şi chirurgie, totul despre Freud, Jung şi Adler, studii exhaustive privitoare la comportamentul uman, la creier şi la inimă, lucrări ale unor mari matematicieni, ale unor mari medici. Nu era nicio carte de poezie. În schimb erau multe lucrări privitoare la otrăvuri, medicamente, droguri, somnifere. Şi mai era un tablou în

partea dreaptă a camerei în care un om îmbrăcat în alb, cu braţele desfăcute, aşezat în prim plan, proteja o mulţime de oameni cu ochii îndreptaţi spre o figură neagră ce apărea de departe cu coasa în mână. Era o alegorie destul de directă iar trăsăturile tabloului erau extrem de dure.

— Cum a fost, doctore Lodge? l-am întrebat. M-aţi silit să vă povestesc toată viaţa mea din ziua în care m-am născut?

Îşi mişcă aproape imperceptibil capul.

— Lasă pistolul, Maynard, nu e nevoie de el. Îşi încreţi fruntea, împinse ochelarii ceva mai departe şi se uită ţintă la mine.

— Ştiu totul, Maynard. Şi presupun că ţi-am făcut un serviciu.

— Nu sunt sigur, doctore Lodge. Iarăşi privi spre ţeava amortizorului.

— Omule, totul este foarte simplu.

A urmat o mică pauză şi am priceput că aştepta din partea mea ceva mai bine definit. Şi i-am servit-o:

— De ce aţi recurs la un telefon anonim? îşi strânse vârfurile degetelor de la cele două mâini.

— Ţi-am dat informaţia de care aveai nevoie.

— De unde aţi ştiut?

— Într-un moment de delir ai vorbit de uciderea lui Big Shelley. Iar asta m-a interesat extrem de mult.

— De ce?

— Din motive care nu ne interesează acum. În timpul tratamentului am scos şi restul folosind un anumit medicament.

Am râs înăbuşit.

— Asta de acum e o treabă de profesionist, am zis.

N-a remarcat sarcasmul şi a continuat:

— Ai spus totul. Ai vorbit de Sindicat, de Lucky Cassino, de factorul timp. Am obţinut informaţiile de care aveai nevoie şi am vrut să te ajut ca să-l întâlneşti pe Big Shelley.

Am deschis larg ochii.

— Pentru ce?

— Trebuia să-l întâlneşti pe Big Shelley cât mai repede. Iar eu aveam motive ca să-ţi aranjez prilejul acesta. Suntem de

aceeaşi parte a baricadei.

— Văd. Dar nu sunt sigur. Ce legătură aveţi cu Big Shelley?

— Niciuna, Maynard. Dar e cineva care are.

— Cine?

A urmat o linişte de câteva secunde.

— Cu greu ai putea să mă sileşti să-ţi spun asta. Mă înţelegi?

— Nu prea, am insistat. La urma urmelor, cu „Beretta" în mână pot să vă silesc la orice.

— N-ai avea niciun avantaj, te asigur.

— Mai că sunt gata să vă cred, doctore Lodge. Deocamdată, însă, n-am motive.

Începu să se joace cu un cuţitaş lovind uşor cu vârful biroul. Apoi zise:

— Omule, a fost pur şi simplu o întâmplare. Când ai intrat în clinică erai un pacient oarecare. Aveai nevoie de îngrijiri, stăteai foarte prost cu sistemul nervos, încolo nu prezentai nimic special deoarece clinica este pentru oameni bolnavi.

— Aş zice La Palisse, am şoptit.

— Vreau să spun, continuă doctorul Lodge trecând peste remarca mea, doar când te-am auzit vorbind de Big Shelley, a treia sau a patra zi, m-am hotărât să aflu totul. Eram interesat să aflu totul nu pentru că m-aş fi gândit la vreun şantaj sau presiune, aşa cum ai văzut, ci doar ca să ştiu.

— Şi ca să informaţi pe cineva, am zis.

— Aşa e, confirmă doctorul. Pur şi simplu trebuia să ştiu. Am aflat şi am căutat să-ţi uşurez viaţa. I-am telefonat lui Lucky Cassino tocmai ca să nu ştii de unde provenea informaţia. Ceea ce, se pare, că n-am reuşit.

Mă privi aşteptând să-i explic cum de am aflat, dar eu am tăcut. Când am vorbit, l-am întrebat despre altceva:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră ca să-l trimiteţi pe Big Shelley pe un yacht şi să-i lăsaţi acolo să mă aştepte?

Era o întrebare pertinentă. Şi mi s-a părut şi mai pertinentă după ce am formulat-o.

— Nu sunt eu, ţi-am mai spus-o. Omule, Big Shelley n-o să te aştepte pe dumneata. O să aştepte pe altcineva. Va fi singur, deoarece aşa a fost aranjată treaba. Dar te vei duce dumneata.

Asta, însă, n-o ştie Big Shelley.

— Să presupunem că e aşa. „Cherchez la femme?”.

— Te rog să nu insişti, Maynard. O să-l ai pe Big Shelley unde ţi-am spus şi la ora la care ţi-am spus.

Nu se mai uita la „Beretta”. Era destul de încrezător deoarece discuţia decurgea după cum vroia. Şi ştia că închega o poveste care avea o anumită coerenţă.

— Există, însă, aici un mic amănunt, doctore Lodge, am zis legănând arma în mână. Dacă îl ucid pe Big Shelley va rămâne cel puţin un martor în viaţă care va şti că eu am fost acela care a făcut-o. Dumneavoastră, doctore Lodge. Or asta nu e bine nici pentru mine, nici pentru dumneavoastră.

Pe buzele lui apăru o umbră de surâs. Iar eu cu fiecare clipă mă îndepărtam tot mai mult de doctorul Lodge de la clinică.

— Vrei să spui cu asta că aş putea să te denunţ?

— E o idee, nu găsiţi?

— Nu prea grozavă, dacă îmi permiţi, zise perfect sigur pe sine. Cum aş putea dovedi că ai fost dumneata? În afară de asta, omule, eu am fost acela care ţi-a indicat drumul. Sunt legat de dumneata de mâini şi de picioare. M-ai târî foarte uşor dacă te-aş denunţa.

— Numai că nu ştiu în ce măsură sunteţi legat de Big Shelley. Poate că nu v-ar fi greu să dovediţi că n-aveţi nimic de a face cu chestiunea asta. N-am găsit în hârtiile dumneavoastră nimic legat de Big Shelley. Apoi nu ştiu dacă dumneavoastră aţi înregistrat pe bandă de magnetofon ceea ce v-am povestit la clinică.

— Pentru ce? Ca să merg cu o bandă de magnetofon la tribunal?

— Eventual ca s-o puneţi la dispoziţia altcuiva pentru ca să vă apăraţi.

— Asta nu e o probă pentru tribunal. Inventăm lucruri care nu au niciun sens. Încă nu te-ai convins că sunt de partea dumitale?

— Deocamdată, doctore Lodge. Dar vântul se schimbă.

Am tăcut amândoi, câteva minute ca şi cum am fi epuizat primul schimb de cuvinte şi l-am fi aşteptat pe al doilea să se

formeze în noi.

— Doctore Lodge, am zis la un moment dat, presupun că nu intră în obiceiurile dumneavoastră de a folosi la clinică sistemul pe care l-aţi folosit în cazul meu de a stoarce mărturisiri de la bolnavi.

Mă privi, iarăşi ţintă şi răspunse:

— Dumneata analizezi chestiunea dintr-un unghi fals, deformat. Doar ţi-am mai spus că eşti un caz special. Starea dumitale fizică şi psihologică te-a dus la ceea ce am putea denumi o stare de inconfidenţă. În altă situaţie nici n-aş fi ascultat ceea ce spuneai. Nu sunt omul care să se intereseze de viaţa altora. Însă în cazul dumitale mi-am făcut o problemă de conştiinţă, deoarece nu poate să rămână fără urmări faptul că-l auzi pe un om spunând că trebuie să omoare. Mai există şi un al doilea aspect al conştiinţei: respectarea unui secret strict profesional. Omule, pe bună dreptate se spune că medicul este ca un preot: un puţ fără fund. Pe de altă parte inconfidenţă dumitale putea să fie legată de o halucinaţie psihologică, urmare a acţiunii medicamentelor asupra nervilor obosiţi. Aşadar, la mijloc era boala. Şi în calitatea dumitale de bolnav mă interesau mult mai mult motivele care te făceau să-ţi descarci subconştientul decât o eventuală crimă propriu-zisă.

Doctorul Lodge plutea în zona lui Freud făcând mişcări primare. Ceea ce spunea era destul de elementar, dar putea să creadă că era unica formă de a se face înţeles şi, prin urmare, să mă silească să accept logica modului în care a procedat.

— Dar chestiunea a încetat să mai fie aşa cum o vedeam înainte, – a continuat doctorul, din momentul în care dumneata ai spus că vrei să ucizi un anumit om, pe Big Shelley. Aşa că nu mi-am mai pus probleme profesionale, de conştiinţă sau altele. Ar trebui să-ţi povestesc o istorie prea lungă ca să înţelegi motivele care m-au determinat să pregătesc asasinatul pe care urmează să-l săvârşeşti, aşa cum mi-ai spus. Este pentru prima dată când am pus nişte motive mult mai importante înaintea obligaţiilor mele de medic. Ştiu ce spun şi ştiu ce am făcut. Omule, e o chestiune simplă.

— Nu trebuie să-mi repetaţi că e o chestiune simplă. Dar e

ceva infantil în telefonul acela anonim. Nu v-aţi gândit că aş fi putut să-l iau drept o capcană şi să nu mă duc la întâlnire?

— Da, am avut în vedere şi posibilitatea asta, adevărul este, însă, că ţi-am oferit prilejul de care aveai nevoie. Mi s-a părut că erai atât de strâns cu uşa încât ai fi fost silit să încerci. Şi apoi ai fi văzut că nu era o capcană.

Mi-am scărpinat vârful nasului cu mâna stângă.

— Un raţionament destul de simplist, am zis.

— Nu-i chiar aşa, zise încet, consider că sunt un psiholog destul de bun ca să cred în ceea ce fac. De multe ori, cu cât sugestia este mai scurtă, cu atât este mai eficace. Apoi, nu eram interesat să mă descoperi. Vroiam să evit situaţia în care am ajuns. Dar n-am avut noroc.

— Aşa e.

— Şi sunt puţin neliniştit deoarece nu pricep cum ai putut să afli.

I-am zâmbit.

— Psihologie, doctore Lodge. Noi, discipolii bătrânului Sig, suntem înnebuniţi să căutăm acul în carul cu fân.

N-a fost surprins şi a priceput partea din frază pe care vroiam s-o priceapă: o anumită profunzime mascată. Şi am avut impresia că i-am dat măsura forţei mele.

— Omule, zise, în sfârşit, poţi să crezi în istoria pe care ţi-am povestit-o. Big Shelley va fi sâmbătă, la ora zece, pe yachtul „Prima Donna”. Un alt prilej mai bun n-o să mai ai.

— Bine. Hai, doctore Lodge. Faţa i s-a crispat pentru o clipită.

— Mă duci cu dumneata?

— Te duc, am răspuns stând de acum în picioare. Aveam pistolul îndreptat spre pieptul lui.

— Unde?

— În casa unui prieten. Vei rămâne acolo până când se rezolvă chestiunea cu Big Shelley.

— Aşadar, n-ai încredere în mine.

— Nu e asta. Dar vreau să fiu sigur. Dacă eu nu mă voi întoarce de la „Prima Donna” doctorul Lodge va pleca într-o lume mai bună.

A rămas pe gânduri.

— Ce facem? l-am întrebat.

— Bine, zise dintr-odată. Eşti un profesionist şi, realmente, nu ai motive să crezi tot ceea ce ţi-am spus.

— Aşa e.

— Să plecăm.

Cassino era jos aşteptându-ne. Ştia că am să vin cu doctorul Lodge şi aştepta cu o maşină la douăzeci de metri de poartă. Când am ajuns i-am arătat uşa maşinii deschisă de Cassino:

— Intraţi, doctore Lodge.

— Am câteva telefoane de dat. La clinică şi altele.

— În casa prietenului meu aveţi un telefon. Bineînţeles că niciun fel de telefoane particulare.

— Foarte bine.

Ne-am urcat în maşină. Cassino, la volan, s-a uitat înapoi şi a dat drumul la motor. Am mers fără să scoatem un cuvânt.

ŞAISPREZECE

Mi-am petrecut după-amiaza zilei de sâmbătă cu marii romantici din discoteca mea: Dvorak, Ceaikovski, Sibelius, Borodin. Am făcut o baie foarte fierbinte, m-am bărbierit mi-am tăiat unghiile şi părul din nas, am făcut o şedinţă de raze ultraviolete şi mi-am ales costumul cel mai închis la culoare şi cămaşa cea mai albă. Îmi pregătisem „Beretta", dar am mai inspectat-o încă o dată prelung şi am pus centura cu arma la brâu. Apoi mi-am căutat cutia cu amortizorul şi m-am privit în oglindă înainte de a pleca. Oglinda mi-a zis că trebuie să-mi schimb cravata. Mi-am scos cravata cenuşie şi mi-am pus la gât una neagră, care mi s-a părut mai proprie pentru circumstanţele ce urmau.

Am mâncat un biftec în sânge la un mic restaurant de lângă casa mea şi, ieşind din restaurant, l-am sunat pe Cassino.

— Nimic nou? l-am întrebat.

— Nimic, zise.

— Cum se comportă musafirul nostru?

— Stă liniştit.

— A mai sunat pe cineva?

— Nu, răspunse Cassino. Zice că aşteaptă întoarcerea ta. Zice că este liniştit deoarece are motive.

— Aşa o fi.

Am pus receptorul şi m-am îndreptat spre cheiul numărul şapte. I-am spus şoferului să oprească la un sfert de oră de mers până la chei şi am ajuns la chei la ora douăzeci şi unu şi patruzeci şi cinci de minute. Am scos „Beretta" din centură şi i-am pus amortizorul. „Prima Donna" era trasă la chei şi avea puntea lăsată. Am trecut pe vas fără să fac zgomot şi m-am uitat prin hubloul unei cabine luminate în care un bărbat şedea la

masă din profil. Am deschis uşa cabinei în care era bărbatul, am intrat şi am îndreptat „Beretta” spre el. Bărbatul era luminat de o lanternă de bord şi m-a fixat cu nişte ochi surprinşi şi scrutători.

— Big Shelley? am întrebat.

A răspuns că da făcând un semn cu capul şi surâzând uşor.

— Nu te aşteptam pe dumneata, zise.

— Bănuiesc că nu, am răspuns.

M-am aşezat pe o bancă din pânză de cort, dinspre uşă. Pe masă erau două pahare, o sticlă de whisky şi o frapieră cu gheaţă. În dreapta bărbatului, în umbră, era o carte deschisă.

— E vreo sărbătoare? am întrebat arătând cu arma spre sticla de whisky.

— Nu, zise încet. Musafirului, pe care îl aşteptam, îi place whisky-ul. Eu beau puţin din cauza tensiunii arteriale.

Era un bărbat îmbătrânit înainte de vreme, pe faţă i se citea un fel de deziluzie sau de tristeţe, ce contrasta cu tot ce era în jur. Vorbea ca şi cum ar trece pe deasupra lucrurilor distrugând orice expectativă printr-un mod de a cunoaşte dinainte ceea ce ar urma să se întâmple. Se vedea că era un om cu multă experienţă şi din atitudinea sa se degaja un snobism vag prin care căuta să ascundă că nu-l mai interesa aproape nimic. Avea o frunte foarte înaltă, părul grizonat, drept şi rar, o gură puternică cu nişte buze ce abia se mişcau când vorbea şi mâini noduroase, obişnuite parcă să apuce cu putere tot ce i se nimerea în faţă. Părea un om ce ajungea la sfârşitul vieţii cu cel mai disperat dintre haruri: o inteligenţă nevoită să se satisfacă numai pe sine deoarece în altă parte nu vedea nimic care să merite. În viaţa mea nu mi s-a mai întâmplat să întâlnesc un individ care să stea în faţa „Berettei” mele şi să nu se uite la ea. Big Shelley pur şi simplu o ignora graţie unei stăpâniri de sine (asta mi-a şoptit-o unul dintre clopoţeii mei) pe care o manifesta faţă de orice primejdie, chiar dacă s-ar fi aflat în ultima secundă a vieţii.

— M-am gândit, pentru o clipă, că eşti unul dintre hoţii care umblă prin cheiuri, zise apreciindu-mă cu ochii săi perspicaci. Dar aerul dumitale profesionist arată că e vorba de ceva mai

serios. Urmăreşti ceva anume?

— Nu.

Era îmbrăcat într-un costum de culoarea uleiului peste o cămaşă groasă, în pătrăţele. Costumul era desfăcut şi pe cămaşă se vedea o monogramă cu literele A şi S negre şi încrucişate. Bătea toba cu mâna stângă pe un dosar cu coperţi castanii, aşezat aproape de veioza de pe masă.

— Atunci s-ar putea să fie şi mai rău, zise parcă jucându-se cu mine. Mi-au aranjat o capcană, nu-i aşa? – întrebă deodată.

— Nu ştiu.

Şi-a luat o ţigară din pachetul deschis de pe masă şi a aprins-o. A tras două fumuri lungi ţinând-o între degetul arătător şi cel mijlociu, aproape de încheietura lor.

— Nu vrei să-mi explici? m-a întrebat.

Înainte de a răspunde am făcut o pauză.

— Big Shelley, am zis, în sfârşit, dacă dumneata te simţi o piesă pe tabla de şah, eu mă simt la fel. Numai că piesa, pe care o reprezint eu, va elimina piesa pe care o reprezinţi dumneata. Şi nu mai ştiu dacă jocul va continua.

— Persoana pe care o aşteptam te-a trimis să mă ucizi?

Uite o întrebare logică, mi-am zis. Dar nu simţeam urgenţa de a-i răspunde. Mai potrivită momentului, mi se părea o altă întrebare.

— Şi pe cine aşteptai?

— Ei vezi, continuăm jocul, zise surâzând uşor.

— Aşa e.

— Cred că aşa e, zise ca şi cum ar fi vorbit pentru el. Cred că ai fost trimis de persoana pe care o aşteptam.

— Aşa se pare.

M-a privit şi a mai tras un fum.

— Eşti foarte prudent, zise. Deşi nu ştiu pentru ce, deoarece dacă tot vrei să mă ucizi nu pierzi prea mult povestindu-mi toată istoria.

— E adevărat, am zis. Dar istoria e cam lungă şi destul de complicată. Dumneata mi-ai fost oferit pe tavă şi nu pricep de ce.

A tras ultimul fum de ţigară, s-a dat pe spate, a încetat să

mai bată darabana pe dosar şi a zis monoton:

— Povesteşte-mi.

Putea să pară o invitaţie, dar era un ordin. Cei puţin aşa a sunat.

— Povesteşte-mi toată istoria, insistă. Avem timp destul. Acum nu mai aştept pe nimeni. Doar numai dacă dumneata nu eşti grăbit.

— Nu mă grăbesc, i-am răspuns.

— Vrei un whisky, m-a întrebat.

— Prefer să nu beau. Am ulcer sau, mai bine zis, am avut ulcer. Big Shelley a dat uşor din cap.

— Asta nu e nimic, zise, eu n-am un rinichi, am inima şi ficatul într-o stare deplorabilă şi cred că am şi cancer. Medicul meu mă linişteşte cu fraze nebuloase, ceea ce e cel mai bun mijloc de a ne face să pricepem cum stau lucrurile. În orice caz cred că ar fi trebuit să mor încă de anul trecut. Am impresia că n-am murit încă deoarece toate acestea mă lasă rece.

Tăceam.

— Ai citit „Don Quijote”? m-a întrebat dintr-odată.

— Am citit.

O uşoară surprindere i-a luminat faţa.

— Nu mai spune.

— Ce?

— Că ai citit „Don Quijote”. Am tăcut iarăşi.

— Îţi place? mă întrebă.

— Îmi place, am răspuns. Dar trebuie citit în spaniolă.

Îşi deschise larg ochii şi arătă cu mâna dreaptă spre cartea deschisă.

— Este ediţia spaniolă, zise aproape înveselit. Şi eu sunt de părerea dumitale. Cervantes trebuie citit în spaniolă.

— Ceea ce este poetic în opera lui Cervantes, am zis de parcă aş fi fost la o conferinţă, – este aproape intransmisibil în altă limbă. E vorba, de fapt, de un fenomen literar care se referă la orice gen din marea poezie şi la un anumit gen de proză. Nu vreau să spun că trebuie să-l ignorăm pe Kafka deoarece nu ştim ceha, dar sunt autori care construiesc atmosfera pe baza limbii şi operele lor pierd foarte mult când sunt traduse în alte

limbi. Dacă nu-l citeşti pe James Joyce în original pierzi treizeci la sută din ceea ce spune printre rânduri. Iar dacă nu-l citeşti pe Rimbaud în original pierzi aproape cincizeci la sută.

— Sunt de acord, zise arătându-şi dinţii. Mă privea cu ochii dezarmaţi ai unui copil ce găsise pe neaşteptate cea mai frumoasă scoică pe o plajă pustie.

— Cred că „Don Quijote" este o victorie a spiritului asupra materiei. Totodată este o elogie a nebuniei, zise Big Shelley.

— Aşa e, am răspuns. Dar faţa lirică a nebuniei.

— E frumos, zise.

— Este una dintre cele mai importante opere scrise până acum. Acolo sunt morile noastre de vânt, ale dumitale, ale mele, ale tuturor.

Ne-am privit faţă în faţă. Apoi m-a întrebat:

— Acesta este modul dumitale de viaţă? şi a arătat cu bărbia spre „Beretta".

— Sunt un asasin profesionist.

S-a uitat în jos ca şi cum răspunsul l-ar fi întristat.

— Bine, povesteşte-mi, zise ridicându-şi subit capul. Şi-a scos încă o ţigară din pachet, a aprins-o şi a început să se uite spre uşă, cu profilul spre mine.

— Sindicatul m-a trimis, am zis ca să încep povestea.

— Ce Sindicat?

— Asasinate, stupefiante, jocuri de noroc, coţcării, tot ce poate să-ţi treacă prin cap.

A zâmbit.

— Înţeleg.

— Sindicatul mi-a impus să fac treaba asta. De obicei lucrez singur, dar din motive despre care nu e cazul să vorbesc acum, am fost silit să accept treaba asta. E un caz ce nu mi-a plăcut, fie şi numai pentru că este foarte dificil. Dumneata eşti un om ascuns şi trebuia să găsesc o modalitate ca să ajung aici.

Fuma, clătinându-şi capul din când în când.

— Îmi place să-mi presar sarcina cu o anumită doză de justiţie, am zis simţindu-mă puţin jenat că trebuia s-o spun, – şi de aceea nu mi-a plăcut că m-au trimis să ucid un om fără să ştiu cine este, dacă merita să fie omorât. O vreme am fost foarte

nervos deoarece eram strâns cu uşa de Sindicat şi trebuia să aflu cine este Big Shelley. Era să mă cert cu Sindicatul deoarece îmi cereau să termin cu dumneata cât mai repede. Dar erau două lucruri importante: nu ştiam cum să ajung la dumneata şi nici nu-mi făcea plăcere să te ucid.

— Dumneata şi Sindicatul sunteţi ca David şi Goliat? mă întrebă surâzând.

— Mai mult sau mai puţin, am răspuns. Eram în situaţia asta când a apărut un anunţ la telefon care mi-l oferea pe Big-Shelley la ora zece, sâmbătă, pe yachtul „Prima Donna" acostat la cheiul numărul şapte. După cum poţi să-ţi dai seama, mi s-a părut chiar prea mult.

— E logic, zise stingându-şi ţigara în scrumieră şi tuşind.

— Am făcut investigaţiile necesare, mi-am organizat un dispozitiv de siguranţă şi am venit aici. Restul se va întâmpla de acum încolo.

A urmat o pauză lungă.

— Sindicatul acesta, zise încrucişându-şi mâinile şi sprijinindu-le pe masă, trebuie să aibă motive serioase pentru asta. Mă gândesc care ar fi, dar asta nu te priveşte pe dumneata. Probabil că este vorba de politică şi de mulţi bani.

Am clipit din ochiul stâng.

— Aşa e, am răspuns.

— Nu înţeleg însă cine ar fi putut să te cheme la telefon. Cine ştia că mă cauţi?

— Aici e o altă poveste, i-am explicat vorbind rar. Mi-am tratat ulcerul într-o clinică, am făcut somnoterapie şi au scos de la mine ceea ce îi interesa. Mai târziu medicul care m-a tratat a dat telefon.

— Ce medic?

Am tăcut. Apoi am răspuns iarăşi printr-o întrebare:

— Cu cine trebuia să te întâlneşti aici?

A tuşit din nou, era un atac de tuse tabagică. Mi-am scos batista din buzunar şi i-am dat-o.

— Ia-o, am zis. Şi te rog ţine mâinile pe masă.

Iarăşi a tuşit ţinând batista la gură.

— Am uitat să-ţi spun, zise cu o voce obosită. Am ceva şi cu

plămânii, deşi medicii spun că e doar o bronşită cronică.

Stătea cu batista în mâna şi se uita la uşă. Aveam impresia că vroia să spună ceva important, dar mi-a zis doar atât:

— Am fumat mult. Nu fumezi?

— Nu, din cauza ulcerului.

— Eşti un tip foarte straniu, îmi zise aproape cu simpatie. Şi ochii îţi sunt foarte neliniştiţi.

— Aşa e.

S-a lăsat iarăşi tăcerea şi eu am insistat:

— Cu cine ai aranjat să te întâlneşti?

Scoase încă o ţigară din pachet, ca şi cum ar fi uitat că a fumat foarte mult şi zise metaforic:

— Cain şi Abel.

Tăceam.

— Este povestea lui Cain şi Abel. Îl aşteptam pe Roger Shelley, fratele meu.

— Fratele meu vroia să se întâlnească cu mine aici, zise Big Shelley. Mi-a telefonat. Mi-a zis că era ceva urgent şi personal. De mulţi ani nu mai vorbisem cu el. Am rupt relaţiile pentru o problemă de partaj la tribunal. Pierduse. Se supărase. Căci Roger n-a ştiut niciodată să piardă.

— Când a fost asta? am întrebat.

— Acum vreo cincisprezece ani. De atunci nu l-am mai văzut niciodată.

Cabina era plină de fum. Trăgea fumuri mari de ţigară de parcă i-ar fi lipsit aerul iar fumul de ţigară era oxigen.

— Cum a intrat în legătură cu dumneata? am întrebat. Doar eşti o persoană foarte greu de prins.

— A sunat la mine acasă. A lăsat vorbă unuia din servitorii mei. A zis că era Roger şi că o să mă sune a doua zi la o anumită oră. Eram curios. Am aşteptat telefonul. Şi, într-adevăr, a telefonat şi a zis că vroia să se întâlnească cu mine cât mai repede posibil. Că era o problemă extrem de importantă şi strict personală.

M-am gândit câteva secunde.

— Eşti sigur că era fratele dumitale?

— Sunt. Am recunoscut tonul intim pe care aproape că-l

uitasem. Era el, fără nici o îndoială. Şi avea aerul că vrea să mă roage ceva fără să dea de înţeles ce anume, o caracteristică a bunului meu frate.

Spuse asta şi surise. L-am întrebat:

— Te-a sunat la telefon de la Palm Beach?

— Nu. Din New York. Eram curios. Şi de ce să nu spun că mi-a făcut plăcere să-l văd că vine la mine după atâţia ani? Era o chestiune care mă distra.

Îşi stinse ţigara în scrumieră şi se strâmbă.

— Chiar el a luat legătura cu dumneata? întrebă după câteva secunde.

— Cunoşti un medic Lodge. Michael Lodge?

— Nu.

— Omul acesta a scos de la mine ce trebuia să afle şi după aceea a dat un telefon fără să-şi spună numele. L-am descoperit din întâmplare. Acum este în mâinile mele.

Surâse.

— În cazul acesta eşti stăpân pe situaţie. Făcu o pauză, apoi zise: Trebuie că e un om de încredere al fratelui meu. A scos de la dumneata şi apoi i-a comunicat. Era un prilej pe care Roger îl aştepta ca să se răzbune pe mine.

Am tăcut câteva clipe amândoi.

— Aşa se pare, am zis, în sfârşit.

— Ai avut noroc în treaba asta, zise. Ai avut noroc să-ţi fiu oferit pe tavă, cum ai spus.

Mi-am mijit ochii.

— Da, am avut noroc.

— Ticălosul de frate-meu se serveşte de un asasin profesionist pe care nu-l cunoaşte ca să scape de mine, zise parcă monologând. E clar că are un alibi pentru ziua de azi şi nu se va mai găsi nicio formă că să fie tras la răspundere. Şi scapă de mine fără să fi cheltuit o para chioară.

Am răsuflat adânc şi era să zic ceva, dar m-am hotărât să tac.

— Eşti într-o situaţie ideală, continuă Big Shelley bătând toba cu degetele. – Mă mir şi de mine. Cum de am putut să cad în capcana asta? Poate din cauză că totdeauna l-am subapreciat. Şi n-am fost în stare să rezist tentaţiei de a mă distra la

întâlnirea asta.

— Părea convins că o să fii o pradă uşoară? pentru mine, – am zis.

— Şi se pare că a avut dreptate.

— Aşa se pare. Dar nici nu se aştepta ca eu să vorbesc cu dumneata. Credea că o să mă folosesc repede de acest prilej şi am să te ucid. În felul acesta nimic nu l-ar mai fi legat de cazul acesta. Singura mea legătură ar fi fost doctorul Lodge.

— Cred că pentru asta o să ia un bacşiş gras, zise Big Shelley printre dinţi.

— Aşa se pare, am fost de acord. Doctorul Lodge o să-i ceară mult pentru asta.

Începu să învârtească pachetul de ţigări cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

— Cunosc genul, zise. Sunt foarte mulţi oameni care fac orice pentru bani. Cunosc foarte mulţi care ar face asta. Ar face orice.

Mi-am adus aminte dintr-odată de Sonny şi am zis nici eu nu ştiu pentru ce:

— Sonny era prietenul dumitale. Şi-a încreţit sprâncenele.

— Sonny?

— Da. Sonny era prietenul dumitale. S-a sinucis în faţa mea numai ca să nu spună cum aş putea să ajung la dumneata. Nu-mi aduc aminte să mai fi văzut vreodată atâta fidelitate a unui om faţă de altul.

— Ai avut ceva de-a face cu moartea lui Sonny?

— A fost după cum ţi-am spus.

Începu să cântărească cuvintele mele, apoi dădu din cap şi zise:

— Şi de ce tocmai Sonny? De ce l-ai vârât în afacerea asta? – în cuvintele lui era multă mâhnire.

I-am spus atunci căutând parcă să mă dezvinovăţesc:

— Trebuia să încep cu cineva. Mi s-a părut că Sonny era calea cea mai sigură. A fost o experienţă neplăcută. S-a sinucis ca să nu te trădeze.

Se lăsase o linişte apăsătoare. Big-Shelley se uita spre uşă, undeva şi mai departe de uşă, de unde, probabil, îl chemau

amintirile.

— Sonny era un om bolnav, dar într-un anumit sens era foarte curat. L-am ajutat odată, la nevoie. Cred că mi-a rămas recunoscător pe veci. De ce a trebuit să faci asta?

Am ridicat din umeri.

— A fost o greşeală.

— O greşeală, a repetat cu o voce tristă. Care e numele dumitale? m-a întrebat dintr-odată.

— Maynard.

— Ascultă, Maynard. Îşi scoase o ţigară din pachet şi începu s-o învârtească între degete. Unul ca mine îşi face duşmani pe unde trece. Rareori i se întâmplă să aibă oameni de partea sa care să nu facă asta pentru bani sau putere. Şi chiar dacă întâlneşte asemenea oameni, nu-i crede. Aşa că unul ca mine devine obligatoriu un solitar. Am doborât oameni, pe alţii i-am modelat, puteam să ajung mult mai departe dacă nu ajungeam la concluzia că adun victorii care nu servesc la nimic. Când devii lucid şi pricepi să înţelegi că orice nouă cucerire se transformă imediat în ceva mort şi că ai trăit urmărind numai triumfuri ieftine ai senzaţia că tot ce ai făcut a fost greşit. Aşa că oameni ca Sonny, ceea ce reprezintă Sonny pentru mine, valorează mult mai mult decât ar putea părea.

A tuşit, şi-a pus ţigara între dinţi dar n-a aprins-o. Apoi continuă:

— Am ajuns la sfârşitul vieţii practic, singur, înconjurat de ura unor oameni pe care nici nu-i cunosc şi de teama acelor care îmi sunt apropiaţi. Sonny era una din puţinele persoane cu care îmi plăcea să conversez ore întregi pe teme care cereau mult rafinament. Avea mania lucrurilor supranaturale şi fantastice, îi plăceau poveştile inexplicabile şi obişnuia să spună că e o magie în vitalitatea mea, zicea că sunt un fel de zeu umilit de solicitările unei lumi mediocre, a încercat de multe ori să mă convingă să facem o călătorie în Africa, unde ar exista un trib care îl invocă chiar şi pe demon şi că forţele primitive sunt fascinante. Umbla totdeauna cu talismane, cu tot felul de scamatorii şi avea capacitatea de a descoperi mereu lucruri noi. Nu aprecia banii, îi plăceau doar frumuseţea şi misterul. Era

exploatat, umilit, dar avea o inimă largă şi o disponibilitate superioară de a uita toate ofensele.

Am coborât ochii şi am început să fluier uşor. Big Shelley şi-a aprins ţigara şi a continuat:

— Moartea lui Sonny a fost o lovitură pentru mine, dar ar fi fost şi mai dură dacă s-ar fi întâmplat cu ani în urmă. În ultima vreme îi vedeam rar din cauza, sănătăţii mele. Ultima oară când l-am chemat, acum vreo două sau trei luni, mi-am dat seama că viciul începea să-l stăpânească într-o manieră absolută. Asta m-a mâhnit deoarece ştiam că fiecare dintre noi devenea tot mai mult robul slăbiciunilor sale: eu păşeam liniştit spre moarte, ros de boli, în timp ce el se distrugea febril prin căutările sale nesatisfăcute. Am crezut că moartea i s-a datorat unui moment de nebunie, urmare a acestor orgii…

Se opri şi mă privi. Apoi şi-a îndreptat privirea în altă parte. Am zis:

— Într-un fel sau altul mergem cu toţii spre acelaşi sfârşit. M-am oprit fiindcă mi s-a părut că am spus ceva nelalocul său.

Big Shelley a tras două fumuri, unul după altul.

— Maynard, eşti tânăr, dar duci o viaţă primejdioasă şi deja cunoşti suficient viaţa ca să-ţi dai seama că prietenia este un lucru important.

— Aşa e. Şi mi-am mijit ochii. Prietenia şi dragostea. Apa, pâinea, prietenia şi dragostea. Căutăm alte lucruri, dar acestea sunt cele patru puncte cardinale.

— Asta trebuie să fie, zise rar. Las în urma mea o soţie care mă urăşte, un frate care te trimite să mă ucizi şi foarte mulţi oameni care ar fi dorit ca eu să nu mă fi născut niciodată. Şi, în sfârşit, dacă trec în revistă tot ceea ce am făcut, ajung la gândul că circumstanţele au fost mai puternice decât mine, că omul nu este stăpânul propriului său destin şi că nu merită să te oboseşti neostoit ca să obţii ceva despre care apoi afli că nu are nicio valoare.

Îşi ridică ochii ca şi cum s-ar fi trezit după o letargie şi zise:

— Să schimbăm subiectul. Să ne întoarcem la chestiuni practice. Văd că nu te grăbeşti să mă ucizi. Poate că vom ajunge la un acord.

— Nu prea cred.

Şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta.

— Asta numai dumneata ştii, zise cu o voce joasă. Altceva. Medicul acesta este în mâinile dumitale?

— Da. Este în casa unui prieten. Mă duc acolo când plec de aici.

— O să-l laşi să plece?

— Încă nu ştiu. O să văd după aceea.

— Este primejdios pentru dumneata, nu-i aşa?

— Într-o anumită măsură. Bine, în profesiunea mea niciodată nu eşti sigur, mai ales când avem de a face cu amatori.

— Cum ziceai că îl cheamă?

— Michael Lodge. Psihiatru.

— Psihiatru?

— Da.

I se încreţise fruntea.

— În cazul acesta merg mai departe, zise. Trebuie să fie vreun prieten mai vechi de-al fratelui meu. Roger a făcut psihiatrie în tinereţe. S-a lăsat de asta când s-a băgat în afaceri. Eu l-am ajutat să intre în afaceri. Dar s-a dus totul de râpă. Era un om foarte meticulos dar fără curaj. Nu era bun pentru afaceri.

Mi-am scărpinat urechea cu mâna stângă.

— Ce făcea acum cincisprezece ani când aţi ajuns la tribunal? l-am întrebat.

— Nimic. De aceea vroia să-mi stoarcă banii.

— Dar după aceea? Cu ce s-a ocupat?

Big Shelley şi-a stins ţigara în scrumieră.

— Nu ştiu. Niciodată n-am mai aflat cu ce se ocupa.

Am continuat să mă scarpin la ureche cu mâna stângă.

— N-a făcut vreo potlogărie?

— De ce mă întrebi? Vocea lui Big Shelley trăda surpriza.

— Nu ştiu, am răspuns. Ce vârstă ar putea să aibă acum?

— Cincizeci şi şapte sau cincizeci şi opt ani. Nu ştiu exact.

— Cincisprezece ani. Este destul de mult, am zis rar.

Şi-a mijit ochii.

— Ai vreo idee, mă întrebă.

— S-ar putea.

— Spune-o.

M-am aplecat înainte.

— Ai vreo fotografie a fratelui?

— Nu.

— Nu seamănă cu dumneata, nu-i aşa?

— Seamănă puţin. Are urechile puţin clăpăuge, ca şi mine.

— Îi place să se îmbrace elegant? Are gesturi sigure?

Big Shelley îşi strânse buzele şi răspunse:

— Cred că da.

Mi-am închis ochii ca să aud mai bine unul dintre clopoţeii mei.

— Zice cuvântul „omule” când vorbeşte cu cineva?

S-a făcut tăcere, ca şi cum Big Shelley nu înţelesese întrebarea. Apoi zise:

— Da. A moştenit treaba asta de la tatăl meu. Apoi făcu o pauză. Dumneata îl cunoşti, Maynard. După cum vorbeşti se vede că îl cunoşti.

— Aşa e. Michael Lodge este Roger Shelley.

Se făcuse miezul nopţii. Yachtul balansa uşor şi aerul era foarte greu în cabină. Big Shelley a turnat whisky în două pahare şi zise:

— Bea. Dă-l încolo de ulcer. Şi îmi întinse paharul.

Am apucat paharul cu mâna stângă.

— Ce ai în valijoară asta? mă întrebă. Ţineam valijoara pe parchet, între picioare.

— Păstrez în ea amortizorul. Ca să-l pun la armă.

Trase un gât de whisky, îşi clătină capul şi surâse:

— Pari un comis-voiajor.

N-am comentat. M-a privit în ochi, apoi s-a uitat la mâna mea dreaptă în care ţineam „Beretta” şi la mâna stângă, în oare aveam paharul.

— Şi dacă m-aş arunca acum asupra dumitale? mă întrebă.

— Big Shelley, am zis rar, nu mă preocupă deloc această situaţie.

Îşi duse degetele noduroase pe obraz şi mă întrebă iarăşi:

— Dacă ţi-aş da mulţi bani ca să mă laşi în viaţă, cum ai

vedea propunerea asta?

Am băut whisky-ul dintr-o înghiţitură şi am pus paharul gol pe masă. Am lăsat câteva secunde să se scurgă în tăcere.

— Am să-ţi răspund indirect, am zis, în sfârşit. Când Sindicatul m-a obligat să fac treaba asta, a inclus în propunerea sa şi angajamentul de a mă lăsa să operez independent în New York, cum am operat şi până acum. Am venit de curând de la Roma. Unde am fost nevoit să fug din cauza unei chestiuni grave cu Sindicatul şi ei au profitat de întoarcerea mea ca să-mi impună treaba asta. Dacă n-aş fi acceptat s-o fac, n-aș mai putea lucra aici.

Am făcut o pauză. Big Shelley mă întrebă:

— Şi atunci?

— Ca să fiu mai precis, am continuat, cred că refuzul meu ar fi implicat eliminarea mea imediată, asta în cazul în care n-aş fi reuşit să fug la timp. Vreau să spun că dacă nu-l ucid pe Big Shelley înseamnă să mă condamn la un exil nelimitat sau la o execuţie sumară, dacă le-aş oferi posibilitatea. În afară de asta acum câteva zile am avut posibilitatea să aflu care este starea de spirit a oamenilor din Sindicat. Mi-au trimis un fel de ultimatum zicându-mi că dacă dumneata nu mori astăzi, mâine am să mor eu. Ei ştiu că nu mă sperii aşa de uşor, dar, pe de altă parte, eu ştiu că este vorba de băieţi care obişnuiesc să-şi îndeplinească promisiunile. Sunt mulţi, sunt cruzi când îşi apără interesele şi nu sunt înnebuniţi de dragoste pentru mine.

Big Shelley şi-a mai aprins o ţigară.

— Nu înţeleg prea bine, zise. Sindicatul este o organizaţie puternică şi dumneata n-ai putea să-i faci faţă. Atunci de ce sunt atât de grijulii cu dumneata?

— Într-un anumit sens ar putea să pară aşa, am răspuns. Dar există circumstanţe speciale. Cel mai bun prieten al meu, de exemplu, face parte din Sindicat. Desfăşoară acolo o mare acţiune diplomatică şi are o anumită influenţă. El este scutul meu. Pe de altă parte cred că pe undeva, în subconştientul lor, mă respectă. În afară de asta mi-au dat o sarcină dificilă, de pe urma ei n-au decât de profitat, ori mori dumneata, ori mor eu. Iar dacă am muri amândoi, n-ar pierde nimic. Bineînţeles că mă

plătesc pentru treaba asta şi ştiu că am s-o fac odată ce m-am angajat s-o fac.

— Te plătesc bine?

— Acceptabil.

— N-aş putea să te plătesc mai bine?

— Cred că da. Am ezitat. Dar în profesiunea noastră nu executăm contractele pe jumătate. Un profesionist nu poate să facă aşa ceva. Ar fi cea mai mare greşeală.

Zâmbi.

— Foarte interesant, ca etică, zise. Şi cine te asigură că n-ai să rămâi legat de ei? Că n-o să-ţi mai ceară să faci şi alte treburi?

Am ridicat umerii.

— Etica la care te-ai referit, i-am răspuns. Este adevărat că sunt atât de puternici încât trec peste orice etică când sunt nevoiţi s-o facă. Dar eu trebuie să risc. Un independent faţă de Sindicat, cum sunt eu, întinde coarda şi este întins de ea. Este un gen de echilibru care trebuie menţinut. Prietenul meu, despre care vorbeam, mă ajută mult în treaba asta. E cam dificil să-ţi explic, dar acestea sunt legile lumii noastre subterane. Legi care nu se scriu şi care, uneori, nu se respectă.

Big Shelley muşca din filtrul ţigării şi dădea uşor din cap că înţelege. Apoi zise fără să, mă privească:

— Dumneata, la urma urmelor, eşti un asasin şi trăieşti din asta. Atunci de ce te încăpăţânezi şi nu intri în Sindicat? Bănuiesc că ai duce o viaţă mai liniştită.

I-am răspuns cu o anumită emfază în glas:

— Big Shelley, a ucide un om nu este un sport. Totdeauna de câte ori mi se prezintă un contract analizez condiţiile. Sunt un profesionist, dar nu accept tot ce mi se oferă. Aş zice că sunt un profesionist exigent. Nu mă interesează prea mult ce se vorbeşte despre mine. Mă interesează, în primul rând, ceea ce cred eu despre mine. În lumea crimei organizate, din care fac parte, mi se spune „mâna dreaptă a diavolului”. Prietenul meu Johnny mi-a zis odată că mi s-ar potrivi mai bine „mâna stângă a lui Dumnezeu”. Probabil că a uitat de asta, dar eu n-am uitat. Pentru mine este foarte important să ţin minte mereu că pot fi,

chiar dacă destul de vag sau complicat, un instrument al justiţiei.

— Nu vorbeşti ca un asasin profesionist, zise. Pentru ce ucizi oameni?

— Pentru ce ai semănat ură în jurul tău, Big Shelley? De ce ai ajuns la capătul zilelor şi vezi numai ruină în jurul tău? Şi ce au toate acestea comun cu „Don Quijote" în versiune spaniolă?

— Există un anumit adevăr în ceea ce spui, o anumită perspicacitate, zise el rar. Dar viaţa mea nu este chiar atât de lipsită de logică ca a dumitale.

— Trăim în lumea banilor. Mă plătesc bine. Ce nu e logic?

Îşi stinse ţigara în scrumieră.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic.

— Asta e.

— Cred că am vorbit prea mult. Ai fost surprinzător de sincer. Şi nu ştiu de ce.

M-am uitat în jos şi am zis:

— Poate pentru că trebuie să te ucid.

— Obişnuieşti să vorbeşti sincer cu oamenii înainte de a-i ucide?

— Nu. Dar sunt oameni care stimulează dialogul. De fapt nici eu nu ştiu de ce am vorbit atâta. Dar asta nu mai interesează.

— Interesează, zise mişcându-şi repede capul. În timp ce dumneata vorbeai, mi-a venit o idee. Ţi-am mai spus că sunt foarte bolnav, că mai am puţin de trăit şi că plăcerea mea se rezumă la cititul clasicilor. M-am gândit că mă pot folosi de dumneata după moartea mea.

Mi-am mijit ochii şi n-am zis nimic.

— Ai să mă ucizi în noaptea asta, nu-i aşa? Cuvintele cădeau rar, ca nişte ciocane, mi-au intrat în urechi şi le-am simţit în stomac ca pe nişte pietre.

— Aşa e, am răspuns cu o voce dură.

— Bine, zise. Vreau să închei un contract cu dumneata. Vreau să-mi răzbuni moartea.

Se făcu tăcere.

— Deci aşa. A fost vocea mea care a vorbit.

— Situaţia este puţin curioasă. Dumneata mă ucizi iar după

aceea vei răzbuna moartea mea. Îţi ofer un contract ca să faci asta. Un contract pentru mâna stângă a lui Dumnezeu.

— Big Shelley, am zis cu ochii aproape închişi, să nu te gândeşti la subterfugii. Eu te voi ucide.

— Ştiu.

A mai băut o înghiţitură de whisky şi acum părea mult mai bătrân. Apoi a tuşit punându-şi dosul palmei la gură. I-am spus:

— Nu e omeneşte să vorbim aşa de propria noastră moarte. Luciditatea asta nu este omenească.

— Eşti tânăr, Maynard. Încă n-ai avut vreme să cunoşti tot ceea ce este omenesc sau poate fi omenesc. Dar să ne întoarcem la problema noastră. Dumneata îţi îndeplineşti angajamentul faţă de Sindicat şi imediat după aceea te angajez ca să-l elimini pe acela pe care ţi-l voi indica.

N-am spus nimic. Aşteptam.

— N-am banii la mine, dar am să scriu o scrisoare pe care ai s-o citeşti şi care te va duce la Ron Porter. Nu ştiu dacă îl cunoşti pe Ron Porter. Ţi-am spus adineauri că era prieten foarte bun cu Sonny. Trebuie să-ţi spun că Sonny şi Ron Porter au fost singurii prieteni adevăraţi pe care i-am avut în viaţa mea. Ron e încă omul în care am încredere când e vorba de probleme importante. După ce voi muri el va rămâne cu toată puterea mea. Îmi va ocupa în mod automat poziţia. Şi va executa cu scrupulozitate tot ceea ce îi voi transmite.

Făcu o pauză şi mi s-a părut că a surâs. Apoi continuă:

— Dumneata îl ai pe fratele meu în mâini. Înainte de a continua vreau să te întreb: ce crezi despre un om care îi întinde o capcană fratelui său şi trimite un om ca să-l ucidă?

— Depinde, am zis. În principiu găsesc că nu e ceva extraordinar.

— Foarte bine, zise. Vei pleca de aici la prietenul dumitale şi îl vei ucide pe fratele meu. Am să te plătesc regeşte. Dar vreau şi mai mult. Va trebui să descoperi cine a fost blestematul din Sindicat care a aranjat asta. Cine stă în umbră. Ron Porter te va ajuta. Va fi, bineînţeles, şi el plătit pentru asta.

Nu ştiu dacă am schiţat vreun gest cu capul. Big Shelley m-a întrebat:

— Cât vrei pentru asta?

— Big Shelley – am zis.

— Ajung o sută de mii de dolari? spuse scurt. Cincizeci de mii de dolari pentru moartea fratelui meu şi cincizeci de mii de dolari pentru celălalt?

— Bine.

Îşi scoase ochelarii din buzunarul hainei. Yachtul se legăna foarte tare şi începea să mi se facă greaţă.

ŞAPTESPREZECE

Big Shelley a terminat de scris scrisoarea la ora douăsprezece şi treizeci şi cinci de minute când mi-a dat-o s-o citesc, după care am mai discutat diferite chestiuni. În timpul acesta m-a rugat să-l ucid într-un moment în care nu se aştepta şi să trag la sigur. I-am răspuns că aveam în faţă toată noaptea şi am reţinut indicaţiile sale cu privire la modul în care puteam să intru în contact cu Ron Porter. I-am vârât un glonte în inimă la ora două şi douăzeci şi şapte de minute.

Mi-am pus amortizorul în valijoară, am şters amprentele digitale pe care le lăsasem pe pahar şi pe masă şi, înainte de a pleca, mi-am mai aruncat privirea asupra volumului „Don Quijote". Era deschis la pagina cinci sute şaizeci şi trei, unde, cu creionul roşu, – erau subliniate versurile: „Ven muerte, tan escondida / que no te sienta venir / porque el placer del morir / no me torne a dar la vida". („Vino moarte pe furiş / să nu te simt venind / pentru ca plăcerea morţii / să nu mă trezească la viaţă").

Am coborât de pe yacht, am traversat cheiul şi am mers pe jos un timp. Noaptea era plină de stele. Am ajuns la casa lui Cassino pe la trei şi douăzeci, după ce am luat un taxi. Cassino a scos lanţul de siguranţă, mi-a deschis uşa şi mi-a zis:

— Este în cameră. Ezită puţin. Ei, cum a mers?

— Bine.

Am apăsat pe clanţa uşii care dădea în cameră dar Cassino făcu un gest cu capul, vârî cheia în broască şi o deschise. Am intrat.

— Doctor Lodge, hai să plecăm, am zis. Doctorul Lodge stătea în picioare cu mâinile la spate. Un muşchi îi zvâcnea pe obrazul drept.

— Unde?

— Într-un loc.

M-am întors spre Cassino şi l-am întrebat:

— Maşina ta e aici?

— E aici. Este jos, la poartă.

Pe fruntea lui Cassino apăruseră cute. Mă întrebă:

— Îl ducem de aici?

— Îl ducem.

Am tăcut câteva clipe. Apoi Lodge-Shelley mă întrebă:

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

— Poftim?

— Bine, zise, pot să ştiu ce s-a întâmplat?

— Bineînţeles.

— Am scos „Beretta” şi am zis:

— L-am ucis pe Big Shelley cu puţin înainte, înainte de asta am avut o conversaţie mai lungă.

Ardea de nerăbdare şi era un adevărat spectacol să-l vezi cum încerca să se stăpânească.

— Şi? N-a decurs totul cum trebuie?

— Ba da. Totul a decurs cum trebuie, Roger Shelley.

Se strâmbă când îşi auzi numele. Apoi îşi îndreptă ţinuta şi zise cu o voce joasă:

— Are asta vreo importanţă?

— Într-o anumită măsură, am răspuns.

— De ce?

Am răspuns cu o altă întrebare:

— De ce ai vrut să-ţi ucizi fratele?

— Am avut motive serioase, te asigur, răspunse aproape imediat. Motive foarte serioase, insistă.

— Să mergem.

I-am pus „Beretta” în piept şi peste două minute eram în maşina lui Cassino.

— Ieşim din New York, Cassino, i-am zis. Alege după aceea un drum mai puţin circulat.

Lodge-Shelley şedea lângă mine şi ochelarii îi scânteiau în întuneric. Mă întrebă:

— Ce ai de gând să faci? N-am răspuns.

— Cum ai aflat? mă întrebă imediat. Cum ai aflat că eu sunt

Roger Shelley?

— N-are importanţă.

— Ce ai de gând să faci? insistă.

— O să vezi în curând.

S-a mişcat dintr-odată cu tot corpul ca să facă nu ştiu ce, dar gestul a fost prea brusc şi i-am dat cu „Beretta” în cap. A scos un ţipăt. Cassino a mărit viteza.

— Fii calm, „Califule”, zise.

Lodge-Shelley s-a ţinut o vreme cu mâinile de cap, apoi şi l-a ridicat uitându-se înainte. L-am întrebat:

— Cine mai ştie în afară de dumneata de mărturisirile mele de la clinică?

— Nimeni, vocea aproape că nu i se auzea.

— Nici doctorul Grant? Nici infirmiera?

— Nimeni, repetă.

Am ieşit din New York şi la un moment dat i-am spus lui Cassino să oprească maşina.

— Coboară din maşină, Roger Shelley, i-am zis şi i-am deschis portiera cu mâna stângă.

— Ascultă, Maynard, zise lingându-şi buzele, nu e drept ceea ce vrei să faci, omule, n-are niciun sens, nu înţeleg ce se petrece…

Vorbea incoerent şi asta mă făcea nerăbdător. Pe şosea nu era nimeni dar putea să treacă în orice moment vreo maşină şi să creeze o situaţie neplăcută.

— Coboară, i-am zis aproape strigând.

A coborât din maşină şi a început să fugă pe şosea. M-am luat după el şi a trebuit să alerg ca să nu se depărteze. Părea un bolid negru care alerga la lumina stelelor. Când am ajuns la trei metri de el, am tras. A căzut cu faţa în jos şi a început să se rostogolească. I-am mai băgat un glonte, de data asta în piept, şi a rămas nemişcat. Cassino era deja lângă mine, în maşină.

— Cassino, l-am chemat.

Cassino a ieşit din maşină şi s-a apropiat de mine.

— Tine-l de picioare, i-am zis, iar eu îl apuc de cap.

Am luat corpul de pe şosea şi l-am aşezat în frunziş, apoi ne-am urcat în maşină, Cassino a întors şi am pornit în zbor din

nou spre New York. Fruntea lui Cassino părea o mare de sudoare. După vreo cinci minute m-a întrebat:

— Ce a fost asta, „Califule”? Ce se întâmplă?

— Să mergem la mine acasă, i-am răspuns. N-am mai scos o vorbă cât am mers. După ce am intrat în casă, l-am lăsat în cameră şi m-am dus să fac un duş rece. M-am întors lângă Cassino cu o cană de lapte în mână. Cassino îşi turnase whisky în pahar şi acum îl bea cu un aer preocupat.

— Cassino, i-am zis la un moment dat, vreau ca un om în care ai încredere să intre în legătură eu Clara Shore, dansatoare la Paris Shadows. Omul acesta să-i spună Clarei că cineva are o scrisoare de la Big Shelley pentru Ron Porter. O scrisoare pe care Big Shelley a scris-o înainte de a muri.

Cassino făcu un semn cu capul dar părea tot mai preocupat.

— Legătura trebuie să fie făcută în felul următor: omul se va duce să vadă spectacolul şi îi va spune chelnerului că vrea să vorbească cu Clara Shore. Ea se va aşeza la masa lui şi atunci o să-i spună că are un mesaj pentru Ron Porter. Îi va vorbi de scrisoarea lui Big Shelley şi ea va trebui să-i spună să revină la spectacol în ziua următoare, când îi va spune omului nostru unde şi la ce oră Ron Porter îl va primi pe purtătorul scrisorii.

Am terminat de băut laptele, mi-am pus mâinile pe obraji şi am conţinut:

— Ascultă bine, Cassino. Tipul care se va duce acolo va trebui să-i spună lui Ron Porter că, din ordinul expres al lui Big Shelley, trebuie să aducă cincizeci de bancnote de o mie pe care i le va da celui ce îi va aduce scrisoarea. Tipul va trebui să-i mai spună Clarei Shore că totul a fost pregătit corespunzător de Big Shelley şi că întâlnirea cu aducătorul scrisorii are un caracter strict confidenţial.

M-am aşezat în fotoliu şi am continuat:

— Clara Shore este unica intermediară într-adevăr secretă a lui Porter şi numai Big Shelley ştia de asta. Aşa că nu e nicio primejdie ca Porter să creadă că ar fi vorba de o capcană. Dar pentru ca să nu existe nicio îndoială, tipul va merge cu plicul acesta şi îl va da Clarei Shore.

I-am dat plicul lui Cassino. Era gol pe dinăuntru şi avea

următoarele indicaţii în locul prevăzut pentru destinatar, scrise de mâna lui Big Shelley: „Instrucţiuni pentru Ron Porter”. Urma data şi semnătura.

— Scrisoarea care trebuia să fie în plic va fi înmânată de omul care se va întâlni cu Ron Porter. Dar să nu uiţi că valorează cincizeci de mii de dolari. Ai înţeles bine?

Cassino făcu un semn cu capul că a priceput, dar părea tot aşa de preocupat. I-am zâmbit:

— Ce-i cu tine?

— Nimic, „Califule”. Dar totul se petrece prea repede.

— Te referi la Roger Shelley?

— Da. Şi la celelalte.

Făcu un gest cu mâna în care ţinea plicul şi încercă să zâmbească.

— Cassino, i-am zis, vreau să te lămuresc despre ce este vorba. L-am ucis pe Big Shelley dar, totodată, am încheiat un contract cu el ca să-i răzbun moartea. Era un om bolnav, mai avea puţin de trăit şi a făcut un contract aparent nebunesc, dar bine plătit şi care, după cât se pare, merită îndeplinit. În felul său Big Shelley era un zeu iar răzbunarea, după cum ştii, este plăcerea zeilor.

Făcu un gest cu capul că pricepe şi nu zise nimic.

— Mi-a oferit cincizeci de mii de dolari ca să-l ucid pe fratele său Roger Shelley, cunoştinţa noastră, doctorul Lodge. Banii urmează să-i primesc de la Ron Porter când va citi scrisoarea în care Big Shelley îşi exprimă dorinţele în privinţa asta. E un fel de testament cu caracter privat. Ron Porter era omul de încredere al lui Big Shelley şi, după cum ştii, va ocupa poziţia acestuia şi va executa dispoziţiile pe care le-a lăsat.

— Acum lucrurile capătă un sens, zise Cassino rar.

— Aşa e. Dar mai e ceva. În scrisoarea lui Big Shelley se vorbeşte clar de contractul de a-l ucide pe Roger Shelley, dar se mai vorbeşte de încă un contract, pe termen lung, pentru care voi mai primi cincizeci de mii de dolari. Big Shelley vrea să-l descopăr pe grangurul cel mare din Sindicat interesat în moartea sa. Probabil că este vorba de unul din grangurii cocoţaţi în vârful Sindicatului, sau poate şi mai sus. Dacă sunt

doi sau trei, voi primi câte cincizeci de mii pentru fiecare cap. Dacă sunt mulţi, mă îmbogăţesc şi tu, pe lângă mine, ai să câştigi mulţi bani.

Cassino începu iarăşi să transpire.

— „Califule”, zise rar, vrei să zici că iarăşi o să pornim contra Sindicatului.

Mi-am închis ochii şi am vorbit rar şi apăsat:

— Am făcut un contract cu Sindicatul ca să-l ucid pe Big Shelley dar n-am făcut niciun contract ca să nu-i răzbun moartea. Curentul mă trage după el, sunt un asasin profesionist, mai există şi o anumită justiţie în toate acestea şi poate că îmi vine timpul să mă pensionez. Mă duc să caut încă o sticlă de lapte.

M-am ridicat, m-am dus să caut lapte şi m-am întors în fotoliul meu.

— Big Shelley ordonă în scrisoare ca Ron Porter să mă ajute la vânătoarea asta. Bănuiesc că organizaţia lui Big Shelley este suficient de bine dotată ca să descopere cine era în spatele acestei execuţii şi să-mi dea numele lui sau al lor. N-avem nevoie de mai mult. Ne facem treaba, luăm banii şi la revedere. Big Shelley a murit convins că va fi răzbunat. S-a lăsat tăcerea. Apoi Cassino întrebă:

— Cum ai aflat că era Roger Shelley?

— Folosea cuvântul „omule”. Folosea des cuvântul „omule”, – am repetat, în povestea asta doctorul Lodge a dormit cu picioarele afară.

— Eşti foarte perspicace, „Califule”.

— Vrei să spui că am intuiţie. Acum vreau să-i telefonez lui Johnny. Vreau să primesc mâine restul de bani.

M-am ridicat, l-am sunat pe Johnny şi i-am auzit vocea somnoroasă.

— Alo?

— Eu sunt, Johnny.

— Vorbeşte.

— Te-ai trezit?

— M-am culcat acum o jumătate de oră, răspunse. Ce s-a întâmplat?

— Big Shelley a murit la ora două şi douăzeci şi şapte de minute cu un glonte în inimă.

Câteva secunde a fost linişte.

— O.K., Peter, zise. Bine că s-a terminat şi cu asta.

— Vreau banii mâine, Johnny.

— O să-i ai mâine dimineaţa.

— Sunt douăzeci de mii, Johnny.

— Ştiu.

Iarăşi s-a lăsat linişte.

— Peter, zise în sfârşit.

— Zi-i!

— Acum ar trebui să te duci să te odihneşti undeva departe.

— Iarăşi mă trimiţi la Roma? l-am întrebat. Nu, Johnny, am de lucru în New York. Am mult de lucru. Vorbim după aceea.

— Despre ce este vorba? mă întrebă.

— Să-mi aranjez nişte socoteli.

Părea că îmi cântăreşte răspunsul. Apoi zise:

— Nu cumva te gândeşti la băieţii lui Joe Memphis?

— La cine?

— La cei trei băieţi care te-au bătut.

— Ah, la ăia, Johnny, ştii că am o memorie de elefant. Dar nu mă gândesc la ei.

— Joe Memphis mi-a telefonat.

Nu pricepeam despre ce era vorba şi i-am zis:

— Johnny, nu înţeleg nimic din ce spui. Te-ai trezit sau încă dormi?

— Stai puţin. Mi-a telefonat Joe Memphis. Mi-a zis că au fost trei băieţi de ai lui care ţi-au făcut serviciul acela. Au avut ordin, zicea. Şi că băieţii se tem că poate te-ai supărat.

— Nu erau oamenii Sindicatului?

— Nu, zise, doar când mi-a telefonat Joe Memphis am aflat şi eu. Memphis are un grup pentru operaţiuni de co-acţiune şi este foarte bine protejat. Nu-l cunoşti? E un om micuţ şi tare slab, cu o voce foarte tristă care parcă se căieşte mereu când se întâmplă lucruri de genul acesta.

— Bine, dar el le aranjează, am zis.

— Bineînţeles, zise Johnny. Mi-a telefonat şi m-a rugat să nu

fii supărat.

— Asta a mai zis-o „ochiul albastru”.

— Cine?

— N-are importanţă.

— Gata, zise. Acum vreau să mă culc.

— Bine.

L-am întrebat dintr-odată:

— Dar cine i-a trimis pe cei trei?

— Asta n-o ştie nimeni, Peter.

— Bine. Să nu uiţi de bani.

Am pus receptorul şi m-am uitat la Cassino.

— Ascultă, Cassino, pe cine vrei să trimiţi la Paris Shadows?

— Mă gândeam la Holly Davis.

— Cine e?

— E un băiat fin. Ştie să vorbească, e stilat. A fost „book maker”.

— Bine, dar trebuie să dispară imediat după cea de-a doua întâlnire cu Clara Shore. Să plece din New York şi să se întoarcă când îi vei spune tu. Să-ţi dea adresa unde se duce.

— Pentru ce?

— Din multe motive. Cassino se gândi câteva secunde.

— „Califule”, atunci trebuie să-l plătim bine.

— Plăteşte-l bine. Să dispară imediat ce-şi termină treaba. Eu nu vreau să mă duc, nu vreau să te duci nici tu, fiindcă oamenii au memorie. Unul din clopoţeii mei îmi spune că nu trebuie să lăsăm urme pe drum.

M-am sculat şi am început să mă plimb prin cameră. La un moment dat m-am oprit în faţa telefonului. Am făcut, maşinal, un număr de telefon.

— Alo? se auzi de partea cealaltă a firului.

— Johnny, am zis. Ascultă, pe individul ăsta, Joe Memphis, chiar aşa îl cheamă?

— Cred că da, zise rar. De ce?

— Memphis e nume, poreclă?

— Bine, omul e din Memphis.

— Deci aşa.

După câteva clipe de tăcere Johnny întrebă:

— Ce se întâmplă, Peter?

— Poate că o să am nevoie de păsărică asta, Johnny.

Iarăşi s-a făcut tăcere.

— Peter, zise în sfârşit, Joe Memphis nu e un peştişor mărunt. Când îl vezi nu dai un ban pe el, în realitate, însă, nimeni nu se leagă de el. El e cel care se leagă de alţii. Făcu o pauză. Ce ai de gând?

— Să vorbesc cu el. Să aflu câte ceva.

— Fii calm, Peter.

— Trebuie să vorbesc cu el, Johnny. Câteva clipe am tăcut amândoi.

— Peter, zise în sfârşit Johnny foarte rar, dacă ai de gând să scoţi ceva de la Joe Memphis şi el nu vrea să-ţi spună, cred că îţi pierzi timpul de pomană.

— Bine.

— Serios, Peter. Memphis este legat de un angrenaj exploziv. Chiar şi Sindicatul cultivă relaţiile cu el. Charlie, de exemplu, este totdeauna foarte atent când este vorba de Memphis. Cred că şi telefonul pe care mi l-a dat Memphis în legătură cu tine e mai mult o justificare pentru Charlie decât altceva. Iar dacă ţi-am transmis ceea ce mi-a zis Memphis este tocmai pentru ca tu să nu te superi pe cei trei băieţi, căci asta nu i-ar face plăcere nici Sindicatului.

Mi-am clătinat capul pentru mine.

— Johnny, pot să te întreb ceva?

— Întreabă, zise.

— Spune-mi cum reuşeşti să te ţii la suprafaţă în marea asta de ambiguităţi?

— Ai chef de vorbă, zise. Ţi-am spus lucrurile aşa cum sunt. Şi te sfătuiesc să ţii seamă de ele. Lasă-l pe Memphis în pace, fie şi numai pentru faptul că nu ajungi la el bătând la uşă. Terenul trebuie pregătit şi n-ai cum să-i vorbeşti dacă omul nu vrea. Şi chiar dacă reuşeşti să ai o discuţie, el o s-o conducă. Când ridică un deget, ies imediat în drumul tău câţiva indivizi şi lucrurile se pot termina prost. Acum, zi-mi şi mie cum vrei să vorbeşti cu el? Vrei să-i telefonez ca să te primească şi să scoţi de la el ce te interesează ca să-ţi aranjezi treburile? Crezi că nu

ai altceva mai bun de făcut?

— Johnny, am zis aproape scrâşnind printre dinţi, nu vreau să-i telefonezi. Eu vreau să pun mâna pe el.

— Asta-i şi mai rău, băiete, zise. În primul rând mă îndoiesc că ai să reuşeşti să pui mâna pe Memphis. Cum să pui mâna pe el dacă vine cu patru gorile agăţate de coadă. Şi chiar dacă ai să ieşi din situaţia asta, o să te trezeşti cu Sindicatul în spate şi treaba se îngroaşă.

— Aşa e. Dar dacă nu o să ştie că eu sunt la mijloc?

— Cum ai de gând să faci ca să nu se ştie? întrebă Johnny aproape ţipând.

— Nu striga, Johnny, că nu sunt surd.

— Nu eşti surd, eşti încăpăţânat.

— Aşa e.

— Crede-mă, Peter. Mă tem să nu intri în mari complicaţii dacă ai să încovoi să te atingi de Joe Memphis. Urmă o pauză şi Johnny schimbă tonul. Ascultă, în afară de faptul că te izbeşti de oamenii care îl păzesc, am impresia că ai să te izbeşti şi de alte lucruri. Hai mai bine nici să nu mai vorbim de asta.

— Vacile sacre, am şoptit.

— Ce-ai zis?

— Vacile sacre, am ţipat.

— Bine că ai priceput, în sfârşit.

— Asta am priceput-o, băiete, am zis rar. Dar faptul că am priceput nu mă împiedică să-l caut pe Joe Memphis.

Mi s-a părut că Johnny caută o ieşire. Până la urmă m-a întrebat:

— N-ai putea să-mi spui ce vrei de la Memphis?

— Nu trebuie să-ţi spun, Johnny. Cu cât ştii mai puţin, cu atât e mai bine pentru tine. Nu e asta teoria ta în ceea ce mă priveşte? Nu-mi spui mereu „Nimeni nu ştie, nimeni nu ştie”?

— Vreau să te ajut, zise pe un ton plin de răbdare.

— Bine. Să trecem peste asta. Să ştergem cu buretele numele lui Joe Memphis. Acum vreau să te întreb altceva: cunoşti pe cineva la Memphis?

— Memphis, oraşul?

— Da, Memphis, oraşul.

— Nu, zise după ce se gândi puţin. Sindicatul nu are pe nimeni acolo. Cel puţin după câte ştiu eu.

— Bine, atunci nu mă poţi ajuta. Consideră că n-am discutat nimic în privinţa asta.

Cassino îmi făcea semne cu mâna dreaptă.

— Peter, zise Johnny, putem face altceva să punem mâna pe unul din băieţii lui Memphis şi să scoatem de la el ce vrem. Iar apoi, evident, îl scoatem din circulaţie. Dar nici asta n-o să fie uşor.

— Nu, Johnny. Nu. Indivizii ăştia nu ştiu nimic, nu ştiu nici ziua în care s-au născut. O să încerc pe altă cale. Şi banii? Dacă vrei, mă duc singur după ei.

— Vrei să te duci la prânz, la Fox Bar?

— Mă duc.

— Bine, atunci mă culc. Vezi, poate te răzgândeşti în chestia cu Joe Memphis.

— La prânz, la Fox Bar, am zis şi am pus receptorul.

Cassino tot îmi făcea semne.

— Ce e? l-am întrebat.

— Vrei pe cineva de la Memphis?

— Da. Pe cineva de acolo, care locuieşte acolo şi să fie un om de încredere.

Cassino îşi trecu mâna prin părul lucios.

— Gata, am pe cineva, zise şi zâmbi.

— Asta vreau, Cassino.

Cassino. Îşi muşcă buza de jos şi o umbră de nelinişte îi trecu pe faţă ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva neplăcut.

— E vorba de ceva urât? Vreau să spun, îţi iei arma şi toate celelalte?

— Nu, Cassino. Vreau pe cineva care să-mi dea nişte informaţii, care să-şi amintească de oameni şi de fapte, care să mă ajute să răsfoiesc ziarele şi să vorbesc cu oameni care ştiu anumite lucruri. Vreau să mă ajute să vizitez oraşul Memphis, dar în zonele sale ascunse, acolo unde nu pătrunde lumina.

— Am aşa ceva, insistă Cassino liniştindu-se. O femeiuşcă de vreo şaptezeci de ani, aproape paralizată, căreia îi place să vorbească de timpurile trecute şi de unchiul Stan. Mai ales de

unchiul Stan.

— De unchiul Stan?

— De unchiul meu Stan. Este mătuşa mea. Îi spui că vii din partea mea, dar trebuie să găseşti un motiv onorabil. E o doamnă de pe vremuri. Bate cu bastonul în podea dacă nu-i vine servitoarea la prima chemare. Ea crede că sunt funcţionar la asigurări sau aşa ceva. Înţelegi?

— Bineînţeles. Cred că ochii mei luceau de surescitare. O să mă prezint ca istoric sau scriitor. Sau ca cercetător în genealogie. Că îmi caut un strămoş la Memphis.

— Merge, zise Cassino cu aerul unui om odihnit. E ceva ce poate da rezultate.

— Şi unchiul Stan?

— A murit la St. Louis, acum vreo zece ani, la beţie. Se amestecase într-o încăierare sau aşa ceva. Dar tu să-i spui că a fost cel mai bun şi cel mai cinstit dintre oameni. Jumătate din viaţă şi-a petrecut departe de casă dar mătuşa mea n-a văzut nimic altceva în viaţa ei. Îl poartă la piept, într-un medalion. Avea faţa roşie şi mustăţi mari.

— De când n-ai mai văzut-o?

— De mulţi ani. E sora tatălui meu. Tata a emigrat în tinereţe, apoi s-a căsătorit, dar m-a dus de câteva ori la Memphis când eram copil. Când încă mai purtam pantalonaşi de catifea şi ciorapi albi. Iar când am fugit de acasă…

— Cassino, l-am întrerupt, nu e nevoie să-mi povesteşti toată viaţa ta. Mă duc la Memphis şi-ţi dau un telefon de acolo. Între timp aranjezi aici lucrurile cu Clara Shore ca să am o întâlnire la nivel înalt cu Porter.

Cassino s-a sculat.

— Când pleci?

— Imediat ce-mi dă Johnny banii. Plec imediat la Memphis. O să mă întorc la timp ca să mă întâlnesc cu Porter. Cum o cheamă pe mătuşa ta?

— Dulcineea. Am zâmbit.

— Asta-i bună, Cassino.

N-a priceput, dar nici n-a întrebat unde-i poanta. Şi-a trecut doar mâna prin părul lucios.

OPTSPREZECE

„Nu te mai căuta, Maynard, acolo unde nu eşti, nu te mai ascunde în ungherele sufletului tău, în ungherele străzilor în care te pierzi. Jocul acesta nu duce la nimic. În afară de asta este obositor şi inutil. Adu-ţi aminte de povestea omului care a vrut să fugă de umbra sa, o poveste foarte veche, se spune că omul aleargă şi acum, că aleargă în afara timpului, dar că umbra nu-l părăseşte niciodată. Ştii bine că cea mai mare parte dintre oamenii care te înconjoară sunt nişte lepădături. La urma urmelor, din clipa în care mama te aduce pe lume începi să înveţi să trăieşti în infern, să coexişti cu tot felul de infernuri dinăuntrul şi din afara oamenilor, că oamenii schimbă între ei o marfă ce se numeşte slăbiciune congenitală omenească, care se manifestă prin trădare, prin scârbă, prin respectarea apatică a convenienţelor, prin minciună, prin îndoială. Printre acestea apar şi momente scurte de bucurie care au fost inventate ca să facă mai puţin monotonă această mare şi excepţională tristeţe, stigmatul omului contemporan. Mă joc cu tine, Maynard, numai ca să văd dacă pot să-ţi nimicesc emfaza, am zis bine, emfaza aşa-zisei judecăţi critice, deoarece totdeauna sfârşeşti prin a face din autoanaliză un imens carnaval de lamentaţii. Nu eşti curajos, Maynard, eşti un laş. Majoritatea oamenilor sunt ticăloşi, dar cel puţin nu caută să se ascundă în ungherele sufletelor lor sperând într-o boare de sentimente bune în care să se răcorească. Preferă să nu se gândească la asta, şi gata. Mănâncă ce pot, dorm pe unde pot, se culcă cu femeile cu care pot, iar restul nu-i interesează. Dar tu, Maynard. Sfârşeşti totdeauna aşa, te transformi într-un tribunal mut în care tu eşti şi acuzat şi judecător şi avocatul şi curtea cu juraţi. Tot tu eşti şi publicul. Mai ales publicul, fiindcă lucrurile acestea fără public n-au niciun farmec. Şi înainte de a continua să te sfidezi vreau

să-ţi spun că ştiu ce se va întâmpla: te vei considera vinovat, dar cu circumstanţele atenuante ale tristeţii tale, căci asta e ceva aristocratic, şi-ţi șade bine, cu Beethoven în stângă şi Proust în dreapta, cu o mare marjă de melancolie şi cu certitudinea că omul este solidar numai cu solitudinea sa. Lăsaţi-l să treacă, zice gloata, lăsaţi-l să treacă, deoarece suferă profund şi e mare, îşi priveşte durerea în ochi şi are curajul să mai trăiască. Eşti o floare de rahat, Maynard. Iar prin piruetele pe care le faci cauţi doar să-ţi dovedeşti că nu eşti mai rău decât alţii”.

— Ai căzut pe gânduri, Maynard. Vorbeşte. Era vocea Olgăi.

M-am întins să mă liniştesc simţind fizic că mă trezesc. Îmi simţeam corpul gol pe pat şi al ei lângă mine. Făcusem o baie fierbinte şi nu mai aveam în pori praful din Memphis, acum Memphisul era foarte departe iar Olga lângă mine. Iar în mine se zbuciuma o mare de cuvinte ce se căutau unele pe altele sforţându-se aproape singure să-şi găsească un sens. „Adevărul este în stare să fie doar ce văd. Sunt gol, culcat în pat, cu Olga, goală şi ea lângă mine”.

— Vorbeşte, Maynard, la ce te gândeşti? Am zâmbit cu ochii închişi.

— La Ravel. Olga a dat din cap.

— Eşti nebun, Maynard. Spune-mi.

— La Ravel, fetiţo. Caut să-mi reduc toate gândurile la expresia lor cea mai simplă. Ravel are dreptate. A scris un „Bolero” cu o repetiţie neîncetată de note, doar mişcările se schimbă.

— Şi mai departe?

— Mai departe este ca şi în viaţă. Am zis asta şi am deschis ochii. Notele sunt aceleaşi totdeauna. Numai mişcările se schimbă. Iar restul este o problemă de orchestraţie.

Ne-am îmbrăţişat.

— Eşti un tigru, Maynard. Un tigru tandru. Mi-a plăcut ce mi-a spus.

NOUĂSPREZECE

Îi vedeam ochii căprui mari, şi strălucitori, în care se agita lumina inteligenţei sau a unei viclenii extraordinare. Părea că în ei se ascund secole de nu ştiu ce. Putea fi luat drept fratele mai mare al lui Humphrey Bogart, un individ care zăcuse două sute de ani în închisoare, alte două sute îşi petrecuse în expediţii făcute în Africa şi încă patru sute îngropat până la gât într-o mlaştină. Îl vedeam dincolo de gravitatea sa exterioară, altoit în nisip, rece şi prezent, ca o colină apărută pe neaşteptate, niciodată atinsă de soarele de dimineaţă.

— Scrisoarea, am zis.

Îşi întinse mâna ca să ia scrisoarea.

— Dar pistolul pentru ce? mă întrebă.

— Ca să-mi dai înapoi scrisoarea după aceea. Nu pot să las o asemenea scrisoare în mâinile tale.

Îşi încreţi sprâncenele şi începu să citească scrisoarea. La un moment dat îşi ridică ochii spre mine şi zise:

— Lasă-te de astea. Ai să lucrezi pentru mine.

— Dă-mi scrisoarea.

— Foarte bine.

Îmi dădu scrisoarea.

— Ai citit totul? l-am întrebat.

— Am citit, zise. Am aici cincizeci de mii de dolari.

— În regulă.

Făcu un gest cu intenţia de a se scula de la birou, dar se răzgândi şi îşi fixă ochii căprui şi lucitori asupra mea.

— Bănuiesc, zise încruntându-şi sprâncenele, că moartea lui Roger Shelley nu va ridica probleme.

— Nu înţeleg.

Făcu un gest de nerăbdare.

— Că ai procedat în aşa fel încât ancheta să nu ajungă la Big Shelley. Că numele lui nu va fi amestecat în afacerea asta. Am citit că a fost găsit corpul lui Roger şi acum se fac investigaţii.

— Sunt un profesionist, Porter.

— Ceea ce mă interesează este numele lui Big Shelley. Amintirea numelui său.

— Nu e niciun pericol.

— Sper să fie aşa.

Se sculă, deschise seiful încet şi mă întrebă peste umăr:

— De ce ai venit mai repede decât ne înţeleseserăm?

— Ca să nu fiu surprins. Vroiam să vorbesc numai de dumneata, Porter.

Se întoarse spre mine cu un pachet de bancnote în mână. Stătea aproape sprijinindu-se de seif, uşor adus din spate cu ochii mari şi atenţi.

— Din momentul în care ai intrat în legătură cu Clara Shore nu mai aveai de ce să te temi, orice s-ar fi întâmplat. N-aveai niciun motiv să intri aici ca un hoţ.

— Am aşteptat două ore, afară, în grădină, şi am folosit o cheie falsă imediat ce ai intrat. Am luat tiparul broaştei noaptea trecută.

Bineînţeles, n-am făcut-o eu ci cineva dintre oamenii mei.

— Pentru ce atâtea precauţii?

Mă întrebă şi începu iarăşi să-şi încrunte sprâncenele.

— Fiindcă nu ştiam în ce afacere mă bag. Evident, dumneata erai foarte curios să afli ce se spune în scrisoarea asta. Dar puteai foarte bine să te gândeşti şi la măsuri de precauţie.

— Ţi-am mai spus că ai folosit singura cale sigură, – răspunse.

Mi-am mijit ochii.

— Aşa e. Ştiu asta. Eşti un om prudent. Dacă aştepţi pe cineva să ne facă gardă de onoare, aş zice că ar fi mai bine să eviţi asta.

Aveam „Beretta” aţintită asupra lui.

— Ascultă, zise şi făcu un gest cu mâna ca şi cum ar fi vrut să mă îndepărteze. La urma urmelor ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă apare cineva ca să ne întrerupă

discuţia am să te trimit pe lumea cealaltă Porter.

Zâmbi pentru prima oară. Un zâmbet rece, reţinut, plin de subînţelesuri.

— Văd că eşti într-adevăr profesionist. Bine, am să dau un telefon ca să nu fim deranjaţi.

Începu să facă numărul la telefon. I-am zis:

— Ai grijă ce vorbeşti, Porter.

— Bineînţeles.

A vorbit cu un individ numit Rudy şi i-a zis că anulează ordinul pe care, i l-a dat. S-a uitat la mine şi la „Beretta" şi a încheiat discuţia spunând: „Nu, nu mai veni".

— S-a rezolvat, zise punând receptorul. Şi-a dus încet mâna subţire la frunte. Ia cele cincizeci de mii de dolari. Şi spune-mi cum vrei să facem ca să aflu şi eu cum de s-a ajuns la asta. Organizaţia noastră…

— Porter, l-am întrerupt, ai dat ordin ca să fie aici nişte oameni la venirea mea. N-ai respectat înţelegerea.

— Nici dumneata n-ai respectat-o.

— Dar eu aveam motive s-o fac. Precauţiile sunt totdeauna prea puţine. După cum s-a dovedit.

Îşi ridică puţin capul şi surâse iarăşi.

— Suntem chit. Nu avem încredere unul în altul. Asta înseamnă că suntem oameni maturi. Şi sunt mulţumit că Big Shelley te-a contractat pentru misiunea asta. Se pare că eşti realmente omul în stare să ducă afacerea până la capăt.

M-am uitat la ceas. Mai erau cincizeci şi cinci de minute, până la ora stabilită de Porter şi comunicată lui Holly Davis la a doua întâlnire cu Clara Shore.

— Te grăbeşti? Mă întrebă.

N-am răspuns la întrebare. În schimb l-am întrebat eu:

— Indivizii cu care ai vorbit acum la telefon ştiau că am să vin aici?

— Nu înţeleg. Coborâse mult tonul.

— Nu le-ai spus să vină aici deoarece aştepţi pe cineva?

Îşi închise ochii.

— Dragul meu, zise strâmbând uşor gura spre stângă, – eu nu ştiam cine vine aici. Ce poveste mai e şi asta?

— Dar le-ai spus că vine un om trimis de Big Shelley?

— Bineînţeles că nu, zise pe un ton aproape aspru. Lucrurile acestea nu se spun. Ceea ce vine de la Big Shelley pentru mine, aici rămâne. Aşa a fost toată viaţa.

O umbră de amărăciune apăru pe obrajii săi dar Porter ridică imediat ochii şi ea dispăru.

— În sfârşit, pui numai întrebări, intri aici pe furiş şi se pare că nu ne mai înţelegem, zise rar privindu-mă. S-ar putea şti ce mai vrei, în afară de cei cincizeci de mii de dolari?

— Porter, am zis şi eu pronunţând rar, mai ai şi alţi bani în seif?

Mă privea cu o faţă gravă.

— Ce glume mai sunt şi astea? întrebă.

— Răspunde.

Se uită la ţeava amortizorului şi închise iarăşi ochii.

— Mai am acolo ceva dolari. Vreo două-trei mii.

— Asta e. E puţin.

— Ai de primit cincizeci de mii de dolari. Acesta este ordinul lui Big Shelley.

Mi-am dus mâna stângă a bărbie.

— Porter, unde este carnetul de cecuri? Amuţi.

— Ai carnetul de cecuri în sertarul biroului? Trecu aproape un minut până răspunse.

— Da, zise în sfârşit.

— Atunci completează un cec pentru cincizeci de mii de dolari.

Se făcu linişte. O linişte grea de parcă lipsea aerul.

— Dar ai aici cincizeci de mii de dolari în bancnote, – zise.

— Ştiu. Dar mai completează un cec pentru cincizeci de mii de dolari.

Deschise sertarul, scoase carnetul de cecuri, îl puse pe birou şi întrebă:

— Pe numele dumitale?

— Nu. Pe numele lui Jerry Jardine.

Trecuseră vreo două sau trei minute până să ne întoarcem la discuţia noastră. Îmi dădu cecul şi mă întrebă:

— Pot să ştiu ce ai de gând să faci cu cecul acesta?

Am zâmbit.

— Îl voi da lui Jardine, am răspuns. Nu e logic?

— Şi se poate şti unde vrei să ajungi?

— Am să i-l dau lui Jardine şi am să primesc cele cincizeci de mii de dolari pentru el.

Îşi clătină capul.

— Scuză-mă, – zise apăsat, – dar e greu de înţeles unde vrei să ajungi.

Am stat câteva clipe, apoi i-am spus:

— Porter, mi s-a impus o misiune împotriva voinţei mele: să-l ucid pe Big Shelley. Fiindcă nu prea aveam chef să fac asta, au apărut trei gorile să-mi amintească. Mi-au amintit şi au dispărut pe uşa secretă pe care intraseră. Trebuie să-ţi spun că misiunea de a-l ucide pe Big Shelley mi-a fost impusă de Sindicat şi am crezut că cele trei gorile aparţineau acestei organizaţii a crimei.

Am făcut o pauză. Porter a profitat ca să mă întrebe:

— Şi după aceea?

— Bine, după aceea, am zis cu aerul unui om ce povesteşte unui copil, după aceea am ajuns într-o clinică ca să mă tratez de ulcer. Trebuie să-ţi spun că cele trei gorile m-au lăsat într-un hal fără de hal şi mi-au dat peste cap ulcerul care şi aşa mă chinuia. La clinică mi-au făcut somnoterapie şi medicul, care m-a tratat, s-a folosit de această circumstanţă ca să scoată de la mine lucruri care nu-l priveau şi m-a obligat să-i spun că trebuie să-l ucid pe Big Shelley. Am ieşit din clinică fără să ştiu că am povestit toate acestea şi altele pe deasupra. Ron Porter tăcea. Am continuat:

— Mai târziu cineva a dat un telefon anonim! un individ dădea nişte informaţii pe gratis. Că Big Shelley ar fi la o anumită oră şi într-un anumit loc aşteptându-mă ca să-l ucid. Omul nu ştia că urma să fie ucis. Aştepta pe altcineva, dar urma să mă duc eu.

Porter întrebă:

— Pot să aprind o ţigară?

— Poţi, am răspuns. Ia de aici. Şi am deschis cutia de ţigări care era pe birou.

Îşi puse ţigara între buze, o aprinse cu brichetă mare de pe

birou şi se sprijini de spătarul scaunului, gata să asculte continuarea poveştii.

— Cu puţin noroc şi cu puţină intuiţie am reuşit să aflu cine a dat telefon. Era Roger Shelley, fratele lui Big Shelley, care dispăruse de pe scenă cu mulţi ani în urmă şi acum îmbrăcase halatul respectabil de medic numindu-se doctor Michael Lodge. Roger Shelley îl ura pe fratele său şi, când a aflat ce-i spusesem, s-a hotărât să profite de circumstanţe şi să se răzbune. A aranjat o întâlnire particulară cu Big Shelley, cu intenţia de a nu se duce, iar apoi a telefonat, spălându-se pe mâini ca Pilat din Pont.

Iarăşi am făcut o mică pauză.

— Iar acum, am continuat, întrucât am reuşit să aflu cine era omul înainte de a mă întâlni cu Big Shelley, am pus mâna pe el fiindcă mă temeam, natural, de o capcană. Astfel, dacă eu nu m-aş fi întors de la întâlnirea cu Big Shelley, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, Roger Shelley urma să fie trimis pe lumea cealaltă, conform instrucţiunilor pe care le lăsasem. S-a întâmplat, însă, că eu m-am întors dar şi Roger Shelley a fost trimis pe lumea cealaltă. Ca să vezi.

Porter bâigui ceva cu ţigara între dinţi.

— Ce-ai zis? l-am întrebat.

— Ce poveste complicată, zise cu aerul unui om care repetă o frază.

— Suntem de-abia la început, am zis. M-am dus la întâlnirea cu Big Shelley înarmat cu următoarele date şi secrete: aveam un raport alcătuit de un om foarte meticulos, Edwin Bert, în care era bine pictată viaţa lui Big Shelley. Mai aveam numele sateliţilor care se învârtesc în jurul stelei: Ron Porter, Jerry Jardine, Mildred Shelley, alias Mildred Bruce, Eilleen Sandor şi Sunny Sunflower, un fătălău extraordinar de curajos care s-a sinucis în faţa mea numai ca să nu-l trădeze pe Big Shelley. Evident, îl aveam la naftalină şi pe prietenul nostru Roger Shelley.

Porter îşi turti ţigara în scrumieră şi am avut impresia că ar fi vrut să turtească altceva, nu ţigara.

— Big Shelley, am zis în continuare, mi s-a părut un om

pentru care victoriile din viaţă nu mai reprezentau nimic. Era foarte bolnav, a acceptat cu demnitate faptul că a căzut într-o capcană şi că nu mai putea scăpa din colivie. Şi atunci s-a hotărât să scrie scrisoarea pe care ai citit-o şi mi-a cerut să-l ucid într-un moment în care nu se aştepta. Am trecut prin momente foarte dificile, Porter, dar asta nu te priveşte pe dumneata. Evident, l-am ucis când nici nu se gândea. Îl avea pe „Don Quijote" deschis pe masă, un paragraf era subliniat cu roşu şi, dacă dăm frâu liber imaginaţiei, am putea spune că Cervantes a fost martorul execuţiei unui om bolnav care şi-a pregătit răzbunarea după moartea sa. Ca să vezi.

În dreapta mea, pe o măsuţă sprijinită pe un mic trepied era un ceas mic, aurit. În liniştea care a urmat se auzea ticăitul secundelor.

— Când am venit de la întâlnirea cu Big Shelley l-am ucis pe Roger Shelley îndeplinind prima parte a contractului. La puţin timp după aceea am aflat, din întâmplare – şi aici aş vrea să întreb dacă putem şti vreodată adevăratul rost al întâmplării – că cele trei gorile care au apărut la începutul poveştii noastre, erau acoliţii lui Joe Memphis. O chestiune fără importanţă la prima vedere, dar unul dintre clopoţeii mei a sunat imediat. Ştii, Porter, că intuiţia mea, care ştie mai multe decât mine, e ca un baston de orb, când atinge lucrurile, le transmite imediat. Este adevărat că cuvântul Memphis mai apăruse de două ori în povestea asta. Prima oară în raportul lui Brett, în care se spunea că la un moment dat numele lui Big Shelley apăruse în legătură cu nişte fraude comise de o societate din Memphis într-o afacere numită „protecţia drepturilor omului muncii". Chestiunea fusese înmormântată din cauza unor legături politice importante şi în urma intervenţiei unui avocat pe care îl chema Ron Porter. Nu ştiu de ce, dar am vrut să aflu dacă pe om îl chema într-adevăr Joe Memphis, însă mi s-a spus că i se zicea aşa fiindcă era de loc din Memphis. În creierul meu s-a construit imediat o punte fragilă care îl lega pe Joe Memphis de Ron Porter. Evident, puteam să greşesc, dar vroiam să aflu realitatea. Intuiţia curioşilor este ca imaginaţia poeţilor: apare o idee cum apare un vers. După aceea trebuie să construieşti

poemul.

Porter era întruchiparea imobilităţii. Numai lumina ce lucea în fundul ochilor căprui şi mari dădea un semn de viaţă.

— M-am dus la Memphis, am continuat, în timp ce altcineva îmi pregătea întâlnirea cu dumneata. N-am dormit două nopţi, mi-am petrecut timpul întrebând şi cercetând. Am vorbit cu o bătrânică care ştia câte ceva despre societatea pentru „protecţia drepturilor oamenilor muncii". Îşi amintea de vremurile acelea, îşi amintea de toate scormonind în memorie. Mi-a vorbit apoi de un bătrân ziarist care ştia amănunte interesante. Am fost să vorbesc cu ziaristul, un om destul de învăţat în felul său, am vorbit de Dante şi Homer, apoi l-am introdus în opera lui Apollinaire şi Verlaine, a lui Tagore, Lorca şi Eliot. În două ore am înjghebat o prietenie, care ar fi putut să pară de mulţi ani, cimentul în care se topesc spiritele a doi intelectuali frustraţi. Apoi mi-a dat o fotografie, şoptindu-mi ceva peste umăr, la ureche, ceva cu multe semne de întrebare şi am fugit repede la New York cu fotografia în buzunar, o fotografie veche de ziar în care se văd nişte bărbaţi, sugerând vag o petrecere, dar care, în realitate, a fost luată de la poliţie, unde bărbaţii respectivi au fost chemaţi pentru cercetări, după care s-a tras cu buretele peste toată afacerea asta. Fotografia a fost scoasă din colecţia unui ziar şi a fost făcută de un fotograf care murise demult şi trecuse multă apă pe gârlă de la întâmplările respective.

Am tăcut câteva secunde şi Porter şi-a mai scos o ţigară din pachet. Gesturile sale păreau măsurate cu metrul.

— M-am întors la New York şi am arătat fotografia unui prieten. În fotografie erau şase bărbaţi, dar i-am recunoscut numai pe doi, pe Big Shelley şi pe Ron Porter. Probabil că printre ceilalţi patru era şi acela pe care îl căutam. Dar prietenul meu, care îşi pilea unghiile când i-am arătat fotografia, s-a oprit pentru o clipă ca să-mi spună că cel mai mititel dintre ei era Joe Memphis. Am început să-mi frământ creierii dar, în acelaşi timp, mă gândeam că mai rămăseseră puţine ore până la întâlnirea noastră, deoarece întâlnirea fusese deja stabilită. Am reuşit doar atâta: să mă conving că aceasta era, în realitate, organizaţia Big Shelley. Iar eu aveam un

contract personal încheiat cu omul acesta. Pur şi simplu mă vedeam vârât într-o afacere la care n-am mai visat niciodată.

— În care? mă întrebă Porter.

Am coborât glasul după obiceiul ancestral moştenit de la generaţiile trecute când trebuie să spui un cuvânt greu şi am zis:

— Mafia…

— Acum, mi-am zis, trebuie să gândesc numai cu capul meu deoarece nu mai am timp să mă informez de la alţii. Cu datele de care dispuneam, am început să refac cu meticulozitate tabloul. Dacă Big Shelley, Ron Porter şi Joe Memphis erau mafioţi, care ar fi motivul pentru care cel de-al treilea mi-a trimis trei gorile ca să mă convingă să termin cât mai repede cu primul? Să nu mai fi aparţinut Big Shelley la această organizaţie? Nu se poate, asta, mi-am zis. Cine intră în Cosa Nostra rămâne acolo pentru toată viaţa. Mi-am închis ochii ca să-l văd mai bine pe Big Shelley, impresia pe care mi-o lăsase, imaginea de dinaintea morţii, ultima sa imagine. Big Shelley era un mafiot, chiar şi în raportul lui Brett se vorbea de călătoriile făcute de Albert Simms în Italia, când bănuiesc că a trecut şi prin Sicilia. Cum nu mă îndoiam că Big Shelley fusese un mafiot, m-am gândit, întrucât îmi lăsase impresia unui om sfârşit, dezgustat de viaţă, că poate a descoperit ceva ce l-a făcut să nu mai vrea să aibă vreo legătură cu mafia. Şi cu cât mă gândeam mai mult la Big Shelley, la refugiul său în lumea clasicilor, la indiferenţa sa faţă de moarte, la contractul pe care l-a făcut cu mine ajungeam la unica concluzie logică: Big Shelley ştia că va muri. Evident, era foarte bolnav, mi-a zis că avea cancer şi altele, dar el ştia că va muri în alt mod. De mâna Mafiei. Mafia vroia să-şi omoare liderul slăbit sau care o luase pe alături. Big Shelley simţise asta şi când m-a văzut cu pistolul aţintit asupra sa a înţeles că era mâna Mafiei. Imediat, însă, a priceput că eu nu ştiam şi asta l-a distrat. Apoi m-a aruncat într-un abis, dincolo de moartea sa, bucurându-se anticipat că mă aruncase în braţele Mafiei gândindu-se că astfel mă dă pe mâna diavolilor. Nu mi-a vorbit nimic de Mafia deoarece nu avea niciun rost, căci eu urma să-l ucid nu din cauza Mafiei ci a

Sindicatului, trebuia să execut un contract făcut cu Sindicatul. Dar m-a împins spre Cosa Nostra, unde ar trebui să rămân trimiţând în timpul acesta câţiva mafioţi pe lumea cealaltă.

M-am oprit puţin ca să răsuflu. Porter avea ochii mijiţi de parcă ar fi visat la o ţară îndepărtată în care nu ajung cuvinte ce-l pot deranja.

— Da, trebuie însă să fiu sigur, îmi ziceam în timp ce făceam baie spălându-mi sudoarea de trei zile. Tabloul începea să se contureze, rămâneau doar chestiuni de logică, mai aveam nevoie de o imaginaţie controlată de bun simţ şi ajungeam la ţintă. Foarte bine, mi-am zis: Big Shelley vrea să renunţe, fie că nu mai este capabil să conducă, fie că nu mai dă randamentul prevăzut, şi Mafia vrea să-l ucidă. Dar Mafia nu vrea să rezolve problema cu mâinile sale. Mafia nu vrea să lase nicio urmă, oricât de mică ar fi. Şi atunci găseşte următoarea soluţie: Ron Porter îi va lua locul lui Big Shelley în conducerea afacerilor, va rămâne cu puterea şi autoritatea acestuia, aşadar el trebuie să-l elimine pe Big Shelley. În imaginaţia mea îl şi vedeam pe unul dintre italienii aceia cu capetele pătrate, cu scobitoarea între dinţi şi muşchii puternici spunând nu ştiu cui că Ron Porter îl va lichida pe Big Shelley. Şi din clipa aceea Ron Porter devenea şeful care îi lua locul lui Big Shelley.

— Mă faci să râd, zise Porter.

M-am făcut că nu-l aud.

— Ron Porter ştia că nu putea să amestece Mafia în treaba asta. Big Shelley era un nume prea cunoscut, un nume luminat cu neon pe scara puterii. Problema trebuia tratată astfel încât să nici nu miroase pe acolo a Mafie. Iar Ron Porter, care era prieten cu Big Shelley, sau se prefăcea că îi este prieten, nu putea să spună nu Mafiei, fiindcă Mafiei nu i se poate spune niciodată nu, cu atât mai mult cu cât urma să ocupe o poziţie foarte înaltă, o poziţie la care a visat dintotdeauna, încă de pe când devenise un mic avocat mafiot. Şi atunci a recurs la Sindicat. Plătea bine, dar vroia ca treaba să fie făcută la meserie, vroia o chestiune curată etcetera. Şi Sindicatul i-a ieşit în întâmpinare. Era un mod mai bun de a realiza această acţiune fără a lăsa nicio urmă decât angajând un individ

eficient dar care n-avea nici cea mai mică idee de oamenii care se aflau în spatele acestei acţiuni? Aşa că mai marii Mafiei i-au pasat acţiunea lui Ron Porter, acesta n-a întârziat s-o paseze Sindicatului oferindu-i o sumă grasă, iar Sindicatul a profitat de venirea lui Maynard, care venea de la Roma odihnit, ca să-l vâre în această afacere. Asta mă face să-mi amintesc de povestea cu jeraticul care a trecut din mână în mână până când ultimul, prostit, rămâne cu el în mână. Ei bine, îţi dau înapoi jeraticul. Arde mai mult ca oricând.

Tic-tacul ceasornicului s-a auzit iarăşi pentru câteva clipe. Am continuat să vorbesc, dar mai rar.

— Cred că Ron Porter i-a spus Sindicatului că este o treabă urgentă şi Sindicatul m-a chemat ca să-mi sublinieze urgenţa cazului, totul vorbea de urgenţă, doar eu nu mă grăbeam deoarece nu-mi făcea plăcere să fiu amestecat într-o execuţie fără să cunosc antecedentele. Problema, însă, era foarte urgentă. Ron Porter se simţea atât de deranjat încât a deschis unul din sertarele Mafiei, cel pentru servicii mărunte, făcând să sară din el prietenul nostru Joe Memphis, gata să-i dea un mic ajutor, cum ar zice prietenul meu ce obişnuieşte să-şi pilească unghiile. Aşa că am fost săpunit pentru lene. Parcă văd şi-acum: individul cu scobitoarea îl întreabă pe Ron Porter când rezolvă problema lui Big Shelley, Ron Porter întreabă Sindicatul când rezolvă problema lui Big Shelley iar eu în timpul acesta stau şi ascult muzică şi citesc poezii. Asta se întâmpla atunci când Ron Porter i-a şoptit ceva la ureche lui Joe Memphis iar acesta le spuse celor trei dansatori încântători să înceapă spectacolul. De abia mai târziu mi-am dat seama că nu erau oamenii Sindicatului. Într-adevăr, era o chestiune care nu intra în obiceiurile Sindicatului, Sindicatul nu putea să mă trateze în modul acesta, ne cunoaştem de mulţi ani, eu le respect forţa şi ei îmi respectă obiceiurile. Este adevărat, lucrurile nu sunt totdeauna cum ne-ar plăcea să fie, se putea ca unul din mai marii Sindicatului să fi hotărât să-mi se dea o lecţie. Cei mari nu mă cunosc, sau mă cunosc puţin. Îmi amintisem şi de faptul că Charlie di Luca vorbise cu mine în doi peri, întărind părerea mea că a fost un gest greşit din partea Sindicatului. Dar când

prietenul meu, care îşi pileşte unghiile, îmi spuse că n-a fost o acţiune organizată de Sindicat, mi-am pus întrebarea: dacă n-a fost Sindicatul, atunci trebuie că a fost altcineva? Şi atunci a apărut numele lui Joe Memphis. Aşa că acum pot să-ţi spun, Porter, că singura greşeală pe care ai făcut-o a fost aceea că i-ai trimis pe cei trei să mă strângă cu uşa.

— Vreau să-ţi pun o întrebare. Vocea lui Porter era calmă.

— Poftim. Întreabă.

— Dacă este aşa cum spui, atunci de ce Big Shelley, când te-a contractat ca să-l ucizi pe fratele său, nu te-a contractat ca să mă ucizi şi pe mine?

Am zâmbit uşor.

— Există un singur motiv, Porter. Big Shelley ştia că Mafia vroia să-l lichideze. Dar n-a bănuit niciodată că tocmai dumneata, Porter, te vei însărcina cu treaba asta. Ştia că dumneata îi vei lua locul, dar niciodată nu s-a gândit la maşinaţia asta. Mi-a zis că a avut doi prieteni în viaţa sa: pe Sonny şi pe dumneata. Ei bine, s-a înşelat cincizeci la sută. Sonny i-a fost prieten, dumneata ai trimis oameni ca să-l ucidă. Şi e curios faptul că Big Shelley, făcând un contract cu mine ca să mă lichideze iar eu să lichidez pe cine pot, nu s-a gândit nicio clipă că am să primesc cincizeci de mii de dolari pentru moartea lui Ron Porter.

— Vreau să mai pun o întrebare, zise Ron Porter.

— Poftim. Întreabă.

— Ce ai de gând să faci cu cecul acesta?

— Uite ce e, am zis rar. Dumneata vei muri şi Jerry Jardine, care e al treilea om în organizaţie, îţi va ocupa automat locul. Că e mafiot sau nu, asta nu mă interesează. Dacă nu e mafiot – şi-ar fi foarte frumos să fie aşa! – va trebui să devină. Oricum ar fi, într-o bună zi eu sau cineva în numele meu, se va prezenta la Jardine cu cecul acesta, împreună cu scrisoarea lui Big Shelley, şi sunt sigur că ne vom putea înţelege cu el. El îmi va da cincizeci de mii de dolari pentru moartea dumitale, Ron Porter, ca să poată obţine cecul şi să-mi mulţumească pentru ceea ce am făcut pentru el. Căci am făcut multe pentru Jardine: am ucis doi oameni care erau în faţa sa şi, în afară de asta, am un cec

semnat de Ron Porter care poate să fie compromiţător, Jardine o să-mi sărute şi mâinile, bineînţeles dacă este un om sincer.

Am tăcut pentru câteva clipe. Ron Porter s-a uitat la ţeava amortizorului, şi-a încruntat puţin fruntea şi mi-a lăsat impresia că luase o hotărâre gravă. L-am aşteptat.

— Am o idee, zise la un moment dat.

Am aşteptat tăcând.

— Cred, zise cu o voce foarte calmă, că n-ai nicio nevoie de cei cincizeci de mii de dolari.

— Am, Porter. Sunt un om risipitor.

Zâmbi uşor dovedind că a apreciat gluma. Apoi zise:

— Eşti un om foarte perspicace.

— Am obosit zicându-mi că nu sunt perspicace. Am doar intuiţie.

Zâmbi iarăşi şi găsi un alt adjectiv.

— Un om inteligent ca dumneata îşi găseşte totdeauna un loc într-o mare organizaţie. Permite-mi să te felicit. Cu mici diferenţe, ai dat de adevăr, ţintind, de multe ori cu precizie. Eu numesc asta capacitatea oamenilor abili de a nimeri ţinta. A acelor care ştiu să scoată dintr-o situaţie tot ce se poate scoate. E lumea noastră, lumea oamenilor abili.

— Aşa e.

— Nu vreau să-ţi mai spun, continuă cu o voce sigură, că afacerea cu Big Shelley m-a costat mult, că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi ocupat numai eu de ea. Dar adineauri ai vorbit de nişte lucruri interesante: ai zis că Sindicatul te-a obligat să faci asta şi că a trebuit s-o faci. În felul dumitale, nici dumneata n-ai vrut să-l ucizi pe Big Shelley. Asta nu face decât să confirme teoria mea: când un om nu poate să aleagă, nu alege, acceptă. Asta mi s-a întâmplat şi mie în cazul lui Big Shelley. În afară de asta, dacă n-o făceam eu, o făcea altul. Dar în cazul acesta nu mai eram aici ca să ne vedem.

— Aşa e.

— Mă întorc la cei cincizeci de mii de dolari. Vei pleca de aici cu un cec care va valora ceva dar nici dumneata nu ştii când. Ei bine, eu pot să-ţi dau mult mai mult.. Ai fi de o utilitate de nepreţuit în organizaţie, iar dacă n-ai vrea să

accepţi, mă angajez să-ţi dau o sumă foarte mare care va depăşi cu mult valoarea acestui cec. Chiar mâine îţi pot da o sută de mii de dolari şi în plus certitudinea că niciodată nu vei avea niciun fel de probleme cu organizaţia. De asemenea iau asupra mea sarcina să rezolv chestiunea cu Sindicatul. Găsesc că ar fi un contract care te avantajează.

Mi-am mijit ochii.

— Nu e rău. Dar e o problemă.

— Care?

— Şi Big Shelley mi-a propus să nu-l ucid. În momentul acela mi s-a părut un om simpatic. Cu cât discutam cu el cu atât dispăreau mai mult motivele care mă făceau să-l ucid.

Porter îşi mişcă uşor bărbia.

— Dar dumneata trebuia să-l ucizi, zise Porter accentuând pe ultimul cuvânt. Nu puteai să faci una ca asta Sindicatului. Era în joc viaţa dumitale.

— Aşa e. Era asta, Porter, dar nu era numai asta.

— Ce mai era?

Am răsuflat greu înainte de a-i spune:

— Mai era altceva. I-am explicat lui Big Shelley că un profesionist nu are voie să nu-şi îndeplinească contractul.

Îşi încreţi fruntea.

— Dar ziceai, – vocea lui Porter era tot mai persuasivă, – şi ai zis foarte bine că Sindicatul te-a aruncat în organizaţia noastră. Iar Big Shelley ţi-a mai dat un brânci. Dumneata ai fost folosit de Mafie, de Sindicat şi de Big Shelley. În sfârşit, povestea asta se poate termina aici şi eu te voi proteja, fie şi numai pentru că îmi convine. Singura posibilitate ca să nu mai ai necazuri este să te înţelegi cu mine. Acum, spune şi dumneata: ai motive realmente puternice ca să îndeplineşti cu scrupulozitate un contract încheiat cu cineva care a vrut doar să se folosească de dumneata? Nu găseşti că ar fi o chestie absurdă? Ce onoare ar putea să existe în jungla în care suntem băgaţi? Sau crezi că poţi îndrepta lumea aţintind pistolul şi vorbind de contracte care nu au niciun sens moral?

Nu ştiu dacă tocmai ultima sa frază a fost aceea care m-a enervat. I-am zis:

— Adio, Porter.
Şi l-am ucis.